

12

കവന കാളുടി

2001
May -
July

REGISTERED WITH THE REGISTRAR OF NEWS PAPERS FOR INDIA UNDER NO. 70774/98

കാവന കാളഭ്രതി

(എൻവി കുഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ ചുവപത്രം)

പുസ്തകം 3

ലകം 4

വില 15 രൂപ

ചീഫ്‌എഡിറ്റർ :

ഡോ. എം. ആർ. രാഹുലവാരിയർ

മാനേജിംഗ് എഡിറ്റർ :

പ്രൊഫ. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

എക്സിക്യൂട്ടീവ് എഡിറ്റർ :

എം.എം. സചീനൻ

എഡിറ്റോഴ്സ് :

കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ

കെ. പി. ശങ്കരൻ

കെ. പി. മോഹനൻ

എൻവി കുഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരകട്ട്

(ഒജി. 440 / 92)

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503.

ഉള്ളടടക്കം

കവിത

തിരുമുസിൽ	75	മേലത്ത് ചട്ടങ്ങേവരൻ
മൃതത്ത്യി	77	പി. കേശവൻ നമ്പുതിരി
കൊഴിഞ്ഞ പുംബ	79	ഡോ. എറാ.എസ്.എസ്.ടി. നമ്പുതിരി
തോഡി	81	രാധാകൃഷ്ണൻ ഇളയിടന്ന്
എവിടെപ്പോകുന്നു...?	83	പറവുർ ബി. ലതികാനായൻ
അംസ്തമയം	85	പി. വിജയകുമാർ
നിശാപരപ്പും	87	സി.പി.സുഭദ്ര
സുരൂസ്തുതിഃ	89	കെ.രാമകൃഷ്ണവാരിയൻ
നദി	93	ആർ.ഗോപിനാഥൻ

ലേവനം

എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരുരുട്ട് സാഹിത്യനിരുപണം	4	എസ്.കെ.വസന്തൻ
കേസരി ബാലകൃഷ്ണപ്പിള്ള	19	പ്രോഫ. കെ. ദൗപാലകൃഷ്ണൻ
എറാ. പി. പോൾ: നിബന്ധനാക്കിട്ടു ലാവണ്യശുഖൻ	29	സുനിൽ പി. ഇളയിടം
ദ്രാരകരയകുറിച്ച് വിശദം	37	കെ. എസ്. രവികുമാർ
ഗംഗാത്രിയിൽ നിന്ന് പെപകുളങ്കേതയ്ക്ക്	41	പി.എൻ.വിജയൻ
അർത്ഥാന്തരന്മാന്തികൾ നൃതന്നേക്കതികൾ	53	എ.എറാ. ശ്രീധരൻ
പൊൽത്തിടസ്സും ഏടിയുണ്ടയും	63	എറാ.എറാ. സചീവൻ
കൗമുഖികവന്നഞ്ഞിലുടക്ക	73	കാലശൻ

കവർ ഡിസൈൻ : പ്രസാദ്

മുൻകൗരി

കെ.വി.രാമകൃഷ്ണൻ

റ്റാഴിന്ത ലക്കത്തിലെ മുൻകൗരി എഴുത്തുനോൾ ഉള്ളിൽക്കു റിച്ച് ചില പ്രധാന കാര്യങ്ങൾക്ക് പ്രാബല്യത്തിക രൂപം നൽകാൻ, ഈതെ തുട്ടുനോൾ സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് ഏറ്റുപറഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെ തുട അദ്ദേഹം. ശാരവപുർണ്ണമായ ഒരു പ്രസിദ്ധികരണപദ്ധതിയെക്കുറിച്ച് സുചിപ്പിച്ചിരുന്നു. ആവശിക്ക് ചിലതൊക്കെ ചെയ്തുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെ കിലും, അവതരിപ്പിക്കാവുന്ന തലത്തിലെത്തിയിട്ടില്ല എന്നതുകൊണ്ട്, അടക്കത ലക്കത്തിനുമുൻപ്, അതിനാവസാനരൂപം നൽകാനാവും എന്ന പ്രതീക്ഷയോടെ, ആ കാര്യം അടക്കത ലക്കത്തിലേയ്ക്ക് മാറ്റി വെയ്ക്കുന്നു. നമ്മുടെ പ്രസിദ്ധികരണരാഗത്തെ പ്രാഞ്ചാഗിക വിഷയത്തെ ബന്ധപ്പെട്ട പ്രശ്നങ്ങളും അറിയുന്ന, കവനക്കുമുടിയുടെ സുഹൃത്തുക്കളോട് ഇതിൽ കൂടുതൽ വിശദികരിക്കേണ്ടതില്ലെന്ന് കരുതുന്നു.

നമ്മുടെ നിരുപണമേഖലയുടെ അടിവേരനേഷിക്കുന്ന ചില ലേവനങ്ങളായിരുന്നു കഴിഞ്ഞലക്കത്തിലെ മുഖ്യവിഷയം. നമ്മുടെ റിമിതിമുലം, അതിൽ ചേർക്കാൻ കഴിയാതെ വന്ന പഠനങ്ങൾ, ഈ ലക്കത്തിലെവരതരിപ്പിക്കുന്നു.

കാണ്ണങ്ങാട്ട് മഹാകവി പി. സ്ഥാരകത്തിൽവെച്ചാണ് ഈതു വന്ന ട്രസ്റ്റ്, യുവകവികൾക്കായുള്ള കൃാന്ത് നടത്തിയത് - പി. സ്ഥാരകത്തിലെ സുഹൃത്തുക്കളുടെ സഹപ്പുർണ്ണമായ സഹകരണ തന്ത്രാട - പി.യുടെ കവിതകളായിരുന്ന മുഖ്യപഠനവിഷയം. കൃാന്താ ഗണങ്ങളുടെ രചനകളുടെ അവതരണവും ചർച്ചയും, പതിവുപോലെ. കൃാന്ത് പൊതുവെ ഏറെ ഫലപ്രദമായിരുന്നു എന്ന്, കൃാന്തിൽ നിന്നാരു ശാരവതേരാടെ പഠിക്കുകയും, അവിടെ മുറിഞ്ഞുവിജാ ഓരോ വാക്കും മുഴുവന്തെ ശ്രദ്ധയോടെ ഉൾക്കൊള്ളുകയും ചെയ്ത ചില സുഹൃത്തുക്കളുടെ വാക്കുകൾ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. കവിതയെ ശാരവപുർണ്ണം ഉപാസിക്കേണ്ട ധ്യാനമുർത്തിയായി വരിക്കുന്ന ചില യുവസുഹൃത്തുക്കളെ ഓരോ തവണയും കണക്കത്താൻ കഴിയുന്നു എന്ന അനുഭവം, ഓരോ കൃാന്തുകഴിയുന്നോ, “ഇനിവയ്”എന്ന തളർച്ചയെ കവിഞ്ഞനില്ക്കുന്നു. അവരിൽ ചിലരെക്കിലും, തങ്ങൾക്കി നിയും വളരെയെറു വായിക്കാനും പറിക്കാനും സ്വയം പാകപ്പെടാനുമുണ്ട് എന്ന തിരിച്ചറിവിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചു നിർത്തണമ്പെടുന്നു എന്നത് കൃാന്തുകളുടെ സാമ്പത്തികവും, ഈ സന്ദർഭങ്ങളിലെല്ലാം, എൻ.വി.യുടെ ഓർമ്മ, നൈംബരൈ കരുതതരാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

എൻ.വി.കൃഷ്ണവാര്യരുടെ സാഹിത്യ നിരൂപണം

എസ്.കെ.വസന്തൻ

പ്രബലിയിൽ, അഭ്യാപകൻ, ഭരണാധികാരി, ഗവേഷകൻ, കവി, രാഖ്ഷീയ പ്രവർത്തകൻ, പത്രാധിപർ, നാടകകുട്ടിൻ, ആട്ടകമാകാരൻ, വാഗ്മി, നിരൂപകൻ - എൻ.വി.കൃഷ്ണവാര്യർക്ക് എത്രമുഖ്യങ്ങളാണ്? അദ്ദേഹത്തിന് എത്രല്ലാം വിഷയങ്ങളിൽ ആയിരുന്നു താല്പര്യം എന്ന ചോദിക്കുന്നതിൽ ഭേദം, എത്ര വിഷയത്തിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന് താല്പര്യം ഇല്ലാതിരുന്നത് എന്നു ചോദിക്കുകയാവും. നിരൂപണ സംബന്ധിയായ താത്തിക ശ്രമങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ അദ്ദേഹം എഴിയില്ല. അങ്ങനെ ഒരു പുസ്തകം അദ്ദേഹം എഴുതിയിരുന്നു എങ്കിൽ എന്ന ആശാനിച്ചു പോകുന്നു. തന്നൊടൊപ്പം ജീവിച്ചിരുന്ന ആരേ ക്കാലും ഷോഗ്യത, അത്തരം ഒരു ശ്രമംചന്തയ്ക്ക് അദ്ദേഹത്തിനാണി രുന്നു എന്നത് നിസ്തർകമാണ്. കിട്ടാതെ പോയ അത്തരം ഒരു പുസ്തകത്തെപ്പറ്റി ദുഃഖിക്കുക - മറ്റു ചിലരിൽ നിന്നും കിട്ടിയ ചില പുസ്തകങ്ങളെപ്പറ്റി ദുഃഖിക്കുന്നതേ തന്നെ സത്യസന്ധമാണി!

നുറോളം പുസ്തകങ്ങൾക്ക്-കവിതയും വ്യാകരണവും നിരുപണവും, എല്ലാം ഇതിൽപ്പെട്ടും- എഴുതിയ അവതാരികകൾ. ഒരു പാട പുസ്തകങ്ങളും കവിതയും അവതാരികകൾ, സാഹിത്യ ശാസ്ത്ര സംബന്ധിയായ കുറച്ച് പ്രഭാസങ്ങൾ, വളരെതൊഴിയാശ കവിതയെപ്പറ്റി ശ്രദ്ധിച്ചാണ്ട്രപരമായ ഒരു പഠനം, അതെയുമെ സാഹിത്യനിരുപണം എന്ന വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താവുന്നതായി എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരുർ എഴുതിയിട്ടുള്ള പാണിയിൽ, നിഷ്പക്ഷത, സഹൃദയത്വം എന്നിവയുടെ തിളക്കം ഓരോ പ്രഭാസ ത്തിലും കാണാം, അതുതാഭരണങ്ങളാടക്കുടി മാത്രമേ രണ്ടാമത്തൊരിക്കൽ ആ പ്രഭാസങ്ങളെ എനിക്ക് സമീപിക്കാനാവു.

എന്താണ് നിരുപകൾ എന്ന നിലയിൽ എൻ.വി.യെ ശ്രദ്ധേയൻ ആക്കുന്ന ഘടകം? പറയാനുള്ള കാര്യങ്ങൾ വളരെ ലളിതമായി യുക്തിപൂർവ്വമായി അദ്ദേഹം പറയുന്നു. എന്നുതന്നെന്നും എടുക്കുന്ന പുസ്തകം ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായിക്കുക, അങ്ങനെ വായിക്കുന്ന സമയത്ത് പുസ്തകം മാത്രമേ മുന്നില്ലെങ്കിൽ, അതെഴുതിയ വ്യക്തിയും ശിക്കിടകളും മുന്നിലില്ലെന്ന കാര്യം ഉറപ്പുവരുത്തുക, തന്റെ അസാധാരണ പാണിയിൽ കിടയറ്റ സഹൃദയത്വത്തിന്റെയും വെളിച്ചത്തിൽ അതിന്റെ നൃത്വതകൾ സൗമ്യമായി ചുണ്ടിക്കാണിക്കുകയും മേരുകൾ അല്ലപം ഉറക്കേത്തന്നെന്ന പറയുകയും ചെയ്യുക. ആ പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ മനുഷ്യന് മനസ്സിലാവുന്ന ഭാഷയിൽത്തന്നെ വേണം എന്ന് ശിക്കുക - ഇതൊക്കെയാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്തത്. അദ്ദേഹത്തിനു ശേഷം വന്ന ചിലരാണല്ലോ പുസ്തകം വായിക്കുന്നതുതന്നെ പുനർവ്വായനയാകിയതും, വായനയല്ല വായനയുടെ രീതിശാസ്ത്രമാണ് പ്രധാനം എന്ന് പറയാൻ തുടങ്ങിയതും, വലിയ ഒഴുവെളിച്ചമാണ് എന്നു കരുതിയതും .എൻ.വി. ഒച്ചയുണ്ടാക്കിയിട്ടില്ല, പക്ഷേ വെളിച്ചം പ്രസരിപ്പിച്ചു.

(സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് ശേഷമുള്ള മലയാളകവിതയെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം ഞന്നിലയിക്കം ഉപന്യാസങ്ങൾ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്) സമകാലീനകവിതയെപ്പറ്റി വ്യക്തിപരവും വിദഗ്ദ്ധവും ആയ നിരീക്ഷണങ്ങൾ എന്നതിനുംപും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യസങ്കല്പങ്ങളിലേക്ക് എത്തിനോക്കുവാനുള്ള താങ്കോൽപശുത്രുകളായും ആ പ്രഭാസങ്ങളെ കാണാം. “അതുതമെന്നു പറയട്ടു, സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തര വർഷങ്ങളിലെ ഈ ഏതിഹാസികാനുഭവങ്ങൾ സാമുഹ്യചെതനയുടെ പ്രതിബിംബം ആയിരിക്കേണ്ട നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ എന്നുകൊണ്ടോ വേണ്ടതെ പ്രതിഫലിക്കുകയുണ്ടായില്ല” എന്ദ്ദേഹം തുറന്നടച്ചു. (മലയാളക

വിത: സ്വാത്രന്ത്ര്യലഭ്യിക്കുണ്ടെങ്കം സമാകലനം) സ്വാത്രന്ത്രിക മുൻപും പിൻപും ഉള്ള കവിതയെ താരതമ്യപ്പെടുത്തി അതേ പ്രഭവ സ്ഥാപിച്ചു അദ്ദേഹം പറയുന്നു, കവിതകളുടെ സാമുഹ്യപ്രയോജന തന്റെ ഉള്ള സകലപ്പത്തിന് മാറ്റം വന്നു എന്ന് “പുരോഗമനസാ ഹിത്യത്തിന്റെ വേലിയേറ്റതെ തുടർന്ന് പലകവികളുടേയും ദൃശ്യി തിൽ കവിത അക്രമത്തോടും, അനിതിയോടും, അടിമത്തതോടും അടരാടാനുള്ള ഒരു ഉപകരണം മാത്രമായി തിരന്നിരുന്നു. സ്വാത്രന്ത്ര്യ ലഘുഭാഷയെ തുടർന്ന് ക്രമേണ പെൻഡ്യുലത്തിന്റെ ചലനം നേരെ ഫ്രിറിവശത്തേക്കായി. സാമുഹ്യപരിവർത്തനത്തിനുള്ള ഒരു ഉപകരണമായി ഉപയോഗിക്കുക എന്നത്, കവിതയുടെ ദുർഘട്യോഗം മാത്രമല്ല, വ്യാഖ്യാനം കൂടിയാണ് എന്ന ധാരണ കവികൾക്കിടയിൽ പ്രബലപ്പെട്ടു. സാമുഹിക ജീവിതത്തിൽ വന്ന അപദേശം ആണ് ഇതിനുകാരണമായി അദ്ദേഹം കാണുന്നത്. ജീവിതത്തിൽ ലക്ഷ്യശുന്നു തയ്യാറായവും ഏർപ്പെട്ട പ്രോഫീസർ അൽ സാഹിത്യത്തിന്റെ ആദർശാത്മകതയെയും ബാധിച്ചു. ഒന്നുകൂടി അദ്ദേഹം എഴുതി ‘വിഷയദാസ്യത്തിൽ നിന്നു മോചനം നേടിയ കവിത രൂപദാസ്യത്തിൽ കുടുങ്ങിയതിന്റെ ഉദാഹരണങ്ങൾ വിരളമല്ല’ സുഗതകുമാരിയുടെ ‘പാവം മാനവഹ്യദയം’ എന്ന കവിതാസമഖ്യാതത്തിന്റെ ആവത്താരികയിൽ തന്റെ സാഹിത്യവീക്ഷണത്തെപ്പറ്റി എൻ.വി. എഴുതിയത് ഇതിനോടുചേര്ത്തു വായിക്കേണ്ടതാണ്...എന്റെ തലമുറയുടെ കൈവല്യം വെവയക്കിക്കെമന്തിലേറെ സാമുഹ്യമായിരുന്നു. ഈ സാമുഹ്യകൈവല്യം നേടുന്നതിനുള്ള പ്രായോഗികമായ ഒരായുധം ആയിരുന്നു മറ്റൊരു സൗംഖ്യികഭൂമിശ്വാസം എന്നപോലെ ഞങ്ങൾക്ക് കവിതയും. സാമുഹ്യ ദുഃഖം തന്റെ അശായഭോധം ഉണ്ടായിരുന്ന ഞങ്ങൾക്ക് വ്യക്തിഗതമായ ദുഃഖം ശോപനീയമായ ഒരു ഭൂർജ്ജുല്യമോ, പരമരഹസ്യമായി സുക്ഷിക്കേണ്ട ഒരു സാധനയോ ആയിരുന്നു. എന്നരാശ്യത്തിന്റെ കാണ്ഠിര വള്ളികൾ എന്നാടും പടർന്നു കയറി മറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് എകിലും, ഇന്നും എന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ അടിച്ചടക്കം ഈ ജീവിതദർശനംതന്നെന്”. കവിതയെ വിലയിരുത്തുന്നോൾ എൻ.വി.യുടെ ഈ നിലാപാട് മറന്നു കുടാ.

(നിരൂപണത്തിൽ പുർവ്വനിശ്ചിതങ്ങളായ അരുപസിഖാനങ്ങൾ കടന്നുവരുന്നതിനോട് എൻ.വി.ക് യോജിപ്പില്ല.) ജീയുടെ കവിതയെ പൂറ്റി പ്രോഫസർ ഗൃപ്തൻനായർ, മുണ്ടേഴ്സർ, കേസരി എന്നിവരുടെ നിരൂപണങ്ങളിൽ, അതിന്റെ ക്രമാനുഗതവളർച്ച ഉള്ളിപ്പിയുന്നതു ചുണ്ടിക്കാട്ടി, ഈ ഗതിശീലതയ്ക്ക് വാസ്തവത്തിൽ കവിത എന്ന് എൻ.വി. ഓർഭിപ്പിക്കുന്നു. ‘പുർവ്വനിശ്ചിതങ്ങളായ അരുപസിഖാന

ഞാൻ'അല്ല നിരുപണത്തിൽ പ്രധാനം.' കവിയുടെ വ്യക്തിത്വവും സാമുഹികപരിസരവും കവിതയുടെ അഭ്യർത്ഥനയിൽ പശ്ചാത്തലം മാത്രമേ ആയിക്കുട്ട്' ബാലാമണി അമ്മയുടേയും, കുഞ്ഞിരാമൻ നായരുടേയും കവിതകൾ വിലയിരുത്തുന്നോൾ, ആ കവിതകളുടെ അടിസ്ഥാനഭാവങ്ങളിലേക്ക് വായനക്കാരനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയതിനുശേഷമേ, കാലാനുസൃതമായി അവയിൽ സംഖ്യിച്ചമാറ്റം അദ്ദേഹം സ്വപർശിക്കുന്നുള്ളു എന്നുകാണാം.

ആനുകാലികവിഷയം സ്വരീകരിക്കുന്ന കവിയുടെ മനസ്സ് ഉണ്ടാക്കിരിക്കുന്നു എന്നതുശരിതനെന്ന. എന്നാൽ ഈത് അത്രമേൽ കൊട്ടിഡിലോഹികപ്പേഡേണ്ട ഒന്നാണോ? അല്ല എന്നാണ് നിരുപകനായ എൻ.വി.പറയുക. അദ്ദേഹത്തിന്റെ യുക്തി ഇതാണ്. 'എന്നും മനുഖ്യജീവിതം അല്ലോ കാവുവിഷയം? ഓല ഉപേക്ഷിച്ച് കടലാസുസ്വികരിച്ചതിൽ എന്തു വാഴ്ത്താണ്?' ഉളിക്കുടിയ ഒരു ചെറുപിരിയോടെ അദ്ദേഹം തുടരുന്നു. 'പക്ഷേ പെരുമരത്തൊലിയിലേ താനെഴുതും എന്ന് ശരിക്കുന്നവരും ഉണ്ട്'. അവരെ അക്കാദാ തൊഴുതുപോകാം. 'വേണമെങ്കിൽ ആണ്ടിലെലാരു ശ്രാവവും ഉട്ടിയേക്കു'.

കവിയും വായനക്കാരനും തമിലുള്ള ബന്ധമാണ് എക്കാലത്തും കാവു നിരുപണത്തിന്റെ പ്രശ്നം. പരോക്ഷമായും പ്രത്യുഷമായും എൻ.വി.യും ഈ പ്രശ്നം സ്വപർശിക്കുന്നുണ്ട്. കാവുമുല്യം നിർബ്ലായിക്കുന്നത് ഈ ബന്ധം ആയിട്ടല്ലോ 'കവി വസ്തുതകളിൽ സന്ദർശിക്കുകയും, വാക്കുകളാൽ ആവിഷ്കരിക്കുകയും ചെയ്ത അർത്ഥഗർഭമായ രൂപം, നിങ്ങളുടെ ചേതനയിൽ സൗന്ദര്യാനുഭൂതിയെ വികസിപ്പിക്കുന്നുണ്ടോ?... സ്വന്നം അനുഭൂതിയും ചിന്നകളും സങ്കല്പം ചെർന്ന് കവി മെന്നെന്നടക്കുന്ന കലാശില്പം ശബ്ദസംഗ്രഹിതമായ മുതൽ നേർത്തുനേർത്തു പോവുംതോറും പരപ്പേറിവരുന്ന വ്യംഗ്യാർത്ഥശൃംഖലകൾ ഉള്ള ഉപാധികളുടെ സമുദ്രത്വവും രത്നാൽ നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിലും അനുഭൂതികളുടെ ഒരു സമുദ്രം തുറക്കുകയും സൗന്ദര്യത്തിനും പുർണ്ണതയ്ക്കുമുള്ള നിങ്ങളുടെ ആനാഹിപിവാസയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടോ? തന്റെ വാക്കുകളുടെ വാച്ചുവും വ്യംഗ്യവും ആയ ആർത്ഥാന്തജീലുടെ കവി ഉദ്ദേശിച്ചും ഉദ്ദേശിക്കാതെയും ആവാഹിക്കുന്ന ഭാവചിത്രങ്ങൾ വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ വായനക്കാരുടെ മുദ്ദുകൾ മുൻപുന്നുണ്ടോ? ആ കവിതയ്ക്ക് ബിജമായിരുന്ന കവിയുടെ വ്യക്തിഗതമായ അനുഭൂതി ഒരു നിശാനുഭൂതിശായി വളരുകയും

അതിനെ കവി തന്റെ കൈയിലുള്ള കരുക്കൾ എല്ലാം ഉപയോഗിച്ച് ലഭിതസമഗ്രമായി അവിഷ്കരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ? മാത്രമല്ല നിങ്ങളുടെയെന്നപോലെ, സാംസ്കാരികമായി നിങ്ങളോളം എൽ്ലാം അതി തിട്ടില്ലാത്തവരും, നിങ്ങളുടെക്കാൾ വളർന്നിട്ടുള്ളവരും ആയ ഒട്ടനേകം ആളുകളുടെ ഭാവനയെ ആവിഷ്കരിക്കുവാനുള്ള ഉദാത്തത-ഉൾവ ലിപ്പം - ആ കവിക്കുണ്ടോ? അതും കഴിഞ്ഞ് ഇക്കാലത്തെന്നപോലെ മറ്റുകാലങ്ങളിലും മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ മുന്നിൽ ധിരങ്ങളായ, ഒരു പക്ഷേ തുലോം വ്യത്യസ്തങ്ങളായ ചോദ്യങ്ങൾ എറിഞ്ഞ് ശ്രദ്ധപി ചിച്ചുനിർത്തി, ആനന്ദാനുഭൂതിയിലേക്ക് നയിക്കാനുള്ള കൊല്പ - ചിര യഹാനം അതിനുണ്ടോ”? ഇന്നുതിരി ചില നിലപാടുകളിൽ നിന്നു വേണും കവിതയെ നോക്കാൻ എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് പക്ഷം ഉണ്ട്. (വായനക്കാരൻ കവിതയെ സമിപിക്കുന്നു എന്ന ഉപന്യാസം)

മറ്റാരു രിതിയിൽ പറഞ്ഞാൽ, കാവ്യമീമാംസകൾ എന്ന നില യിൽ എൻ.വി. വിശദമാക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഇവയാണ്. കവിതയിൽ വൈയക്കതികമായും കാലികമായും ഉള്ള അംശംപോലെ സാധാരണവും സാർവ്വകാലികവും ആയ ഒരംശം കൂടി ഉണ്ടാവും; ഉണ്ടാവും. ഈ അംശത്തിന്റെ സംക്രമണത്തിനുള്ള ശ്രമമാണ് രൂപരീതികളിലെ പരീക്ഷണങ്ങൾ. ഭാതാവിന്റെ സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്യ ലജന്മായ ഈ റാടക, ശൃംഗിതാവിന്റെ സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്യ ലത്തിന് അനുസരിച്ചുള്ള അനുരഥനങ്ങളാണ് ഉദിപ്പിക്കുക. എന്നുകൂടി സ്വപ്നശ്വരമാക്കിയാൽ ആസ്വാദനം പ്രതിജ്ഞന്തിനമാണ്, വൈയക്കതികമാണ്. ഈ കാര്യങ്ങൾ എത്രയോപേര് എൻ.വി.കൃ മുൻപുതന്നെ സുചിപ്പിച്ചവയാണ്. എന്നാൽ ഈതിൽ നിന്നും എൻ.വി. അസന്നിഗ്യമായി എത്തുന്ന നിഗമനം തുറന്നുപറയുവാൻ ഉള്ള സത്യസന്ധതകാണിച്ചു. എന്നാണ് ആ നിഗമനം? മുൻപിരിഞ്ഞ കാരണം കൊണ്ടുതന്നെ, നിരൂപണങ്ങളിൽ പ്രധാനം വ്യക്തിഗതാനുഭൂതിയെ ആധാരമാക്കിയിട്ടുള്ള നിരൂപണം ആണ്. അമവാ അങ്ങനെ ഒരു നിരൂപണം മാത്രമേ ഉള്ളു ആ പേര് അർഹിക്കുന്നതായി. ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും ഇംപ്രേഷണിസ്റ്റിക് നിരൂപണം മാത്രമേ ഉള്ളു നിരൂപണം എന്ന പേര് അർഹിക്കുന്നതായി.

മുന്നുതരം വിമർശനങ്ങളുമൂലിൽ, വിമർശനത്തിന്റെ മുന്നുമുവാങ്ങൾ എന്ന പ്രബന്ധനയിൽ അദ്ദേഹം പറയുന്നുണ്ട്. വണ്ണനം, മണ്ണനം, സിലാന്തരല്ലക്കരണം എന്നിവയാണ് അവ. ഈതിൽ പ്രധാനം മണ്ണനമാണ്) ഇങ്ങനെ പറയുവാനും ഉണ്ട് എൻ.വി.കൃക്കതി. ആ യുക്തി ഇതാണ് സഹൃദയൻ ആസ്വാദനാശേ കവിര

ചനയ്ക്ക് ആത്മലാഭം കിട്ടു. ആസ്വാദകമനസ്സിൽ പുനഃസ്വീഖ്യിയാണ് കവി വ്യാപാരത്തിന്റെ പുർണ്ണത. കൃതി ഇഷ്ടപ്പെട്ടു എന്നുപറഞ്ഞാൽ ആസ്വാദകക്കു ധർമ്മം പുർത്തിയായി. എന്നുകൊണ്ട് ഇഷ്ടപ്പെട്ടു എന്നു പറയണം നിരുപകൾ. വിവിധവിജ്ഞാനഗാവകളിലെ പാണ്ഡിത്യം നിരുപകൾ ഇരു കാര്യത്തിൽ സഹായകം ആവും. കാവ്യസൗന്ദര്യം നിരുപകൾ ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത് അരുസ്യതീദിർശനന്യായേന ആണ് എന്ന ഭ്രഹ്മം വിശാസിക്കുന്നു. വണ്ണനവിമർശനത്തിന് കുടുതൽ യുക്തിചീതിവേണം. ഒരു സാഹിത്യകൃതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തികഴിയുന്നതോടെ, അതിനെ വിലയിരുത്താനുള്ള അവകാശം പൊതുജന അശ്വക്ക് കിട്ടുന്നു.' എന്നാൽ ഒരു കൃതിയെ വിലയിരുത്തുമ്പോൾ ഒരു നിതിന്യായകോടതിയുടെ പരിശോധനയ്ക്കു മുന്നിൽ സത്യസന്ധയ തെളിയിക്കുവാൻകൈ യുക്തി വണ്ണനവിമർശനത്തിനു വേണം എന്നാണ് എൻ.വി.യുടെ പക്ഷം. വിമർശകനെതിരെ ശ്രമകാരൻ കോടതിയെ സമീപിച്ചാൽ (സഹിഷ്ണുത വക്തവ്യമായി കരുതപ്പെടുന്ന കാലങ്ങൾ ഇതിനുള്ള സാധ്യതകൾ ഏറിവരും എന്നുവേണം ഉള്ളിക്കാൻ), വിമർശകൻ തെളിയിക്കുവാൻ ബാധ്യസ്ഥമാകുന്ന മുന്നുകാരുജ്ഞങ്ങൾ ഉണ്ട്. (ഒന്ന്) താൻ സത്യം മാത്രമേ പരിണ്ടിട്ടുള്ള എന്ന് കോടതിയെ ബാധ്യപ്പെടുത്തണം. (രണ്ട്) പൊതുതാല്പര്യം അനുസരിച്ച് കൃതി അനാരോഗ്യകരം ആണ് എന്നുതെളിയിക്കണമെന്നും (മൂന്ന്) തന്റെ വിമർശനം ന്യായയുക്തം എന്ന് സമർത്ഥിക്കണം. ബഹുജനങ്ങളുടെ കോടതിയില്ലോ ഇവ തെളിയിക്കുവാൻ വണ്ണന വിമർശകൻ ബാധ്യസ്ഥമാണ്.

വ്യാകരണത്തിന് ഭാഷയോടുള്ള ബന്ധമാണ്, വിമർശനത്തിന് സർഭ്രാത്മകസാഹിത്യത്തോടുള്ള ബന്ധം എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ, സർഭ്രാത്മകസാഹിത്യം, വിമർശനത്തിന്റെ അതിരുകൾ ഉല്ലംഘിച്ചുചാടും എന്നുതെന്നെ ആണ് എൻ.വി. സുചിപ്പിച്ചത്. അപ്പോഴാണ് പുതിയ വിമർശനപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ഉടലെടുക്കുക. സുഷ്ഠിയുടെയും ആസ്വാദനത്തിന്റെയും ശുംഖം അഞ്ചെന്നയാണ് നിഃബന്ധപോകുക. വിമർശനം സ്വയം പുർണ്ണമായ ഒന്നല്ല എന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നു. അത് കൃതിയിലേക്ക് വായനക്കാരനെ നയിക്കുന്നതാവണം. ഒരാൾ വായിച്ചിട്ടില്ലാത്ത കൃതിയുടെ നിരുപണം വായിച്ചാൽ, കൃതി വായിക്കാൻ തോന്നല്ലാക്കണമെന്ന് എന്നത് മണ്ണനവിമർശനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമാണ്. എന്നുമാത്രമല്ല, വായിച്ചിട്ടുള്ള കൃതി ഒരിക്കൽകൂടി വായിക്കാൻ മണ്ണനനിരുപണം പ്രേരകമാവാം എന്നുകൂടി ഇതുവ്യാപ്താനിക്കാം. വായനക്കാരന്റെ സഹ്യദയത്തം കുടുതൽ തീഷ്ണമാ

കമുക്, എന്നത് നിരൂപണത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമാണ്. വാസ്തവത്തിൽ അത് ലക്ഷ്യമാണ് എന്നോ അതാണ് ലക്ഷ്യം, എന്നോ പറയാവുന്നതാണ്. ‘ഉള്ളിശ്ശുസ്ഥാനത്ത് എത്തുനുതുവരെ അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്ക് വാഹനത്തിന്റെ ആവശ്യമുള്ളു’. പിന്നെ ഇരുങ്ങണം. അതേസമയം സർബ്ബാത്മകസൃഷ്ടിയാവുന്ന നിരൂപണത്തപ്പറ്റി, എൻ.വി.കീ. കവിഞ്ഞത്തിപ്പും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഉപായം അല്ലാതെ ഉപേയം ആവുന്ന വിമർശനം എന്നാണ് അദ്ദേഹം അത്തരം രചനക്കുള്ള വിശദപ്പിച്ചത്. (എൻ.വി.യുടെ മനസ്സിൽ ഭാരതപര്യടനം ആയിരുന്നുവോ ?) എന്നാൽ ഒരു പുസ്തകം കണ്ണുകൊണ്ടല്ല ഈ നിഗമനം എന്ന് തുടർന്നു വരുന്ന വിശദികരണം വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഉപേയം ആവുന്ന രചനകൾ ഒരുചുത്തുകാരനെ, ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തെ, സാഹിത്യത്തെത്തന്നെ മൊത്തത്തിൽ വിഷയം ആക്കുന്നവയാണ് എന്നദ്ദേഹം പറയുന്നുണ്ട്; അവ വൈജ്ഞാനികമോ, ഭാർശനികമോ ആയ മണിയലങ്ങളിൽ എന്നുമാത്രം.

(നിരൂപണം സർബ്ബാത്മകം ആവാം എന്നുപറയുക മാത്രമല്ല, അത് എങ്ങനെ സർബ്ബാത്മകം ആകും എന്നും ഈ ആചാര്യൻ പറഞ്ഞുത രുന്നുണ്ട്.) തെന്നെ തീവ്രമായ സൗന്ദര്യബോധം കണ്ണഡത്തുന്ന കാര്യങ്ങൾ വായനക്കാരനിലേക്ക് സംപ്രേഷണം ചെയ്യുന്നോൾ, വിമർശകൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നത് സർബ്ബകർമ്മം തന്നെ.’ബാഹ്യപ്രപഞ്ചത്തിൽ നിന്നു നേടിയ ഉപാദാനങ്ങളുടെ സഹായത്തോടെ സന്നം വ്യക്തിത്വത്തെ അനാവരണം ചെയ്യുന്ന മഹാകലേഖകനെപ്പോലെ, വിമർശകൾ മഹ ലിക് രചനകളുടെ സഹായത്തോടെ സന്നം വ്യക്തിത്വത്തെ അനാവരണം ചെയ്യുന്നതിനാലാണ് ഉല്ക്കുശ്ശങ്ങളായ വിമർശനകൃതികളെ സർബ്ബാത്മക സാഹിത്യമായി പരിഗണിക്കുന്നത്... വിദ്യുദ്ധമായ കൂതിയിലും അയാൾ സാഹിത്യരചനാസാമാന്യത്തെ മാത്രമല്ല, മുല്യമണിയലത്തെ ആകെ സ്വപർശിക്കുകയും, അവയുടെ സംയുക്താനുഭൂതി വായനക്കാരനുപരകർന്നു നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. (നിരൂപണസാഹിത്യം ഇന്ന്. രോമുഖം), മുൻപ് സുചിപ്പിച്ച ഇംപ്രേഷണിസ്റ്റിക് നിരൂപണം ആണ് ഈത് - (അനുഭൂതിയിൽ അധിഷ്ഠിതവും, വൈയക്തികവും. എൻ.വി. അധികവും കൈക്കാണിക്കുത്ത് ഈ രീതി ആണ് എന്ന് അദ്ദേഹം എഴുതിയ ആമുഖങ്ങളും പുസ്തകാലിപ്രായങ്ങളും വ്യക്തമാക്കുന്നു.) എന്നാൽ ഈ രീതി സമാദരണിയവും സ്വീകാര്യവും ആയിരിക്കുവെത്തെന്ന അപകടസാധ്യതകൾ ധാരാളം ഉള്ളവയാണ് എന്നും അദ്ദേഹം കാണുന്നു. നിരൂപകരെ വ്യക്തിത്വം ജീവിതുല്യം ആയാൽ മാത്രമേ ഈ രീതിയിൽ ഉള്ള നിരൂപണം സത്യസന്ധമാവും. ഇല്ലെങ്കിൽ വിമർശനം പക്ഷപാതപരമാവും. ഈ രീതി ആവശ്യപ്പെടുന്ന

സമിപനത്തെ 'നിഷ്പക്ഷപാതയുടെ ഗുണപക്ഷപാത' എന്നദേഹം നിർവ്വചിക്കുന്നു.

(ഇതിൽനിന്ന് വ്യതിരിക്തമായി കൃതി ഉണ്ടത്തിയ അനുഭൂതി അല്ല കൃതിയാണ് വിമർശിക്കപ്പെടുന്നത് എന്നാരു സമിപനം ഉണ്ട്. ഈ സമിപനത്തിൽന്നും സ്വഭാവം ബുദ്ധിപരമാണ് എന്ന് എൻ.വി.ചുണ്ടി കാണിക്കുന്നു. 'സാമാന്യത്തെ വിശേഷവല്ക്കരിക്കുക എന്നതേതേ കലയുടെ സവിശേഷത. ഈ വിശേഷവല്ക്കരണം സാധിക്കുന്നത്, രൂപസംവിധാനത്തിൽ കൂടിയാണ്. ഈ രൂപസംവിധാനം, ഓരോ ലേവകനിലും, ഓരോ കൃതിയിലും വ്യത്യസ്തതമായിരിക്കും'. അതായത് ഇവിടെ വിമർശനവിഷയം കൃത്യമായി പറഞ്ഞാൽ കൃതിയുടെ രൂപസംവിധാനം ആയിരിക്കുമോ രൂപസംവിധാനത്തിന് വളരെ വ്യാപകമായ അർത്ഥം ആണ് ഉള്ളത്. രൂപസംവിധാനം എന്നതുകൊണ്ട് എൻ.വി. ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് ഇതാണ്. 'സാഹിത്യകൃതിയിൽ ആവും സോൾ ശബ്ദങ്ങളുടെ ചലനം മുതൽ ആശയങ്ങളുടെ സന്നിവേശക്രമം വരെ, അതിന്പുറത്ത് ഭോധാഭോധങ്ങളുടെ അതിർത്തിയിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്ന വികാരങ്ങളുടെ ശില്പസംവിധാനവരെ എല്ലാംതന്നെ ഈ രൂപസംവിധാനത്തിൽ അടങ്കുന്നു".

(സ്റ്റാസിക് ക്രിട്ടിസി സി സത്തൈ എൻ.വി. വിളിക്കുന്നത്, 'പിരസമമതവിമർശനം' എന്നാണ്.) ഈ മണ്ഡലത്തിൽ സർവ്വകലാശാലകൾക്കും ഗവേഷണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കും നല്ല സംഭാവന ചെയ്യാം, കൃതികളുടെ പഠനസാഹിത്യപ്പത്രിപ്പുകൾ (ക്രിട്ടിക്കൽ എഡിഷൻസ്) തയ്യാറാക്കുക വഴി എന്നദേഹം പറയുന്നു.

സമുഹാധിഷ്ഠിതവിമർശനത്തെ പൂർണ്ണം അദ്ദേഹം സ്വാഭാവികരായം പറയുന്നുണ്ട്. സാഹിത്യത്തെ ഒരു പാര്യന്തികലക്ഷ്യം അമാവാ ഉപയോഗം (End Product) ആയി കാണുന്നവരും, അതിനെ ഉപാധം (Means) ആയികാണുന്നവരും ഉണ്ട്. ഇതനുസരിച്ച് സാഹിത്യവിമർശനത്തിന് രണ്ടു ശാഖ ഉണ്ടാവും. സമുഹവിമർശനത്തിനുള്ള ഉപായമായി സാഹിത്യത്തെ കാണുന്നോരി സോഷ്യലിറ്റ് റിയലിസ്റ്റത്ത് പൂർണ്ണം എൻ.വി. ഒന്നും പറയുന്നില്ല. ഗ്രന്ഥകാരൻ കൃതിയെ ഉപയോഗായിക്കാണുകയും, വായനക്കാരൻ അതിനെ ഉപായമായിക്കാണുകയും ചെയ്യുന്ന സാഹചര്യം ഉണ്ടായിക്കും? മറിച്ചും? വാസ്തവത്തിൽ ഇങ്ങനെ സംഭവിച്ചതല്ലോ പുരോഗമനസാഹിത്യപ്രസ്താവനത്തിൽന്നും അവസാനനാളുകളിലെ ചെറിതിരിവിൽന്നും അടിസ്ഥാനം? അതിൽ

രത്തിരോളം പകാളി ആയിരുന്നിട്ടും എൻ.വി. ഇക്കാര്യത്തിൽ വിശദമായ അപഗ്രേഡമന്ത്രിന് തയ്യാറാവുന്നില്ല. ഒരുപക്ഷേ മറ്ററാറു എൻ.വി. കുസ്യതി.

സംസ്കൃതകാവ്യ നിരൂപണത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നേം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾ അവർത്തനങ്ങളല്ല വെറുതെ ആവർത്തിക്കുക മാത്രം ചെയ്തുവരാറുള്ള കാവ്യമിമാംസാസിഖാനങ്ങളുടെ ഹമാർത്ഥപരമായ ഏന്നാണ് എന്ന് വെളിപ്പെടുത്തുന്ന പരാമർശങ്ങൾ, അവയെക്കുറിച്ചുള്ള വിലയിരുത്തലുകളിൽ കാണാം. ഭാഷയുടെ ഭാഗത്തു നിന്നു തുടങ്ങി ക്രമേണ ആശയമണ്ഡലത്തിൽ എത്തുന്ന സ്വന്ധബാധയമാണ് പഴയ ഇന്ത്യൻ നിരൂപണത്തിൽ എന്നുദ്ദേഹം പറയുന്നു. അതേസമയം കുറിച്ചുകാലം മുൻപുവരെ പടിഞ്ഞാറാൻ സാഹിത്യനിരൂപണം, ആശയമണ്ഡലത്തിൽ മാത്രം ആണ് ശ്രദ്ധിച്ചത്. ധനി സിഖാനം അനേകിക്കുന്നത്, പദസമുച്ചയം അർത്ഥപരവരകളെ എങ്ങിനെ ബാധിക്കുന്നു എന്നതാണ് എന്നതേ എൻ.വി.യുടെ പക്ഷം.) രസസിഖാനത്തെപ്പറ്റിയും ഉണ്ട് ഇതേമട്ടിൽ ഒരു ഉപദർശനം.'പലകൃതികളുടെ ആശയസംരചനകൾ അപഗ്രേഡകുന്നതിൽ നിന്ന് സഹാരവുല്കൃതങ്ങളായ ചില മൗലിക ആശയപ്രതിരുപ്പങ്ങളിൽ ചെന്നെത്തുകയും സാധ്യമാണ്. സംസ്കൃതത്തിലെ സാഹിത്യചിന്കക്കാർ ആദ്യകാലത്തുതന്ന ലഭിതങ്ങളായ ഏതാനും മൗലിക ആശയപ്രവൃത്തങ്ങളെ നിർഖാരണം ചെയ്യുകയും സാഹിത്യത്തിലെ മുഖ്യപ്രതിപാദ്യം അവയാണ് എന്ന സിഖാനം അറിയിപ്പെടുന്നത്. ആദിപ്രവൃപ്പങ്ങളെ, സമായിഭാവങ്ങളും ആയി ബന്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഇവ സുചന, വിഭാഗങ്ങളാവങ്ങളെ തിണകളുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി വളരെ ദുരം മുന്നൊടുക്കാണ്ടുപോകാവുന്ന ഒന്നാണ് എന്നുതോന്നുന്നു. എൻ.വി. ഒരു സുചന തന്നതിലപ്പുറം എന്നുകൊണ്ടോ ഇതു ചർച്ചചെയ്തില്ല. കാവ്യമിമാംസയുടെ പ്രധാന പ്രശ്നം അർത്ഥമേഖാധ്യപ്രകാരങ്ങളാണ് എന്ന് എൻ.വി. ആവർത്തിക്കുന്നു. ഈ ദൃശ്യവിശ്വാസം കൊണ്ടാവാം (നവീന നിരൂപണപദ്ധതികളിൽ ശൈലിവിജ്ഞാനപരമായ നിരൂപണം അദ്ദേഹത്തെ കുടുതൽ ആകർഷിച്ചത്. കവിത ചുരുക്കശീത്താണ് എന്നും, അതിനാൽ പ്രതിവാക്യം അപഗ്രേഡമന്ത്രം അത് അർഹമാണ് എന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നുണ്ട്) മാത്രമല്ല പ്രദർശനത്തിലെന്നപോലെ ധനിതലത്തിലും, വാക്യരചനാതലവത്തിലും ഈ അപഗ്രേഡമന്ത്രം വേണം എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് പക്ഷമുണ്ട്.)

(അതിവിപുലമായ ശ്രദ്ധപരിചയത്തിന്റെയും ഉറച്ചപാണിയും തത്തിന്റെയും അടിത്തറയിൽ നിന്നുകൊണ്ട്, പല കവികളെപ്പറ്റി

അദ്ദേഹം നടത്തുന്ന പരാമർശങ്ങൾ കുറിക്കുകൊള്ളുന്നവയാണ്. അതോടെ സ്ഥാപിച്ചുവിധേയമാകുന്ന കവിയുടെ കാവ്യ പ്രപബ്ലേം ആകെ നിരക്കിൽ നിരയുന്ന താഴി തോന്തുനു. എൻ.വി.യിലെ നിരുപകനയാണോ, സഹൃദയനെ ആണോ അത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ കാണുക എന്ന് വ്യവഹ്നേദിച്ചു പറയുവാൻ ബുദ്ധിമുട്ടാണ് ഇതാ പില ഉദാഹരണങ്ങൾ വി.കെ.ജി.യുടെ ‘അവിൽപ്പാടി’ ചെയ്പറ്റി അദ്ദേഹം എഴുതിയത് ശോഭിന്നൻ നായരുടെ ഭക്തി മറ്റു ഭക്തി നാരുടെതിൽ നിന്ന് ഭിന്നമാണ് എന്നും, അതിൽ പ്രപബ്ലേവരാഗ്യാ ഇല്ല എന്നും, ഭക്തി ശക്തിയുടെ രൂപം കൊള്ളുന്ന എന്നുമാണ്. അദ്ദേഹം ഒരത്തിന്റെ മുക്തകങ്ങളാകട്ട, ‘പണ്ഡത്തെ വെള്ളിഉറുപ്പിക്കോലെ ആകാരപുർണ്ണതയും മുഴക്കവും’ ഉള്ളവയാണ് എന്നും. വാക്കുംതന്നു കാരണം ഫ്രോക്കപുഷ്പാഞ്ജലിയെപ്പറ്റി, ഇതിന്റെ വിപുലമികരണം അല്ലാതെ എന്നാണ് പറയാനുള്ളത്? കുഞ്ഞിരാമൻ നായരപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന് കവിത വ്രതവും, ഉപാസനയും, സാധനയും ജീവിതരിതിയും ആണ് എന്നതെ, പാപബന്ധം ഉള്ളവാക്കുന്ന വിഷയവും, നഷ്ടസർഭുത്തെപ്പറ്റി ഉള്ള ദുഃഖവും കുഞ്ഞിരാമൻ നായരുടെ കവിതയിൽ എന്നെന്നെന്നെല്ലാമോ മേഖിക്കുന്നു എന്നദേഹം പറയുന്നുണ്ട്. ഉദാത്തനിമിഷങ്ങളിൽ, കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ എഴുതിപ്പോയ വരികളിലെ കാവ്യാനുഭൂതിയെ എൻ.വി.വിശേഷിപ്പിച്ചത് ‘സാന്ദ്രാന നാനുഭൂതി’ എന്നാണ്. കുടക്കൽ ഒരു എൻ.വി.കമ്മറ്റം, ‘നമ്മുടെ കവികളിൽ പലർക്കും ഇന്ത്യൻ ഷർട്ടിനുമീതെ ചുമലിൽ മടക്കിയിട്ടു കസവുവേഷിയാണ് കവിതാം’ (സുഗതകുമാരിയുടെ കവിതയുടെ സ്വാനര്യം അനുഭവവേദ്യം ആക്കിത്തന്നുകൊണ്ട് ഒരു സാമാന്യാവലോകനവും അദ്ദേഹം നടത്തും) ആന്നരെവെരുജുരഹിതവും ഭദ്രരൂപവും മാണം സുഗതയുടെ ജീവിതർശനം. (ഐണാനപ്പാന അദ്ദേഹത്തിന് ‘നാമോപനിഷത്ത്’ ആണ്) ഇടയേറിയുടെ ‘പുത്രൻകലവവും അരിവാളും’ നിരുപണവിധേയം ആക്കിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം എഴുതി, ‘താനു ഭേദിച്ച അർത്ഥം തന്നെ കബജിപ്പിച്ച് ചാടിപ്പോകാതിരിക്കാൻ ചുറ്റും തന്ത്രജ്ഞിർത്തുന്ന കുറികൾ മാത്രമാണ് അദ്ദേഹത്തിന് പദ്ധതിൾ...നിന്ന് പുള്ളപ്പും ഒരർബ്ബലുവും കലർന്നതളിരുകൾ അല്ല, ഉറപ്പും ഉള്ളജം സ്വല്പതയും വെച്ച പച്ചിലകളാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയിൽ ഉള്ളത്. കക്കാടിനെപ്പറ്റി, ‘തന്റെ ചേതനയിലേക്ക് നിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ട ഇതിവൃത്തത്തെ അതിന്റെ എല്ലാ ബിഭ്രാതയോടുകൂടി, ആവിഷ്കാരിക്കുന്നതിനും പര്യാപ്തമായ ഭാഷയും, വൃത്തങ്ങളും, ആലക്കാരങ്ങളും പ്രതീകങ്ങളും എല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന് പൂതിയതായി സൃഷ്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു) (ഉള്ളതും കവിത കാണാസ്ഥിരി എന്നതിനെക്കാളും)

പ്രദുസമ്മിതിയും സുഹൃത്സമ്മിതിയും ആണ് എന്നുമാത്രമല്ല അദ്ദേഹം പറയുക; ഉള്ളിരിഞ്ഞ കെതി തിരുവിതാംകൂറിനെ കുറിച്ചുള്ള കെതിയിൽ നിന്ന് കേരളകെതിയായും, ഭാരതകെതിയായും ഏകലോ കാർശനത്തിലേക്ക് വികസിക്കുന്നു എന്നും അദ്ദേഹം കാണിച്ചുതരും. ആശാനെ സ്തുതിച്ച് മതിയായില്ല എന്നുതോന്നുമേഖൾ, ഉള്ളിരിനെ ശകാരിച്ച് ആത്മസംസ്പർശി നേടുന്ന നിരൂപണരിതി, അതിരിക്ഷയെത്ത ശബ്ദകോലാഹലത്താൽ വിറപ്പിച്ചിരുന്ന കാലത്താണ് എൻ.വി. എഴു തിയത്: ‘എറക്കുറ സുചിത്തിവും, സമഗ്രവും, ഉദ്ഗമിതവും, സമ നിതവും, ബഹുഭ്രാതസംഘതവും, ഉദാരവും, അദിജനോച്ചിതവും, ജനാധിപത്യാധിഷ്ഠിതവും ആയ ഒരു ജീവിതദർശനം ഉള്ളിരിഞ്ഞ കൃതികൾക്കു മുഴുവൻ എക്കുവും ഉംഗജജവും നല്കിവർത്തിക്കു നുണ്ട്. ധർമ്മശാസ്ത്രത്തിലും, ഇതിഹാസപ്രാണങ്ങളിലും വിശ്വാ കമുകയും ജാതിയെ അനുകൂലിക്കാതിരിക്കുകയും, സ്ത്രീയുടെ അടി മതത്തെത്ത എതിർക്കുകയും ചെയ്ത ഉള്ളുർ ഇതിനെല്ലാം വാദമുഖ അശ്ര കണ്ണടക്കത്ത് പ്രാചീനദരണങ്ങളിൽ നിന്നുതനെ’ വ്യക്തിയും വ്യക്തിയും തമിലും വ്യക്തിയും സമുദായവും തമിലും ഉള്ള ബന്ധത്തെ നിർവ്വചിക്കുന്നത് അദൈവതദർശനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന ത്തിലാവണം എന്ന് ഉള്ളുർ കരുതിയതായും എൻ.വി.പറയു നുണ്ട്. ഉള്ളിരിഞ്ഞ ക്ഷാസിക്ക് പക്ഷപാതം ഇതിലും തുപ്പതികരമായി എങ്ങിനെയാണ് വിശദമാക്കുക?’

കവികളെയും കവിതകളെയും കുറിച്ചുള്ള പരാമർശങ്ങൾക്കിടയിൽ കാവുരചനയെപ്പറ്റിയും, കവിതയുടെ സഭാവത്തെപ്പറ്റിയും എൻ.വി.യുടെ സിഖാനങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്. ബാലാമൺിഅ മയുടെ കവിതയെപ്പറ്റി പറയുന്ന ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ അദ്ദേഹം കുറിച്ചു. ‘വിഷയവും ആവിഷ്കരണവും തമിലുള്ള ദേശം തീരെ മാണസുപോകുന്ന ഒരുഘട്ടം ഉണ്ട്. അവിടെയതെ അത്യുല്ക്ഷ്യമായ കല കുണ്ടക്കുന്നത്.’ ഓ.എൻ.വി.കവിതയെപ്പറ്റി പറയുന്നിടത്ത് ഇങ്ങിനെ കാണുന്നു. ‘പട്ടുനുൽപോതെ നേർത്ത് നേർത്തതാരു മധുര മാമസാസ്യം സാന്തം ഉള്ളിൽ നിന്നു വളർന്നു ചുറ്റും പടരുമേഖൾ കൊക്കുണ്ടെന്നു പാപ്പാത്തിക്കു ചിറകുകൾപോലെ കവിക്ക് തന്റെ വേദനയുടെ മഹാസൗഖ്യസിംഹാസനം കരശതമാകുന്നു’. ‘മാനവാത്മാവിഞ്ഞേ അഗാധവേദനയാണ് കവിയുടെ ശരിയായകർമ്മ മേഖല’. വിഷ്ണുവിഞ്ഞേ സ്വാത്രന്ത്യത്തക്കുറിച്ച് ഒരു ശിതകാത്തിന്റെ മുഖക്കുറിപ്പിൽ നാം ഇതുവായിക്കുന്നു. കർിത ആത്മാവിഷ്കാര മാണം. അതേസമയം മറ്റൊള്ളറക്ക് അതു മനസ്സിലാവണം. അതിസ കിരണ്ണമായ കാലത്തെ അദ്ധ്യാത്മയവും നിസ്സഹായവും ആയ ഏപ്രത

ന്യൂത്തെ എങ്ങനെ കവിതയിൽ ആവാഹിക്കാം എന്നതാണ് പ്രശ്നം. ‘ആവിഷ്കാരം പോലെ കവിത സംപ്രേഷണവും ആണ്. സംപ്രേഷണം നിയതാർത്ഥമേഖാധകങ്ങളായ സങ്കേതങ്ങളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തൽ ആകുന്നു.സകാരുമായ ഒരു മന്ത്രവാദപ്രയോഗമല്ല കവിത, ആവരുത്’. കവിയുടെ പാരമ്പര്യത്തെ പൂറ്റിയും അവധിക്കരിക്കുന്ന പാരമ്പര്യ സിഖംമായ എല്ലാ അർത്ഥമായിലും ആധുനിക കവിത ഉപയോഗപ്പെടുത്തുക തന്നെവേണം... നമ്മുടെ വൃത്തങ്ങളുടെ എല്ലാ മാസ്മരതകളും നാം ചുംബണം ചെയ്തേപ്പറ്റു. ഭാരതീയ സാഹിത്യ സങ്കേതങ്ങളുടേയും ഏതിഹാസികാവ്യാനങ്ങളുടേയും എല്ലാം സഹശ്രാംസമ്പിതമായ വൈദ്യുതാധാരം നാമേന്തിനു വരുത്തേക്കളുണ്ടാ?

(പാണിയിത്യം - സാംസ്കൃതകാവ്യമിമാംസയിലെ പാണിയിത്യം-കാവ്യസാഭന്തിന് എങ്ങനെ കരുതുകുടുന്നു എന്നതിനുള്ള ഉദാഹരണങ്ങളും എൻ.വി.യുടെ ലേവനങ്ങളിൽ കാണാം) നവക്ഷാസ് സിസ്തതിന്റെ എല്ലാഭാഗികളും അതിന്റെ സങ്കേതജടിലതവും വിലാസലതികൾ ഉണ്ട് എന്നാണ് ആദ്ദേഹം പറയുന്നത്. അരുന്ധതീ ദർശനന്യായേന്ത്യാണ് ഇവിടെ കാവ്യസംഘര്ഷം ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്. ശൃംഗാരത്തെ സംഭേദം, വിപ്ലവംഡം എന്ന് രണ്ടായി തിരിക്കുന്നു എന്നും, ഈ ദശാദേശങ്ങൾക്കുസരണമായി നായികമാരെ, വയക്കമം അനുസരിച്ച് മുൻ്യ, മല്ലി, പ്രഗതി തുടങ്ങി തരംതിരിക്കുന്നു എന്നും, സമുഹസ്ഥിതി അനുസരിച്ച് സീയ, പരകീയ, സാധാരണ സ്ത്രീ എന്നിങ്ങനെ ഇന്തിരിക്കുന്നു എന്നും തന്റെകാലാവസ്ഥ അനുസരിച്ച് അവരെ അഭിസാരിക, വാസകസജ്ജിക, വിരഹോൺകൾന്തി, പ്രോഷിതഭർത്തുക തുടങ്ങി വിഭജിക്കുന്നു എന്നും ആമുഖമായി പറഞ്ഞേശ്വരമാണ്, വിലാസലതികയിലെ ശ്രോകങ്ങളിൽ ചിലത് എത്തേതു വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട നായികമാരപൂർണ്ണി ആണ് എന്ന് എൻ.വി. പരഞ്ഞുതരുന്നത്. ‘മീനാക്ഷേപമ്’ എന്നാരംഭിക്കുന്ന ശ്രോകത്തിലേത് വണിതനായികയാണ്. ‘മക്കതയ്ക്കിനേ...’ എന്ന ശ്രോകത്തിലെ നായിക മുൻ്യ. ‘മാരൻ വിട്ട ശരാ കണക്കതിജവാൻ’ എന്നതിലെ നായിക പ്രവശം. ‘പാലാനേതസവി..’ എന്ന ശ്രോകത്തിലെ നായിക അഭിസാരിക. ഈ സുചനകൾ വള്ളത്തോളിലെ കവിയെമാത്രമല്ല, ആ കവിക്ക് ആരംഭിയരും നല്കിയിരുന്ന പണിയിൽനിന്നും പരിചയപ്പെട്ടു തന്നുന്നപാണിയിത്യം കവിതയുടെ നല്ല സവിയാവാം എന്ന് എൻ.വി. ഉറച്ചുവിശ്വസിച്ചു. അതുകൊണ്ടുകൂടിയാവാം, സവിശേഷപഠനത്തിന് വള്ളത്തോളിന്റെ കാവ്യശില്പപഠനം ആദ്ദേഹം തിരഞ്ഞെടുത്തുന്നത്.

(ഇവിടെ നൃായമായും ഒരു സംശയംതോന്നാം. രചനാസ്വാഹ്യം വരത്തിൽ ഒരു ഒന്തുതീർപ്പിനും തയ്യാറല്ലാതിരുന്ന വള്ളിത്തൊളിക്കെന്തെ ശൈലിയിൽ നിന്നു ലിനമാണല്ലോ എൻ.വി.യുടെ കാര്യാഗ്രശലി. ഇതെന്നു സംഭവിച്ചു? എന്തേ മറുപടി ഇതാണ്: മലയാളത്തിന് ശദ്ധി ത്തിന്റെ മദിരോസ്വം ഒരുക്കിയ ചങ്ങവുശക്കുള്ള മറുമരുന്നായിരുന്നു എൻ.വി. മനപ്പുർവ്വം സീകരിച്ച ശൈലി. വ്യത്തനിബന്ധന സീകരിച്ച കവിത എഴുതാൻ സാധികാരത്തുകൊണ്ട്, വൃത്തമുക്തമായ എന്തോ ചിലത് എഴുതി, അത് കവിതയാണ് എന്ന് ഉറ കൈ പുറത്തു കുതാർത്ഥമത തേടുന്ന അല്പവിവേകമാരുടെ-അല്പവാരുടെ-അചാര്യ സ്ഥാനത്ത് എൻ.വി.യുടെ കവിതാപരിക്ഷണം കൊണ്ടുവയ്ക്കുന്ന വർ, അദ്ദേഹത്തെ അപമാനിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഉള്ളിക്കിടാങ്ങൾ പിച്ചകാൽ വെക്കുന്നത് ഭാഗിയാശാം. എന്നാൽ മദ്ധ്യവയന്കുന്നും, ഏതകിളിവിയും, നൃത്തത്തകാൾ കേമമാണ് തങ്ങളുടെ ഞാണി നടത്തം എന്നുഭാവിക്കുമ്പോൾ അത് അഹനമാത്രമല്ല, അജ്ഞതകുടിയാണ്. വല്ലാത്ത പുത്രരേക്കാൾ ഭേദം ഇല്ലാത്ത പുത്രർത്തനെ. എൻ.വി.യുടെ കൃതിതന്നെ ആണ് ശ്രീബൃഥചരിതം ആട്ടക്കമെ എന്നും ഓർക്കുക്ക)

നവനിരൂപണമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ എൻ.വി. ശൈലിവിജ്ഞാനരിതി മാത്രമേ കൈകാര്യം ചെയ്തുള്ളൂ. ഒരു പക്ഷേ, പഴയകാവുമീമാംസാ സന്ദർഭായതേരാട്ട കുടുതൽ അടുപ്പം അതിനുള്ളതും, കാരണമാവാം. ശൈലിവിജ്ഞാനരിത വിശദികരിച്ച് അദ്ദേഹം എഴുതിയ പ്രാശ പ്രബന്ധത്തിൽ പൊരസ്ത്രകാവുമീമാംസയുടെ ഘടകങ്ങളും ആയി അതിനുള്ള അടുപ്പ് പലമട്ടിൽ സുചിപ്പിക്കുന്നു കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും കാവുത്തത്തം ഒന്നാണ് എന്നുള്ള മുൻവിധിയോടെ മുണ്ടഞ്ഞേൻ്റെ കാവുപരിക്കയിൽ തുടങ്ങിവച്ചു അനേകണം- ഈ മുൻവിധി ഭാഗികമായി തെറ്റാണ് താനും-പിന്നിടായും ഗൗരവമായി എടുത്തില്ല. എൻ.വി.ആര്യ നിലയിൽ നടത്തിയ ശ്രമത്തിന്റെ ആരംഭാണ്ഡ് ശൈലിവിജ്ഞാനരിത പൂർണ്ണ ഉള്ള മികച്ച പ്രബന്ധം. (പിൽക്കാലത്ത് ഫോ. രാജേന്ദ്രനും ഇംഗ്ലിഷ് ലഭിച്ച പീലി ചുവടുവെള്ളുകൾ നടത്തി എന്നുമാത്രം)

സാഹിത്യത്തെ വിവരിക്കുന്നതിനും അപഗ്രാമിക്കുന്നതിനും ഉള്ള സാങ്കേതികമാർഗ്ഗമാണ് ശൈലിവിജ്ഞാനം എന്ന് എൻ.വി.പറയുന്നുണ്ട്) നിരൂപകരെ ഇപ്പോനിപ്പുങ്ങൾക്കുപുറം സാഹിത്യത്തെ വസ്തുനിപ്പംമായി സമീപക്കുന്നു എന്നതാണ് ഈ (അങ്ങനെ ഒരു സമീപനം ഉണ്ട് എന്നത് സത്യത്തിൽ ഒരു വാക്പയറ്റുമാത്രമല്ല?) രീതിയുടെ പ്രത്യേകത. ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ സംഭാവനയാണ് ഈ നിരൂപണരിതി. (ഇവിടെ ഈ ലേവകൾ ഒരു സംശയം ഉണ്ട്. ഭാഷ,

ആശയവിനിമയം ആണ് സാധിക്കുന്നത് -ഉദാഹരണം വർത്തമാനപ്രത്യേകതയെന്ന്.എന്നാൽ വ്യക്തിവൈഗ്രാഫ്യൂണിറ്റിൽ അനന്തമുഖങ്ങൾ തട്ടിപ്പറിപ്പലിക്കുന്നോൾ, ഭാഷ അതിരെ സാമുഹികവും, സാധാരണവും ആയ തലങ്ങൾക്കുപുറം, ചിലതുകൂടി ആയിരത്തീരുന്നു.സംഗിതം ശബ്ദമായിരിക്കവെത്തെന്ന്, ശബ്ദത്തിന്തീരമായ ചിലതലങ്ങൾ കൂടി കൈവരിക്കുന്നപോലെ; ചിത്രം ചായവും ചരായയും ആയിരിക്കുന്നപുറം ചിലതുകൂടി ആവുന്നപോലെ. ഈ തലങ്ങളിലേക്ക് എങ്ങനെ ഭാഷ എത്തുന്നു എന്ന അനേകംണം, സാമാന്യത്താജ്ഞളിൽ ഒരുക്കാനാവുമോ?)

എൻ.വി.യുടെ പ്രബന്ധത്തിലേക്കുമടങ്ങാം. ശൈലിവിജ്ഞാനത്തിലെ പല മേഖലകളും മനസ്സിലാവുന്ന ഭാഷയിൽ-എടുത്തുപറയുന്ന മനസ്സിലാവുന്ന ഭാഷയിൽ-അദ്ദേഹം വിവരിക്കുന്നുണ്ട്.(പുതുനിരൂപണലോളിത്വം-അദ്ദേഹം പ്രബന്ധജ്ഞങ്ങൾ എഴുതുന്ന പ്രബന്ധങ്ങളിൽ മികവാറും എല്ലാം തന്നെ, കൂടിശ്ശമാകുന്നതിൽ കാരണം, തങ്ങൾ വിവരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന പ്രമേയം, അവർക്കു ദഹിച്ചിട്ടില്ല എന്നതാണ് എന്നാണോ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് എന്നുചോദിച്ചാൽ, അർത്ഥശക്കിടകയില്ലാത്തമട്ടിൽ ഞാൻ പറയുന്ന, അതെ, അതുതനെ ആണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഈ ചർദ്ദി ദഹനക്കേടിരെ ലക്ഷണം തന്നെയാണ്.)

ഈവിടെയും എൻ.വി.യുടെ മാലികമായ ദർശനത്തിൽനിന്ന് സ്വന്തമാണ് കാണാം. ശൈലിയാണ് വ്യക്തി എന്ന നൂറാവുത്തി പറയുന്നോൾ, ശ്രദ്ധിക്കാതെ ഒരു സത്യം എൻ.വി. ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.കാലത്തിന്റെ പ്രധാനത്തിൽ, വ്യക്തിക്ക് മാറ്റം സംഭവിക്കുന്നു എന്ന സത്യം. ശൈലിവിജ്ഞാനത്തിന്റെ പ്രവർത്തനമേഖലകൾ അപഗ്രഡിച്ച്, വിവരിച്ച് എൻ.വി. എത്തുന്ന നിഗമനം ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിനും, സാഹിത്യനിരൂപണത്തിനും മദ്ദത്തിൽ അതു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു എന്നാണ്. അത് പുർണ്ണമായും സാഹിത്യനിരൂപണമല്ല എന്നുകൂടി ഇതിനർത്ഥം കല്പിച്ചു കുടുംബ?അർത്ഥബോധനത്തെങ്ങൾ വിശദിക്കുക, വഴി, അത്, അസ്വാദനം ബലിഷ്ഠമാക്കാനുള്ള വഴികളിൽ ഒന്നുകൂടി, തുറന്നുതരികയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അത് ആസ്വാദനമല്ല; ആസ്വാദനത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗം മാത്രമാണ്.വാക്കുവാദനയിലെ ക്രമവിപര്യയങ്ങൾ, ഫലപ്രദമായി ഒരു പ്രതിഭാശാലിയായ എഴുത്തുകാരൻ, ഉപയോഗിക്കാം; അപ്പോഴും ‘ദുരാന്തരം എത്തുഭാഷയിലും വാക്കുഭാഷമാണ്’ എന്നദേഹം ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. കുളിപ്പിച്ച് കുളിപ്പിച്ച് കുട്ടിയുള്ളാതാവരുത് എന്നർത്ഥം. ദുരാന്തരയെത്തരയും ക്രമവിപര്യയത്തെയും കുറിച്ചുള്ള പരാമർശങ്ങൾക്കിടകയിൽ, ‘ദുരാന്തരയം എന്ന കാവുദോഷ

മാണം പ്രസ്താവം ഒഴിച്ചാൽ, സാംക്ഷേപത്തിലെ സാഹിത്യശാ സ്വന്തത്തിൽ ക്രമവിപര്യയാ വിശദമായി ചർച്ചചെയ്തിട്ടില്ല' എന്നുദേഹം പറയുന്നു. എന്നുകൊണ്ട് എൻ.വി.വകേകാക്കി റിസ്മരിച്ചത് എന്നുമനസ്സിലാവുന്നില്ല. ക്രമവിപര്യയം ആയി ബന്ധപ്പെടുത്തിക്കുടെ വകേകാക്കികളും? ധനി, പദം, വാക്യം എന്നീ മുന്നുതലങ്ങളിലേക്കും ശൈലിവിജ്ഞാനത്തെ ആന്തരിച്ചുള്ള പഠനത്തെ പൂറ്റി അദ്ദേഹം സുചന നല്കുന്നു. മലയാളത്തിലെ ഏതാനും മികച്ച കവിതകളെ മുൻനിർത്തി, നമ്മുടെ പണിയിൽ നിരൂപകരിൽ ആരഞ്ഞില്ലോ ഇത്തരം മൊരു പഠനത്തിന് മുതിർന്നുണ്ടിൽ എന്ന് ആശിച്ചുപോവുന്നു. മാധുര്യം, ഓജസ്സ്, പ്രസാദം തുടങ്ങിയ കാവ്യഗുണങ്ങളും ഉപനാശ കിക, പരുഷ, കോമള എന്നീ വൃത്തികൾ വർണ്ണം ഉലടനായർമ്മങ്ങൾ ഉായതുകൊണ്ട് ശൈലിവിജ്ഞാനത്തിൽ പെടുന്നു എന്നുദേഹം പറയുന്നു. 'രണ്ടാളിലുള്ള വിശിഷ്ടമായ ഹ്യാദയദ്വീതികാരകതാ' ആണ് മാധുര്യം എന്ന കണ്ണഡത്തലും, മുതുവ്യഞ്ജനങ്ങൾ മാധുര്യങ്ങളാണ് എന്ന നീഥമനവും അദ്ദേഹം ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നോൾ, ശൈലിവിജ്ഞാനപരമായ നിരൂപണം, പഴയ സംസ്കൃതകാവ്യമിമാംസകൾ തികച്ചും അപരിചിതമായിരുന്നില്ല എന്ന് നമ്മക്ക് ഭോഖ്യപ്പെടുന്നു. ഉപയോഗിക്കുന്ന പദങ്ങളുടെ പര്യായത, നാനാർത്ഥത, സമരൂപത തുടങ്ങിയവ ചർച്ചചെയ്യുന്നോൾ, അവ ഒരചിത്യവിചാരചർച്ചയുടെ മണിലങ്ങളെ, സ്വർഗിക്കുന്നുണ്ട്. മിത്തുകൾ, പ്രതീകങ്ങൾ എന്നിവയുടെ പഠനമണ്ണലഭ്യത്തിലേക്ക് ശൈലിവിജ്ഞാനം ഏകനിട്ടുന്നോൾ, കാവ്യസങ്കേതങ്ങൾ സഹവര്ത്തന്ത്രം മനസ്സിൽ ഉഭിച്ചു എന്നുവരുന്നു. ബിംബ തത്തിന് വ്യക്തിയുടെ മിത്തുകൾ എന്ന് എൻ.വി. നിർവ്വചനം നൽകുന്നോൾ അതു ചിന്താബന്ധനയുമുണ്ട് സമ്മതിക്കാതെവയ്ക്കും. ബിംബങ്ങളും പ്രതീകങ്ങളും തമിലുള്ള സുക്ഷ്മവ്യത്യാസം പോലും എൻ.വി.യുടെ പരിഗണനയ്ക്ക് വിധേയം ആകുന്നുണ്ട്. ശൈലിവിജ്ഞാനപരമായ നിരൂപണത്തെപ്പറ്റി എൻ.വി.യുടെ പ്രഭാസപ്രബന്ധം ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായിക്കുന്നോൾ, ഭാരതീയകാവ്യമിമാംസ നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കുമുൻപും തന്നെ നേടിയെടുത്ത ഒരുന്നത്യത്തെപ്പറ്റി അനുരൂപാടു ചെർന്ന അഭിമാനം മാത്രമല്ല ഉഭിക്കുക; അവരെ സംശയിക്കിച്ചു ഈ മഹാപണിയിൽ, അതുവേണ്ടിടത്തോളം പകർന്നുതന്നില്ലല്ലോ എന്ന ദ്രുംഖ്യം ഉഭിക്കും.

യമാർത്ഥ പാണ്ഡിത്യം എങ്ങനെയും യമാർത്ഥകവിതയ്ക്കിൽനിന്നും നല്ലതോഴിയാവുന്നു എന്നതിന് മലയാളത്തിലെ ഏറ്റവും മികച്ച ഉദാഹരണം ആണ് എൻ.വി.യുടെ സാഹിത്യമിമാംസാ ചർച്ച എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞുവര്യ്ക്കുന്നു.

കേസരി ബാലകൃഷ്ണൻവിള്ള

ബ്രഹ്മ. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ ആധുനികഘട്ടത്തിന്റെ സ്വഭാവശിക്ഷ പ്രചോദനവും പ്രോത്സാഹനവും നല്കിയ പമ്പദർശകരിൽ പ്രമുഖനായിരുന്നു കേസരി ബാലകൃഷ്ണൻപ്പിള്ള. ഈപത്താം നൂറ്റാം ദശാംഗിന്റെ പ്രമാഘാദം അവസാനിക്കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ഈ നിരുപകാക്കേസരിയുടെ ശബ്ദം സാഹിത്യാന്തരിക്ഷത്തിൽ മുഴങ്ങിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു.

സാഹിത്യപണ്ഡിതനന്ന് പി.കെ. നാരായണപ്പിള്ളയെപ്പാലെ ഇദ്ദേഹവും എ.എൽ.രാജരാജവർമ്മയ്ക്ക് ശിഷ്യപ്പട്ടാണ് തുടക്കം. ഏന്നാൽ പണ്ഡിതനന്റെത്തിൽ നിന്ന് തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു സമീപനമാണ് കേസരി കൈക്കൊണ്ടത്. ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ ഇംട്ടുവെപ്പിൽ വിലപ്പിടിപ്പുള്ളവ കണ്ണംതന്ത്രകയും പുറത്തെടുത്ത മിനുക്കി പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും വിലയിരുത്തുകയും ചെയ്യുക എന്ന രാജരാജമാർഗ്ഗത്തിലും ചരിക്കാനായിരുന്നു പി.കെയ്ക്ക് ഉത്സാഹം. പഴയ സംസ്കാരങ്ങളിൽ കേശഭാരം വെട്ടിയൊതുക്കി കോവിലകത്തിന്റെ പുറത്ത് വിശാലലോകത്തിലേക്കുകന്ന് പുതുപാഠശാലകളിൽ മറ്റുള്ളവരോടൊപ്പം ഇരിക്കുകയും അവർ കാണാതെ ചട്ടവാളത്തിന്റെ അനന്തനീഡിമയിലേയ്ക്ക് ദൃശ്യി പായിക്കുകയും ചെയ്ത രാജരാജനാണ് കേസരിയെ ഉണ്ടാക്കിയത്. ഭാവയെയും സാഹിത്യത്തെയും കാലത്തിനൊന്നാതു പുതുക്കുക മാത്രമല്ല, ഒപ്പം വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തുകയുടി ചെയ്യുക എന്ന മുന്നാം മാർഗ്ഗത്തിലാക്കേണ്ട, പി.കെയും എ.ബിയും ഒരേ ദിശയിൽ നീങ്ങി. ഒരാൾ വലത്തെ ഓരോ ചാരി ഭാഷാപ്രയോഗ താണിന്റെ ഭാഗത്തും - അപരം ഇടത്തുവശം ചെർന്ന് സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ കൂടെ. ഒരു പേരുടേയും പരസ്പരപുരകമായ നിലപാടുകൾ മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ വികാസസാമ്പ്രദായത്തിന് എത്ര അനുപേക്ഷണിയമായിരുന്നു എന്ന് പിന്തിരിഞ്ഞു നോക്കുന്നോൾ വ്യക്തമാക്കും. ഇവിടെ പണ്ഡിതനന്റെത്തിനേക്കാൾ എത്രെണ്ണാ മടങ്ങ്

നുതനവും, വിസ്തൃതവുമായിരുന്നു കേസരിയുടെ മണ്ഡലം എന്ന വസ്തുത എടുത്തുകാണിക്കേണ്ടതുമുണ്ട്. സംസ്കാരത്തെ നുറുശ തമാനം ബലികഴിച്ചിട്ടായാലും വേണ്ടില്ല, പരിഷക്കാരവും പുരോഗ തിയും കൈവരിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരവസരവും പാശാക്കിക്കുടാ എന്ന ശാംപ്പം കേസരിയുടെ മറ്റാരു സവിശേഷതയായും നിരീക്ഷിക്കാം.

വാസ്തവത്തിൽ ഈ മഹാരമ്മാരെ താരതമ്യപ്പെട്ടുത്തി കൊണ്ട് സ്വാധീവും അഗാധവും സഖാരവവും നിർണ്ണായകവുമായ ഒരു പഠനത്തിന്റെ കുറിവ് മലയാളസാഹിത്യനിരുപണത്തിൽ നികത്താതെ കിടക്കുന്നു. ഒരു പക്ഷത്തുചേർന്ന് മറുപക്ഷത്തെ തൊട്ടതിനൊക്കെ ആക്ഷേപിക്കുകയും പുലഭ്രം പറയുകയും ചെയ്യുന്ന കക്ഷിരാഖ്യിയ ത്തിന്റെ ശിലക്കേടുകളുടെ വിളയാട്ടം ഇങ്ങാട്ടും പടർന്നെന്നതി. അവ സാഹിത്യത്തെ വശളാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മാരാരുടേയും മുണ്ടെല്ലു റിയുടേയും പേരിൽ പക്ഷം പിരിഞ്ഞവർ കാണിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നതും എതാണ്ട് ഇതേ മട്ടിൽത്തന്നെന്നയാണല്ലോ. അപേക്ഷുതമെങ്കിലും, കഷ്ടദ മായ ഈ പ്രവണത വരുത്തിവെയ്ക്കുന്ന ആപത്തുകളുടെ ഗൗരവം പരിശീലിച്ച് ഇവിടെ ഇരുത്തും സുചിപ്പിക്കുന്നു എന്നുമാത്രം.

സംസ്കൃതം അടക്കമുള്ള ഇന്ത്യൻ സാഹിത്യങ്ങളിലോ പാര സ്ത്രീവിക്ഷണദർശനാദികളിലോ തലപ്പുഴത്തികിടന്ന് ജനം പാശാ ക്കാതെ പരിഷക്കാരവും പുരോഗതിയും നേടാൻ നാം പാശ്വാത്യലോ ക തേത യും കാണ് തിരിയേണ്ടത് എന്ന് കേസരി വിശ്രസിച്ചു. ഡാർവിനും, ഫ്രോയിഡ്യും മാർക്കസും ചേർന്ന് അവിടെ നടത്തിയ ആശയവിനിഗ്രഹണം അതിൽനിന്ന് പാശ്വാത്യജനതെ കൈവരിച്ചു അസുധാവഹമായ ഭൂതികപുരോഗതിയും അദ്ദേഹത്തെ വിസ്മയം കൊളളിച്ചിരിക്കണം. അവരുടെ 'നവലോകം' കഴിയും വേഗം ഇവിടേയ്ക്കും ആവാഹിച്ചെടുക്കാനുള്ള തീവ്രയത്താണെള്ളക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം ഗാധമായി ആലോചിച്ചു. നിരന്തരം എഴുതുകയും ചെയ്തു. ഇതാണ് വിമർശകനായ കേസരി ബാലകൃഷ്ണപ്പിള്ളയുടെ ഒരു മുഖം. ഇതിന്റെ വിശദാംശങ്ങളിലേയ്ക്ക് കടക്കുമുന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗവേഷണത്തെക്കുറിച്ചു കൂടി രണ്ടുവാക്ക് പറഞ്ഞുവെയ്ക്കുന്നത് ആവശ്യമാണ്.

കല്പഗണിതം അനുസരിച്ച് പല ചരിത്രവസ്തുതകളും പുതുതായി കണ്ണഡത്താനും ആവശ്യമായതിനെ പുനർന്നിർമ്മിക്കാനും പരിശമിക്കുക എന്നനിലയ്ക്കുള്ളതാണ് ഗവേഷകനായ ബാലകൃഷ്ണപ്പിള്ള നടത്തിയിട്ടുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ മുകാൾ പക്കും. ചരിത്രത്തിന്റെ അടിവേരുകൾ, ചരിത്രപരമാണ്ഡൾ എന്നീ ശ്രമങ്ങളിൽ പ്രസ്തുതവകുപ്പിൽപ്പെട്ട പ്രബന്ധങ്ങൾ സമാഹൃതങ്ങളായിരിക്കുന്നു.

നമുക്ക് കേസരിയുടെ സാഹിത്യപരിശീലനങ്ങളിലേയ്ക്കുതന്നെ മടങ്ങാം. ചരിത്രഗവേഷണാഞ്ചൽക്കുപുറമേ നവലോകം, രൂപമണ്ഡലി, ടോവൽ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ, സാഹിത്യഗവേഷണമാല, സാങ്കേതികഗ്രന്ഥമനിരുപ്പണങ്ങൾ, സാഹിത്യവിമർശനങ്ങൾ, കുറേക്കുടി സാങ്കേതികഗ്രന്ഥമനിരുപ്പണങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ ഒട്ടേറെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സാഹിത്യവിഷയകമായും അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാശ്ചാത്യസാഹിത്യങ്ങളിൽ നിന്ന് പ്രസിദ്ധങ്ങളും ഹാതിനിധിസ്വഭാവമുണ്ടെങ്കാം തുളനവയുമായ പത്രപത്രിനാലുകൂത്തികളുടെ പരിഭ്രാം, കേരളത്തിലെ പ്രസിദ്ധരും അപ്രസിദ്ധരുമായ അനേകം കവികളുടേയും കാമികരുടേയും കൃതികൾക്ക് എഴുതിക്കൊടുത്ത, പ്രത്യേകം ഗ്രന്ഥങ്ങളായിത്തന്നെ പരിഗണിക്കുന്നതുകാവണ്ണും അതു സുഭിർഘങ്ങളായ അവതാരികകൾ ആനുകാലികങ്ങളിൽ അത്തുകാലത്ത് എഴുതിപ്പോന്ന ശ്രദ്ധയങ്ങളായ ഗ്രന്ഥാവലോകനങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ കേസരി എന്ന നിരുപക്രമത്തിലെയും അനേകിച്ചു ചെല്ലുന്നവരെ അവരപ്പിക്കുമാറ്റം അവരുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടേണ്ട വിഭവങ്ങൾ വേറേയും രൂപരൂപങ്ങൾ. ഒട്ടവിൽപ്പിറക്കുന്നതു മുന്നുകൂട്ടത്തെ വേണമെങ്കിൽ ഒന്നു വിടർത്തി കാണിക്കാം.

പരിഭ്രാംകളിൽ മോപ്പസാങ്കിര്ണ എതാനും ചെറുകമകൾ ചേർന്ന രണ്ടു വാള്ളങ്ങളും കാമുകൻ, ഒരു സ്ത്രീയുടെ ജീവിതം എന്നീ കൃതികളും, ബഞ്ചസാക്കിര്ണ സാസ്യില്യയും, ഇബ്സൻര്ണ പ്രേതങ്ങളും, പിരാൻഡലോവിര്ണ ഓമനകളും, ജേകാബ്സ് വാട്ടർമാൻര്ണ ആദംലർബാസും, സിനേത്രഹിപ്പിയുസിര്ണ ആപ്പിൾപ്പുമൊട്ടും, പ്രോസ്പർ മെറിമേയുടെ കാർമ്മനും മറ്റൊണ്ടുള്ളത്. ബോധേശരൻര്ണ സ്വതന്ത്രക്രാന്റും, ഇടപ്പള്ളിയുടെ മൺറിനാദം, ഏകാമാംഗലാ പശ്ചിക്കുടിയുടെ കടത്തുവണ്ണി, ചങ്ങവുഴയുടെ സ്പഞ്ചക്കുന്ന അസ്ഥിമാടം, ജി.യുടെ നിമിഷം എന്നിവകൾക്ക് എഴുതിയ അവതാരികകൾ ആശയലോകത്ത് ഉണ്ടാക്കിയ ഒച്ചപ്പാടുകൾ മലയാളസഹായർ മറ്റൊന്നിരിക്കാനിടയില്ല. തകഴിയുടെ പരമാർമ്മങ്ങൾ, തലയോട്ട, രണ്ടിടങ്ങൾ, പോണ്ടിക്കര റാഫിയുടെ പാപികൾ എന്നീ നോവലുകൾക്കും കേസരിയാണ് അവതാരകൾ. ചങ്ങവുഴയുടെ ദിവ്യഗിതം, ദേവഗിത, മാനഗാനം, നീറുന്നതീച്ചുള്ള, മണ്ണക്കിളികൾ, പി.ഭാസ്കരര്ണര്ണ വയലാർ ശർജ്ജിക്കുന്നു, ഇടപ്പള്ളിയുടെ പണിമുടക്കം എന്നീ കാവ്യഗ്രന്ഥങ്ങളും ബാഷിറിര്ണ അനർഘനിമിഷം, വിഡ്യികളുടെ സർഗ്ഗം, പൊരുട്ടക്കാടിര്ണ മൺമാളിക, പാർശ്വമി, ഉറുബിര്ണ തേരുള്ള കൾ, മുണ്ടശ്രേറിയുടെ കടാകൾ, ഇബ്ലാപ്രോലിസ്, ഇ.എം. കോവുരിര്ണ വഴിവിളക്കുകൾ, നാഗവള്ളിയുടെ നാഴികമൺി, പൊൻകുന്നം വർക്കിയുടെ എഴുകൾ, നിവേദനം, കേശവരേവിര്ണ ഉഷ്ണി,

കേസരി സാലക്കുഷ്ണപ്പിള്ള

സി.വി.യുടെ കാളവണ്ടി, മുട്ടത്തുവർക്കിയുടെ ഇരുളും വെളിച്ചവും എന്നികമാസമാഹാരങ്ങളേയും കുറിപ്പും യുദ്ധവിപ്പവം, വിമർശരംഗമി, നാലപ്പാടങ്ങൾ രതിസാമാജ്യം, എസ്.എ.നായരുടെ കലാചിത്രകൾ എന്നി ഗ്രന്ഥങ്ങളേയും അവലോകനം ചെയ്തു കൊണ്ട് കേസരി അക്കാദമിയുടെ ഏഴുതിയ ചെറുനിബന്ധങ്ങൾ സമകാലികസാഹിത്യപ്രവേത്തിനുനേരേ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ശ്രദ്ധയും അതിന്റെ രൂപവെവിഡ്യത്തിൽ സാകലേരുന്ന പ്രസരിച്ചിരുന്ന താൽപര്യവും വെളിപ്പേടുത്തുന്നവയാണ്. ഇവയ്ക്കുപുറമയാണ് കേസരിയുടെ മുഖപ്രസംഗങ്ങളും മറ്റൊരിഷ്യങ്ങളും കിടക്കുന്നത്. തിരെ അനാകർഷകവും ഒടു ഭൂർജ്ജവുമായ കേസരിയുടെ ഭാഷാരിതി അനുവാചകനെ തിരെ സഹായിക്കുകയില്ല എന്നുകൂട്ടാണി ഇവിടെ സുചിപ്പിക്കുന്നത്.

ആനന്ദവും രസവുമൊക്കെ കലാപ്രയോജനമായി കണക്കാക്കിയിരുന്നകാലം കഴിഞ്ഞു. ഒരു നിശ്ചലസമുഹത്തിൽ അത്തരം സങ്കലപങ്ങൾ കൊള്ളാം. എന്നാൽ ഈ സമൂഹം ഓടുകയാണ്. ഇവിടെ സമൂഹികപുരോഗതിയായിരിക്കണം കലയുടെ ലക്ഷ്യം എന്നാക്കേയാണ് കേസരിയുടെ വാദം. അപ്പോഴാണ് ഇന്നു ജീവിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും എന്നോ ജീവിക്കേണ്ടിയിരുന്നവരായി ചിലരുണ്ടോ, അവരെ എന്നുവേണം എന്ന ചോദ്യം. ഉറങ്ങുന്ന നായ്ക്കൾ ചാകുകയാണ് നല്ല തെന്നും അവരെ കവച്ചുകടക്കണമെന്നും തരപ്പിച്ചു പറയാൻ അദ്ദേഹം മടിക്കുന്നില്ല.

യാമാസഫിതികങ്ങളായ ചോലമരങ്ങളെ സംശയിച്ചുനില്ക്കാതെ കടപുഴക്കിയെറിയുക - അവ നിന്നിടങ്ങളിൽ പുതുച്ചിന്തകളുടെ തീനാളം പോലുള്ള ഉദ്ഗമങ്ങൾ നട്ടുപിടിപ്പിക്കുക- ഇതായിരുന്നു സാലക്കുഷ്ണപ്പിള്ളയുടെ ജീവിതനിയോഗം. ഈ നിലയ്ക്ക് ഇത്രയും ഉത്പത്തിപ്പണ്ണവായ ഒരാൾ അക്കാദമിയുടെ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഉത്പത്തിപ്പണ്ടം ഏറിപ്പോധാലത്തെ അപകടങ്ങളിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹം മുക്തനായിരുന്നില്ല എന്നും പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവേശത്തെളിച്ചകാരണം, കടപുഴക്കുന്നിടത്തും നട്ടുപിടിപ്പിക്കുന്നിടത്തും പഴമയ്ക്കെതിരെ പുതുമ എന്നല്ലാതെ കളയും മുളയും തിരിച്ചട്ടുകാണ്ടാലത്തെ ഭവിഷ്യത്ത് അദ്ദേഹം കാര്യമാക്കിയതുമില്ല. ഫലവു ക്ഷേണിയും തണ്ടിമ രാണിയും കളളിച്ചടികളും മുളളിന്പൊന്തകളും ഇത്തിൾക്കണ്ണികളും പാറക്കെട്ടുകളും പൊട്ടക്കുളങ്ങളും തെളിനിരുറവകളും ചരൽപ്പിനുകളും വളക്കുറുറ വിളലുകളും കുടിയും കലർന്നും കിടക്കുന്ന മലഞ്ചാളത്തിന്റെ നാട്ടുന്നുറ

അളിലേയ്ക്ക് ഒരു ഘ്യച്ചുറിസ്തീകർ ബുദ്ധിമുഖ്യം ഇരുന്നികയെ നിയ ബാലകൃഷ്ണപ്പിള്ളിയുടെ മനസ്സിൽ, ചോലയില്ലാത്ത നിലമൊരുക്കി ചെറുപ്പക്കാർക്ക് വളരാൻ ഇടമുണ്ടാക്കണം എന്നതൊഴിച്ച് മറ്റാനും തന്നെ പ്രവേശിക്കുമായിരുന്നില്ല. നികന്നും പരന്നും കിട്ടിയെടെന്നാക്കേ പടിഞ്ഞാറു നിന്ന് പറിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന പുതുവിത്തുകൾ എന്നാട്ടും വാരിയെറിയുന്ന തിരക്കിലായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ഈ കട്ടംകൈകുപ്പിപ്രയോഗം പുതുമയിലേയ്ക്കുള്ള ധീരമായ കാൽവെ പൂതനെ. പദ്ധതിയുടെ ബാക്കിപ്രത്യേകിലെ അറ്റാദായകളളിയിലാണെങ്കിൽ അക്കെപ്പുരുപ്പത്തിന്റെ കൊടുംപ്രളഭം. എന്നാൽ വിന്മരിച്ചു കുടാത്തമരറാരു വസ്തുതയുണ്ട്. പരിഷ്കാരപ്പെട്ടിരുമയുടെ രാസ വിദ്യയിൽ ആദ്യത്തെ എടുത്ത് ചാട്ടം കഴിഞ്ഞാൽ, കാലംകൊണ്ട് ഓരുക്കേറി കോലംകെട്ട് മണ്ണിൽ കുലകുസുന്നതൊക്കേ മുച്ചിർപ്പനായിത്തീരുമോ? അവിടവിട്ട് മാഹാളി തലപൊകിത്തുടങ്ങിയോ? സർക്കാർത്തലത്തിൽ നടന്ന കാർഷികപരിഷ്കാരത്തിൽ നിന്നു നാം പറിച്ചുവരുന്ന പാടം, ഭയാശകകൾ അസ്ഥാനത്തല്ലെന്ന് താക്കിതുതരുന്നു.

പഴമകൊല്ലിപ്രസ്ഥാനമെന്നാണ് ബാലകൃഷ്ണപ്പിള്ളി ഈ ചെയ്തിയെ വിശ്വേഷിപ്പിച്ചത്. പഴയതിനെ നന്ദകം വെറുകുക-സമകാലികജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുമാത്രം ചിന്തിക്കുക, എഴുതുക-വിസ്തരിക്കിൽ മാത്രം മനസ്സുവെയ്ക്കുക, തുടങ്ങിയ പാശ്ചാത്യപാരമ്പര്യം തന്നെ നമ്മുടെ യുവാക്കൾക്കും അദ്ദേഹം ഓതിക്കൊടുത്തു. യുറോപ്യരെപ്പോലെ റിയലിസ്റ്റത്തെ എതിർക്കുക എന്ന ഭാരതത്തിൽ നിന്ന് ഇന്ത്യൻസ്വയാക്കലെ ഒഴിവാക്കിയിട്ടുണ്ടേഹം - ഇതിനുകാരണം യുറോപ്പിലേതുപോലെ ഒരു റിയലിസ്റ്റപ്രസ്ഥാനം ഇവിടെ ഉണ്ടായി വന്നിട്ടില്ല എന്നതുതന്നെ. തുഞ്ഞതാചാര്യനും, പുന്നാനവും മറ്റും പ്രചരിപ്പി 'തേവേർവാഴ്ത്തിപ്രസ്ഥാന'ത്തെ തകർക്കുക, ആധ്യാത്മികത, സംസ്കൃതം, പദ്യകവിത, ആർഷ്യാർമ്മം, വ്യഖ്യാനവും എന്നീ പഴവും ചരകുകളെ ആട്ടിപ്പുറത്താക്കി പടിയടച്ചു പിണ്ഡം വെയ്ക്കുക എന്നതായിരുന്നു മുദ്രാവാക്കും. ഇല്ല, ഇക്കുട്ടത്തിൽ ഒരോറുണ്ണിത്തിനും തന്നെ നവലോകത്തിൽ പ്രവേശമില്ല, സ്ഥാനമില്ല എന്ന ഭേദം നിർദ്ദേശിക്കിന്നും കല്പിച്ചു. പിതൃവാസല്യം കൂട്ടിമാ, സാഭാവികമായിട്ടുള്ളത് ഇഡാവിപ്പും കോംഫൈറ്റും എന്ന മനഃശാന്തത തത്ത്വമനുസരിച്ച് പിതൃപുത്രത്വവും സംഘർഷവുമാണ്. കൂടും ബജീവിതവും വിവാഹവും മർദ്ദിതലക്ഷണങ്ങളെ അക്കിവെച്ചുകൊണ്ടുപോകാൻ മാത്രം ഉപകരിക്കുന്നതും സന്നാനങ്ങളെ കൊള്ളരുതാത്ത വരാക്കാൻ സഹായിക്കുന്നതും മാത്രം. ഇങ്ങനെ താൻ പാശ്ചാത്യപരിചയത്തിൽ നിന്നു മുക്കിയെടുത്ത നവീനാധനങ്ങൾ പുതുമുള്ളടക്കാട

മുരട്ടിൽ ചുഡാങ്കുത്തുകൊണ്ട് നില്ക്കുന്ന ഒരു സാന്നിധ്യത്താണ് അവരുടെ മാം കേസരിയുടെ ലോകത്തുകണ്ടുമുട്ടുന്നത്. സദ്വാസനത്തും വിനയവാനും നിഷ്ക്കാളക്കും പരമകാരുണിക്കുമായി ഒരു സന്ധ്യാസിയെപ്പോലെ ജീവിതം നയിച്ചു പോന്ന്, നിത്യരോഗിയും അർധപ്രാണനുമായ ഒരു വ്യക്തിയുടെ പേനത്തുമിൽ നിന്ന്... ഓർക്കു ദോഷത്തെന്ന തലചുററിപ്പോവും. എന്നായിരുന്നു ആ വലിയ മനുഷ്യർ മനസ്സിൽ? വേദാന്തവും സദാചാരവും വാതോരാത്ര പ്രസംഗിച്ച് വ്യതികെടുവരായി ജീവിക്കുന്ന കപടസന്ധ്യാസികളെ നാമെത്യോ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. പകേഷ് അതിനു നേർവ്വിപരിതമായി ഇത്തരം മൊരു ജീവിതവും പ്രവൃത്തിയും! ഇതു വെരുധ്യും നമ്മെ ചിന്തിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. ഇതിന്റെ യുക്തി തെളിഞ്ഞുകിട്ടുന്നോഴേ ബാലകൃഷ്ണപ്പിള്ളയെ നാം അറിഞ്ഞു എന്നു വിചാരിക്കാനാവും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകളുടെ ഉൾപ്പെടുരുൾ തിരിഞ്ഞുകിട്ടിയെന്ന് നമുക്ക് അഭിമാനിക്കാനാവും. ഒരുപകേഷ്, ദേശീയതയുടെ മനുഷ്യമനസ്സിൽ വേരുന്നിക്കിടക്കുന്ന നിലവിലുള്ള എല്ലാ വിഭാഗീയവികാരങ്ങളേയും ഗുണങ്ങളേദേശം കുടാതെ ചുട്ടുഭസ്തമാക്കിയിട്ടുവേണം ശുഭമായ ഒരു പുതിയ വിശ്വമാനവികത സുജ്ഞിച്ഛട്ടക്കുക എന്നായിരിക്കാം അദ്ദേഹം ചിന്തിച്ചത്. എതായാലും ബാലകൃഷ്ണപ്പിള്ളയുടെ വാക്കുകളെ മുവവിലയ്ക്ക് പ്രമാണമായംഗികരിച്ച്, പ്രശസ്തിയിലേക്കുള്ള കുറുക്കുവഴിയായി അതിനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ ഒരുബന്ധിറങ്ങുന്ന ‘ആരാധക’രുടെ ചെയ്തികളെ കരുതിയിരിക്കാനെങ്കിലും മുമ്പു ചുണ്ടിക്കാണിച്ച വെരുഡും നമ്മെ സഹായിക്കേണ്ടതാണ്.

ഈതാക്കെ എങ്ങനെന്നയായാലും, കേരളിയർക്ക് പാശ്ചാത്യസാഹിത്യത്തിന്റെ മുഖക്കാഡാ മലർക്കെ തുറന്നിട്ടുകൊടുത്തത് ബാലകൃഷ്ണപ്പിള്ളയാണെന്നകാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല. പാശ്ചാത്യസാഹിത്യമനസ്ത്രം ആംഗലസാഹിത്യം എന്നു വിശ്വസിച്ചും പരഞ്ഞും നടന്നവരായിരുന്നു അതിനുമുമ്പ് ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്നവരിൽ മിക്കവരും.

പ്രമാണം, റഷ്യൻ, ജർമ്മൻ സാഹിത്യങ്ങളിലെ മികച്ച ഗദ്യമായുള്ള കക്കർ പലതും പരിഭ്രാംപ്പെടുത്തിയും നിരുപ്പണം ചെയ്തും പടിഞ്ഞാറൻ സാഹിത്യയുടെ നേരായ മുഖം അദ്ദേഹം തന്റെ നാട്കുകാർക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തി. മലയാളത്തിലെ കമ്മനാവൽ രംഗത്തുണ്ടായിരുന്ന യുവതലമുറയുടെ അന്വത്തെ അടിരുചികളെ പുതുക്കാനും ഒരു നവീനസാഹിത്യവീക്ഷണം അവരിൽ ഉള്ളവാക്കാനും പ്രസ്തുത പ്രവർത്തനങ്ങൾ വലിയൊരുവിൽ സഹായകങ്ങളായി. ഇന്ത്യയിലെ ഇതരഭാഷാസാഹിത്യങ്ങളിൽ പലതും പാശ്ചാത്യമാതൃകകളെ അനുകരിച്ച്

എഴുതപ്പേട്ടവയാണെന്നും അതിനാൽ അതരെ ഭാരതീയസാഹിത്യ അഭൈ അനുകരിക്കുന്നതുകൊണ്ടോ ബംഗാളിയിൽ നിന്നോ മറാത്തി തിൽ നിന്നോ കൃതികൾ പരിഭ്രാഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നതുകൊണ്ടോ ഒരു ഗുണവും കിട്ടാൻ പോകുന്നില്ലെന്നുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം തന്റെ കാലത്തെ യുവസാഹിത്യ കാരന്മാരെ ഉദ്ദേശ്യം തന്റെ കാലജി, ദേവ്യ, ബഹുഭിർ തുടങ്ങിയ ഏണ്ണപ്പേട്ട കാമികരുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് ബാലകൃഷ്ണപ്പീജിയുടെ മാർഗദർശനമാണ് ഏറ്റവും പോഷകമായി വെച്ചത്.

സാഹിത്യത്തെ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നോക്കി കാണണം എന്നായിരുന്നു കേസരിയുടെ പക്ഷം. സാഹിത്യകൃതി കൾ തമിലല്ലാതെ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ തമിൽ ഉച്ചനീചത്രമില്ല. പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ രൂപംകൊള്ളുന്നത് സ്വകീയവും സ്വാത്രവും നവീനവുമായ കാഴ്ചപ്പാടിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ്. മഹാപ്രതിഭകൾക്കേ അവയുടെ ഉപജാതാക്കളാകാൻ കഴിയു. പ്രസ്ഥാനങ്ങളെ കേസരി ഭാവപരം, രൂപപരം എന്നു രണ്ടായി വക്കണ്ണുനിർത്തുന്നു. രൂപപരമായവയ്ക്ക് ഉപപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ സ്ഥാനമേ അദ്ദേഹം കല്പിക്കുന്നുള്ളൂ. അവയാണ് സാങ്കേതികപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ. സിംഖലിസം, ഇമേജിസം, എക്സ്പ്രസ് നിസം എന്നിവ അതരം പ്രസ്ഥാനങ്ങളാണ്. ഭാവാത്മകപ്രസ്ഥാനകർത്താക്കളുടെ കിടയ്ക്കുനില്ക്കില്ലെങ്കിലും ഈ വക പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കു രൂപം കൊടുക്കുന്നവരും നല്ല പ്രതിഭാശാലികളായിരിക്കും. ഇത്തരം പ്രസ്ഥാനനായകമാരെ മാത്രമേ കേസരി മഹാകവിപട്ടം കൈട്ടി ആര്ദരിക്കുകയുള്ളൂ. സാഹിത്യകൃതികൾ എത്ര രചിച്ചാലും അതുകൊണ്ട് ഓരാൾ മഹാകവിയാവുകയില്ല എന്നതേ കേസരിയുടെ നിരീക്ഷണം. അതു പോലെ ഒരു കൃതിയെ, അത് ഉൾപ്പെടുത്തുന്ന പ്രസ്ഥാനം ഏതെന്നറിയാതെ വിലയിരുത്തുന്നവയ്ക്കു ഉദ്യമം നിരുപ്പണമാവില്ലെന്നും അദ്ദേഹം നിരീക്ഷിക്കുന്നു. ഈ കാഴ്ചപ്പാടിലുടെ യാണ് മഹത്തെന്നും ഉദാത്തമെന്നും സാമാന്യുന്ന അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടുപോന്ന പലതും വികലമായിട്ടും മറിച്ചുള്ളവ മഹത്തരമായിട്ടും പറയേണ്ടിവരുന്നത്. കേസരി പരാജയപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉപജാതാവായ മഹാകവിയായി വാഴിച്ച വ്യക്തിയുടെ പേര് ഈ ഒരു സഹൃദയനും ഓർക്കുവാൻപോലും കഴിയാതെ പോകുന്നത് ഇങ്ങനെ ലക്ഷ്ണം എണ്ണി മഹത്തം നിർണ്ണയിക്കുന്ന രിതിയുടെ വൈകല്യം നിമിത്തമാണ്. (സാന്ദർഭികമായി പറയട്ടേ പലഭിക്കിലും ഉദാഹരണങ്ങൾ എടുത്തുകൊട്ടി വിവരിക്കുവാൻ നിന്നാൽ ഈ ദേഖനത്തിന്റെ പരിപാല്യം പിടിച്ചിടത്ത് നിൽക്കുകയില്ല എന്നതുകൊണ്ട് അതിനു തുനിയാത്തതാണെന്ന് ക്ഷമാപണപൂർവ്വം ഇവിടെ കുറിച്ചിട്ടേ).

സാഹിത്യത്തിൽ എങ്ങും ശാശ്വതവും സർവസമ്മതവും പരിനിഷ്ഠാ തവുമായ ലാവണ്യപ്രമാണങ്ങൾ ഇല്ലെന്നിരിക്കേ കേസരിയുടെ സമീ പന്ത്രിന്മും തന്ത്രായ മുല്യം കല്പിച്ചുകൊടുത്തെത്തമതിയാണ്. അതിന്നുറം ആരാധാല്യം പ്രതിക്ഷിക്കുന്നതിൽ അർമ്മവുമില്ലപ്പോ.

ഈനി മുന്നൊരിടത്തു തുടങ്ങിവെച്ച ചരിത്രഗവേഷണത്തിലെ യ്ക്കു കടക്കാം.

സാഹിത്യത്തിലെന്നപോലെ, ഒരുപോളി അതിലുള്ളതിനേക്കാൾ കേസരിക്കു താൽപര്യം ചരിത്രഗവേഷണത്തിലായിരുന്നു. പ്രാചീന ബാഖിലോണിയയിലെ കല്പദ്യരൂപ ജേയാതിഴ്വാസ്ത്രം, പുരാതന ഭാരതീയജേയാതിഴ്വാസ്ത്രം തന്നെ ഭാഷയിൽ കല്പപഗണിതം അമവാ ബ്രഹ്മഗണിതം എന്നു വ്യപദേശിക്കപ്പെടുന്ന കാലഗണനാ തന്റെത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണ് തന്റെ ചരിത്രഗവേഷണ മെന്ന് കേസരി അവകാശപ്പെടുന്നു.

ചരിത്രത്തിലെ സ്ഥാനപലനവാദം, ലോകപുരാണങ്ങളിലെ വംശാവലികൾ, ഉർന്നഗരം, സിസ്യുതം എന്നിവിടങ്ങളിലെ വനന രേഖാവിവരങ്ങൾ, വിവിധരാജ്യക്കാരുടെ ശാസനങ്ങളും ശിലാലിഖിതങ്ങളും, നാനാദേശങ്ങളിലെ ജനകീയങ്ങളായ ഏതിഹ്യങ്ങളും നാടോടിപ്പാടുകളും പഴഞ്ചാല്ലുകളും, പ്രാചീനഭൂമിശാസ്ത്രവിജ്ഞാനം, ജേയാതിഴ്വാസ്ത്രം, ഭാഷാശാസ്ത്രം, പുരാവൃത്തങ്ങൾ എന്നിവ - ഈങ്ങനെ കല്പപഗണിതത്തിനു പുറമേ എന്നാടും ഉപാധികൾ അദ്ദേഹം തന്റെ ചരിത്രഗവേഷണത്തിന് ഉപയോഗപ്പെടുത്തി. എന്നാൽ ഈവരെയെല്ലാം ആധാരമാക്കി കൈകൊണ്ട നിഗമനങ്ങൾ ഒട്ടേറെ കൗതുകവും അതിലേറെ അനുരപ്പം ഉള്ളവാക്കുന്നവയാണെന്നു പറയാതെ വയ്ക്കുന്നത്.

ലോകത്തീരന്റെ ചാക്കികചലനം അനുസരിച്ച് അനേകം കല്പങ്ങൾ ഉണ്ടായതായി അദ്ദേഹം അനുമാനിക്കുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന് ബി.സി. 5912 മുതൽ ബി.സി. 3212 വരെയുള്ള കാലത്ത് ഇങ്ങനെ മുന്നു കല്പപകാലങ്ങൾ കടന്നുപോയിട്ടുണ്ടാൽ. ഓരോന്നിലുമുണ്ട് പ്രളയവും ഭഗവതാരങ്ങളും മറ്റും. എല്ലാ അവതാരത്തിന്റെയും രഥങ്ങൾ കല്പങ്ങളിലുള്ള കൃത്യമായ കാലം അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. മുന്നാമത്തെ കല്പത്തിലെ ശ്രീരാമൻ ബി.സി. 2646നും 2546നും ഇടയ്ക്കുന്നത് ! ശ്രീകൃഷ്ണൻ 2546നും 2446നും ഇടയ്ക്കുന്നു. ഓരോ അവതാരത്തിനും നുറുക്കാലും വിതം പത്ത് അവതാരങ്ങൾ അടങ്കിയ ഒരു കല്പത്തിന് ആയിരം കൊല്ലാ എന്നാണ് ഒരു കാലഗണനയന്നുസരിച്ച് അനുവദിച്ചുകൊടുത്തുകാണുന്നത്. അടുത്ത കല്പത്താിലുമുണ്ട് രാത്രിനും കൂപ്പണനുമൊക്കെ.

അപ്പോൾ കൊല്ലം ആയിരം കുടി ഇപ്പുറമാകും എന്നുമാത്രം. ബി.സി.1246ൽ തുടങ്ങുന്ന കല്പത്രിലെ കല്കിയുടെ കാലം ബി.സി. 346-246 എന്നു ശണിച്ചപ്പോൾ ആ കല്കി മഹരൂച്ചകവർത്തിയായ അശോകൻ ആയിരിക്കാം എന്ന് ശവേഷകൾ മനസ്സിൽ ഏതൊബന്ദാന് ഉമിഷിതമാകുന്നു! കേസരിയുടെ കണക്കിൽ വാമനനും ശിവനും ഒരാളാണ്. ഭാസൻ കേരളിയനാബാനും ഇന്ദ്രാജി (ഇന്ദ്രാജി) ശുപ്തൻി, ബാബാൻി, ശുദ്ധകൻ എന്നി പേരുകളിൽ അറിയപ്പെടുന്നത് ഭാസൻ തന്നെയാബാനും കേസരി സംശയമനേയും പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

വളളുവനാട്ടിൽ നാബാബത്തുമനയ്ക്കൽ ഭട്ടിരിപ്പാടമാരുടെ കുടുംബത്തിലെ അധികാരിയിരുന്നു എന്ന് കരുതിപ്പോരുന്ന നാബാബത്തു ഭോ തന്നെ കേസരി ജാതിയിൽ ‘അടിക്’ളായി തരം താഴ്ത്തി. (കൊട്ടാരത്തിൽ ശക്കുണ്ണിയുടെ വക ഒരു വിനാമക്രിയ മുന്നേ നടന്നിട്ടുണ്ട്. ശക്കുണ്ണി ഭ്രാന്തനും നാബാബത്തുമനയിൽ ഉള്ളത് അടിക്കളോ ഇളയത്തുമാരോ അല്ല, ഭട്ടിരിപ്പാടമാരാണ്. ഇവർക്ക് കേസരി പ്രസ്താവിച്ചപോലുള്ള പാതിത്യങ്ങളാണും വന്നതായും അറിവില്ല. ഒരു ഉദാഹരണം എടുത്തുകാണിച്ചു എന്നേയുള്ളതു. വായില്ലാംകുന്നി ലപ്പിൽ കാരൂത്തില്ലും മറ്റും ഇതുപോലെ അടിസ്ഥാനമില്ലാത്ത കുറേ അദ്ദേഹങ്ങൾ കാണാം.)

മഹാവിഷ്ണവു ഒരു ഭരണകർത്താവായിരുന്നു എന്നും അദ്ദേഹം രേഖിരുന്നത് ‘മുഖ്യം’, ‘സുഖാവതി’ എന്നി പേരുകളിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന സൗഖ്യം അഭേദ്യായിരുന്നു എന്നും കേസരി കണ്ണുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്! ഈ മഹാവിഷ്ണവു ബി.സി. 6181നും 6110നും ഇടയ്ക്കണ്ടെ ജീവിച്ചിരുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണഗ്രഹം ‘ശിവൻ’ രാജ്യഭാരം കൈയേറ്റു എന്നത് ഇതിന്റെ തുടർച്ചയാണ്. കഴിഞ്ഞില്ല : ശിവൻ പുത്രൻ പരശുരാമഗണ്യശൻ ആകുന്നു. ‘പുന്ന്’ എന്നുവിളിച്ചിരുന്ന, ഇന്നു തന്മ എന്നറിയപ്പെടുന്ന സ്ഥലത്താണ് എല്ലാ സാംസ്കാരണങ്ങും ആദിദ്രോഹത്തിന്റെ കിനിഞ്ഞത്. നമ്മുടെ പുർഖികൾ ആയിരം വർഷത്തോളം അവിടെയായിരുന്നുപോലും ജീവിച്ചത്. പലസ്ഥലങ്ങളുടെയും വ്യക്തികളുടെയും പേരുകൾ ഉല്ലരിക്കുകയും പല രേഖകളുണ്ടായിരുന്നു. അഞ്ചിഞ്ച് പരാമർശിക്കായും, ‘എന്നുതെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്’ ‘ശാം സംബാപിച്ചിട്ടുണ്ട്’ എന്നൊരുമട്ടിൽ ആശയിട്ടുകയുമല്ലാതെ, തനിക്ക് പ്രയോജനപ്പെട്ടുവെന്നുപറയുന്ന ഉപാധികളും താൻ എത്തിച്ചേരുന്ന നിഗമനങ്ങളും തമ്മിൽ ബന്ധപ്പെടുത്തുന്ന യുക്തിയുടെ കണ്ണികകളാണും കേസരിയുടെ ലോഭനങ്ങളിൽ എറിച്ചെയും കാണാം

നാകുന്നില്ല. ഒരുതരം വെളിപാടുപോലെ അങ്ങനെ പറഞ്ഞുപോകുന്ന രിതിയേ അവയിൽ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമാണെങ്കിലും ആ മായികചിത്രങ്ങൾ ഒരസംഖ്യയ കമ്പോലെ വായിച്ചുരസിക്കാം എന്നത് മറ്റാരുവശം.

കേസരിക്കാക്കട്ടേ, ഇതൊന്നും വെറും തമാഴയായിരുന്നില്ല. താൻ പറയുന്നതിൽ തനിക്ക് ഉത്തമവിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു എന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ ചരിത്രകാരന്മാരാണും, പക്ഷേ, കേസരിയുടെ സിഖാന്തങ്ങൾ അംഗീകരിച്ചു കണ്ടിട്ടില്ല: “പലാകാശേന വാ നവാ”.

സാഹിത്യനിരുപണത്തിലും ചരിത്രയാലും പരിഭ്രാംകളിലും ചരിത്രയാലും ചരിത്രഗവേഷണത്തിലും കേസരി ലക്ഷ്യമിട്ടിരുന്നത് ആധുനികമായ ഏകലോകമനസ്തി കേരളീയർിൽ സൃഷ്ടിചെടുക്കുവാനാണ്. വിഭാഗീയചിന്താഗതിയും സകൂചിതമനോഭാവവും ഇല്ലാതാക്കാൻ അദ്ദേഹം കണ്ണത്തിയ മുഖ്യമാർഗം ഭാരതീയപൈതൃകങ്ങളെ പരിത്യജിക്കുകയായിരുന്നു. നമുക്കുണ്ടായ പുർവ്വികസംസ്കാരമെ അവകാശപ്പെടാൻ ഇല്ലാനും നമ്മുടെ സാംസ്കാരംതിന്റെ പ്രഭവകേന്ദ്രം ‘പുരത്’ ആയിരുന്നു എന്നും മറ്റും ‘കണ്ണപിടിക്കു’ വാൻ സാഹസപ്പെടുന്നതിന് മറ്റാരടിസ്ഥാനവും ഉണ്ടായും തോന്നുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ ഒരു വഴിക്ക് ചിന്തിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചത് പാശ്ചാത്യരൂപം ‘നവലോക’ ദർശനവും ഏകലോകവാദവുമൊക്കെതന്നുപാശ്ചാത്യത്തിനും ഫലപ്രാപ്തിയായതിന് ഒരു മികച്ച ഉദാഹരണം. കേരളീയതയിൽ നിന്ന് ഭാരതീയതയിലേയ്ക്കും അവിടെനിന്ന് വിശ്വമാനവികരയിലേയ്ക്കുമുള്ള സംബന്ധിക്കാസാ ബാലകൃഷ്ണപുളി ഉള്ളയുടെ ലക്ഷ്യമല്ല. ഇതര ഭാരതീയഭാഷകളും സാഹിത്യങ്ങളുമായി സംവേദനം നടക്കുന്നതും അങ്ങനെ സമന്വയമുണ്ടാകുന്നതുപോലും, ഒരാപത്തായിറുണ്ടിച്ച് അതിനെ നിരോധിക്കുന്നതുകൊണ്ടും അതു തലതിരിഞ്ഞ ഓന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വമാനവസ്തുകൾപരമ നാർത്ഥം. അതിനാൽ ‘വസുദൈവ കുട്ടംബകം’ എന്ന ഭാരതീയസംബന്ധത്തെ ഓന്നു കണ്ണുമിഴിച്ചുനോക്കാൻ പോലും പഴമകാലീനപ്രസ്താവനാവേശം അദ്ദേഹത്തെ ഓന്നുവദിച്ചില്ല. പാശ്ചാത്യരൂപം അധിശാഖാ ധനിഷ്ഠപനവും വിശാജിഗീഹാജടിലവും ആയ ‘ലോകം നന്നാക്കി പ്രസ്ഥാന’ ജാലത്തിൽ അക്കസ്പട്ട ഈ കേസരി അതിന്റെ കണ്ണിമുറിച്ചുപുറത്തുചൊട്ടാൻ ഒരിക്കലും ശ്രമിച്ചുനോക്കിയതെയില്ല എന്നതേതേ ഏറ്റവും വലിയ ദുരന്നം. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ ഒന്നനുതോന്നുമാം ഉപരിതലസാദ്ധ്യം വഹിക്കുന്ന പ്രസ്തുത പാശ്ചാത്യപ്രസ്തുതസ്ഥലപ്പങ്ങളുടെ അടിശ്യാഫുകളിൽ എത്ര വിഭിന്നങ്ങളാണെന്ന് ഇനിയും നാം തിരിച്ചറിയുന്നുണ്ടോ?

എം. പി. പോൾ :

നവോത്തരാനത്തിന്റെ ലാവണ്യയുടക്കി

സൂനിൽ പി. ഇളയിടം

പ്രീഡിഷൻ എം.പി. പോൾ വിചാരജിവിതത്തിന് ചരിത്രപരമായ ഒരു സമകാലികതയുണ്ടായിരുന്നു. പോയ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യദശകങ്ങളിൽ കേരളിയജിവിതത്തെ പ്രചോദിപ്പിച്ചു അഞ്ചാനപ ഖതികളേയും ജീവിതസംബന്ധങ്ങളേയും തന്റെ സാഹിത്യവിചാരങ്ങ് മുടക്ക അടിസ്ഥാനമില്ലാതെ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. ആകാലത്തിൽ നമ്മുടെ പൊതുജീവിതത്തെ നിർണ്ണയിച്ചു ജനാധിപത്യവല്ക്കരണത്തിന്റെ പ്രമേയങ്ങളേയും പ്രേരണകളേയും മലയാളിയുടെ സാഹിത്യാവബോധത്തിൽ ഉറപ്പിച്ചെടുക്കുന്ന സുപ്രധാനമായ പങ്ക് നിർവ്വഹിച്ചത് എം.പി. പോളായിരുന്നു. (ആധുനികീകരണം തെളിച്ചെടുത്ത മൂല്യമണ്ണഭങ്ഗളിൽ ഉറപ്പോടെ ജീവിക്കുകയും അവയ്ക്കു വേണ്ടി സുദൃശമായി വാദിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം സാഹിത്യത്തിലും ജീവിതത്തിലും സമകാലികതയുടെ ഉന്നതനായ പ്രതിനിധിയായി നിലകൊണ്ടു.)

ക്രമം: 1930ൽ 'നോവൽ സാഹിത്യ'വും 1932ൽ 'വണികമാ പ്രസ്ഥാന'വും (പിന്നീട് 'ചെറുകമാ പ്രസ്ഥാന') എഴുതിക്കൊണ്ട് നോവലിന്റെയും ചെറുകമര്യുടെയും ലക്ഷ്യനാനിർണ്ണയം നടത്തുക മാത്രമല്ല പോൾ ചെയ്തത്. (ലക്ഷ്യനാനിർണ്ണയത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ നേരിയം വിട്ടിൽ ബാലകൃഷ്ണനേന്നും സി. ഇഷ്യവാര്യരും മറ്റും പോളിനു മുന്നേ പലത്തും എഴുതിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.) ഇത്തരമൊരു ലക്ഷ്യനാനിർണ്ണയം ആവശ്യമാക്കിത്തീർത്ത ചരിത്രസന്ദർഭത്തിന്റെ പ്രേരണകളെ മുഴുവൻ ആകുതിക്കളുടെ ആനന്ദസ്വരൂപത്തിലും ശ്രദ്ധിച്ചു|

കുത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞു എന്നതാണ് അവ നമ്മുടെ സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ഇടം കണ്ടത്തിയതിനു കാരണം. ആധുനികീകരണത്തിന്റെ ചരിത്രസമർപ്പണം ഗദ്യത്തെ സാഹിത്യവുംഹാരത്തിന്റെ ഫേറ്റമാക്കി പ്രതിഷ്ഠിക്കുക മാത്രമല്ല ചെയ്തത്. ആധുനികമായ ലോകബോധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിനുമാത്രമല്ലാതെ അധുനിക ജീവിതത്തിന്റെ സാഹിത്യവുംഹാരത്തിന്റെ പദവി കയ്യേൽക്കുവാൻ വഴിയൊരുക്കിയത്. ഈ സയുക്തികതയെ തന്റെ സാഹിത്യവിചാരങ്ങളുടെ ആധാരമായി നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടാണ് എ.പി. പോൾ എഴുതിയത്. ആധുനിക ലോകബോധത്തിന്റെയും അഞ്ചാനപഖതിയുടേയും ആവിഷ്കാരമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ നോവൽ - ചെറുകമാ പഠനങ്ങൾ. ആധുനികഗദ്യത്തിന്റെ സാഹിത്യാവിഷ്കാരങ്ങളുടെ സ്വരൂപനിർണ്ണയം വഴി ഒരു ചരിത്രസമർപ്പണത്തിന്റെ സാംസ്കാരികയുക്തിയെ സ്ഥാനപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞ രചനകളായിരുന്നു 'നോവൽ സാഹിത്യ' വും 'വണ്ണകമാപ്രസ്ഥാന' വും എന്നതുമോ

"കമാവസ്തുവായ പണ്ണിയെ നൂലുപോലെ വലിച്ചുനീട്ടി കൊണ്ടു പോകുന്ന ഒരു തക്കിയല്ല നോവലെഴുത്തുകാരരെ ബുധി; പ്രത്യുത, കൂപ്പത്തമായ ആകൃതിയും അളവും നിറവുമുള്ള വസ്ത്രം ഉണ്ടാക്കുന്ന നെയ്തതുശാലയാണ്." നോവലിന്റെ ഇതിവൃത്തത്തെ കുറിച്ച് വിശദിക്കിക്കുമ്പോൾ കാര്യകാരണ ബഹുതയുടെ അനിവാര്യത എ.പി. പോൾ വിശദിക്കിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്. നോവലിനെ ആദിമല്ലാന്തപ്പോരുത്തമുള്ള ഒരു സൂരലതിലുംനടന്നായി റിഭാവനം ചെയ്യുന്ന ഇതുഥോരു സമിപനും നോവൽ സ്വരൂപത്തെ വൂപകാർത്ത നാഡിയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന നേരല്ലെങ്കിലും രേഖിയമായ യുക്തിവിചാര തന്ത്രങ്ങൾ അതിന്റെ സമകാലികതയെയും സ്വാംശികരിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാലബന്ധങ്ങളുടെ അശ്വയിച്ചിരിക്കുന്ന സംഭവപരമായാണ് കമായനും ഇതിവൃത്തം കാലാനുശ്രൂമത്തെയല്ല മറിച്ച് കാര്യകാരണസംബന്ധത്തോടു ആശ്വയിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നും അദ്ദേഹം ഇക്കാര്യം വിശദിക്കിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. ഒന്ന് മറ്റാനിനെ പിൻതുടരുകയല്ല, മറ്റാനിൽ നിന്ന് പിൻതുടരുകയാണ് ചെയ്യുന്നത് എന്ന ഈ വിശദിക്കരണം നമ്മുടെ നവോത്തരാനം ഏറ്റുവാങ്ങിയ നിശിത്വവും വിമർശനാരൂപവും മായ യുക്തിബോധത്തിന്റെ സിഖാനവല്കരണമാണ്. അഭേദമിക്കത യുടെ ഏല്ലാവിധ പരിവേഷങ്ങളോടും വിടപറഞ്ഞതും, മാനുഷികമായ അനുഭവ പരിസരങ്ങൾക്കുമെ നിലകൊള്ളുന്നതുമായ എന്നായിരുന്നു ഗദ്യസാഹിത്യം എഴുതപ്പെട്ടെങ്കണ്ണ് ഉറപ്പിക്കുകയാണ് പോൾ ചെയ്തത്. "സജീവപാത്രങ്ങൾ വിഹരിക്കുന്നതും ആദിമല്ലാന്തങ്ങളുള്ളതും ഒരു കാരിംഗാണ്" എന്നായിരുന്നു നോവലിനു തെടുന്നത്

എന്ന് അദ്ദേഹം പിന്നീട് ഇക്കാര്യം തെളിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. (ഗദ്യക്കാസാഹിത്യം)

ഒണ്ട് : നിശ്ചയമായും, നോവലിനുകൂടിയും എം.പി. ഫോർ വാണതുവച്ചതിൽ നിന്നും അക്കാലത്തുതന്നെ നോവൽ എന്ന മുന്നൊന്നി യിരുന്നു. പതിനേന്റും പത്രതാസത്രും നുറ്റാബ്ദകളിൽ നോവലിന് ഏകവന്ന അസാധാരണമായ പ്രസക്തിയുടെ കാരണം ആരാധ്യന്തു മുതൽ പഞ്ചാലടക്കങ്ങളെ മുൻനിർത്തി നോവലിന് സുഖദിത്തത്വം നല്കാനുള്ള ശ്രമം വരെ പലയിടങ്ങളിലും അദ്ദേഹം ലോകനോവലിന്റെ സമകാലികതയിൽ നിന്ന് ഒരുപാട്ടു പുറകിലായിരുന്നു. നോവൽ സ്വാനുഭവപ്രതിതിയെ ലക്ഷ്യം വയ്ക്കണമെന്നും, അത് ലോകത്തിന്റെ പ്രതിബിംബമാണെന്നും, ജനതയ്യുടെ കമാശവണ്ണാ സക്തിയുടെ ഫലമാണ് നോവലിന്റെ ഉല്പത്തിക്ക് കാരണമെന്നും, (സംസ്കൃതവിമർശന പാരമ്പര്യത്വ പിന്നപറ്റിക്കൊണ്ട്) നോവലിൽ ഒരു സ്ഥായിഭാവമുണ്ടെന്നും എല്ലാം എഴുതിക്കൊണ്ട് നോവൽ സരു പത്രക്കുറിച്ചുള്ള തന്റെ സങ്കല്പങ്ങളുടെ പരിമിതി അദ്ദേഹം വെളി പ്രപട്ടത്തിലിട്ടുണ്ട്. (വ്യവസായികതയുടേയും അച്ചടിയുടേയും സന്ദർഭ മാണ് ചെറുകമകളെ സാധ്യമാക്കിയതെന്ന് കണ്ണെത്തിയിട്ടുപോലും ആ നിശ്ചന്തങ്ങളിൽ നിന്ന് മുന്നോട്ടു പോകുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴി എന്തില്ല.) മുപ്പതുകളുടെ ആരംഭത്തിൽ തന്നെ മാർസൽ പ്രസ്തുതി ശാസ്ത്രനോവലും എന്ന ദിർഘപഠനവും മോപ്പസാങ്കിരണ്ട് നോവലിന്റെ കൈക്കുറിച്ചുള്ള വിമർശനാത്മക വിശകലനങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുകൊണ്ട് കേസറി ബാലകൃഷ്ണപിള്ള ലോകനോവലിന്റെ സഞ്ചാര രപമങ്ങളെ അടയാളപ്പെട്ടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു എന്നതോർമ്മിക്കു നേരാൾ പോളിന്റെ നോവൽ പാനങ്ങളുടെ അപര്യാപ്തത എത്തയും വ്യക്തമാകും. (ആമുഖം, ഉദ്ദേശം, പ്രതീക്ഷ, വിമോചനം, നിർമ്മാണം എന്നിങ്ങനെ പഞ്ചാലടക്കങ്ങൾ കണ്ണെത്തി അവരെ ആസ്പദമാക്കി നോവലിന്റെ സുഖദിത്തത്വവും ശില്പപ്രദേശതയും പോൾ വിശദികരിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതാണ്) നോവലിനെ ഒരു പ്രഭാസമായും നാടകമായും മറ്റും വായിക്കാമെന്ന് എഴുതിക്കൊണ്ട് കേസറി നോവലിനെ തുറന്ന ദിവസ നായക്കുറിച്ച് മിബായേൽ ബക്കിൻ നടത്തിയ നിരീക്ഷണങ്ങൾ ഇങ്ങനെ ടൊപ്പം ഓർക്കാവുന്നതാണ്.) നോവലിലെ സ്ഥായിഭാവം ശ്യാഗാരമോ വിരുദ്ധമാ മുൻനിർത്തി നോവലുകളെ വകതിരിക്കാമെന്ന പോളിന്റെ കണ്ണെത്തലെ സാഹിത്യരൂപങ്ങളുടെ ചരിത്രാശക്താശ കുറിച്ചുള്ള ഭിമമായ ഒരു തെറ്റിഡാരണയുടെ ഫലമായിരുന്നു. (പഞ്ചാ സന്ധിക്കാൾ എന്നും പഞ്ചാലടക്കങ്ങൾ എന്നും നോവലിന്റെ ഇതിവൃത്തത്വത്തെ വാക്കിരിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്

കഴിഞ്ഞ ഒരു നിരൂപകനായി എ.പി. പോൾ സ്വയം പ്രഖ്യാപിക്കുകയായിരുന്നു എന്നുള്ള വിലയിരുത്തിൽ (സുകുമാർ അഴീക്കോട്) എ.പി. പോളിനേയും നോവലിനേയും ഒരു പോലെ തെറ്റിലഭിച്ചതിൽ നിന്നും ഉണ്ടായ അഭിപ്രായ മാണം. നോവൽ നാടകത്തിൽ സ്ഥാനം കയ്യേൽക്കുകയാണെന്നാണുതിയ എ.പി.പോൾ ഇങ്ങനെ വിലയിരുത്തപ്പെട്ടതിൽ ഒരു കാവ്യനിതിയുണ്ടാണ് മാത്രം) എ.പി. പോൾ നേരപ്പോലെ നിരൂപകനിൽ നിന്നും പ്രതീക്ഷിക്കാനാവാതെ ഒരു വിലയിരുത്തലായിരുന്നു അത്.

ഈതെയും പരിമിതികൾക്കുശേഷവും പ്രോഫസർ എ.പി. പോൾ മലയാള വിമർശനപരിത്രത്തിൽ ഉയർന്ന പദ്ധതി കയ്യാളുന്ന തിരിക്ക് കാരണം മെന്താവും? പോളിന്റെ ഗദ്യത്തിരിക്ക് 'സുവിലേ തത്തെക്കുറിച്ചും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശൈലിയുടെ പ്രസാദമായുരുവുണ്ടെങ്കുറിച്ചുമെല്ലാം നമ്മുടെ പണ്ഡിതനിരൂപണം വാചാലമായിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും സുവിലേയത കൊണ്ടും പ്രസാദമായുരുവുണ്ടെങ്കിൽ കൊണ്ടും ഒരു വിമർശകൻ സാഹിത്യ പരിത്രത്തിൽ സ്ഥായിയായ ഇടം കണ്ടെത്തുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കുവാൻ ഇന്ന് അപാരമായ പരിത്രബോധാധി ല്ലായ്മ വേണം. (സുവിലേയതയെയും പ്രസാദമായുരുവുണ്ടെന്നും തൊഴിച്ചേരിഞ്ഞ കേസരിയുടെ കൃതികൾ നമ്മുടെ സംസ്കാരചരിത്രത്തിൽ ഇപ്പോൾ കൈവരിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥാനമെന്ന് കാണുമാത്രം ഇത്തരം വാദങ്ങൾ പരാജയമടയും.) എ.പി. പോളിന്റെ ശൈലിവല്ല തെരത്തിനും അദ്ദേഹത്തിരിക്കുന്ന ഗദ്യത്തിന്റെ ഓജസ്സിനുമുള്ളിരിക്കുന്ന അഭിസംഖ്യായന ചെയ്യുവാനും സുക്ഷ്മവിഭവ കാനേതാടെ സാഹിത്യചിന്തയിലേക്ക് പവിഭാഷപ്പെടുത്തുവാനും കഴിഞ്ഞു എന്നതാണ് എ.പി. പോളിന്റെ നേട്ട് (കേരളീയനവോത്മാനത്തിന്റെ അടിക്കല്ലോകളായി നിലകൊണ്ട യുക്തിബോധം, സ്വാത്രന്ത്യവാദം, മതനിരപേക്ഷാദ, വ്യക്തിസങ്കലപം, സാമൂഹികത തുടങ്ങിയ പ്രഭേദങ്ങളല്ലാം സാഹിത്യചിന്തയുടെ നാമരൂപാവലികൾക്കുകൂടെ മലപ്രദമായി ആവിഷ്കരിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു), കൊള്ളാണിയൽ ആധുനികതയുടെ അഭാനമണ്ഡലത്തെയും പുതിയായി രൂപപ്പെട്ടുവന്ന ദേശ-രാജ്യ സാരത്തിരിക്കുന്ന ആത്മബോധ തെരെയും, സ്വാംശീകരിച്ച ഒരു ലാഭസ്വയുസങ്കലപമാണ് അദ്ദേഹം മുന്നോട്ടുവച്ചത്. ഇങ്ങനെ (സാഹിത്യത്തിന്റെ 'സാർവ്വകാലികത' കാരിക്കാലികമായ ആശയാവലികൾക്കുള്ളിൽ നിന്ന് ഏറ്റവും മലപ്രദമായി സംസാരിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു എന്നതാണ് പ്രോഫ. എ.പി. പോളിനെ മലയാളവിമർശനപരിത്രത്തിൽ അന്തഃസാക്ഷിയത്.)

‘മഹാമഹിമ ശ്രീ അപുൻ തമ്പരാൻ തിരുമന്ത്രാം കൊണ്ട് എഴു തിയ “ഭൂതരാധർ” പ്രഥമകലഹം ഭാവിച്ചു മാറിനില്ക്കുന്ന നിദ്രാ ദേവിയെ സമാഗതയാക്കുവാൻ’ അല്ലാതെ വേരോന്നിനും കൊള്ളുക യില്ലെന്ന് ആണ്ടുതെതാഴിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഭാഷാനോവലുകളുകുറി ആളുള്ള തണ്ട് പ്രത്യേക പതനങ്ങൾ എം.പി. പോൾ അവസാനിപ്പിക്കു നന്ത്. ഗദ്യരചനാചാതുരിയും നോവൽരചനയ്ക്കു വേണ്ട ആവ്യാസ പാടവധം ഒന്നാണെന്ന തെറ്റിഡിശാരണയാണ് നമ്മുടെ നോവൽ വിമർശനത്തെ വഴിപിഴപ്പിച്ചതെന്ന് ആ ലേവന്നതിന്റെ തുടക്കത്തിൽ അദ്ദേഹം ചുണ്ണിക്കാട്ടുനുമുണ്ട് (അപുൻതമ്പരാനെപ്പോലൊരു ഉഗ്ര പ്രതാപിക്കുന്നേരെ പോൾ നടത്തുന്ന ഈ കടന്നാക്രമണം നമ്മുടെ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ഉഖംജശസ്യലതയുടെ ഒടയാളമാണ്). പാണ്ഡി ത്യതിന്റെയും ആധികാരികതയുടേയും വിരാട്ടുപങ്ങൾക്കെതിരായ ഇത്തരം പടനിക്കണഞ്ഞില്ലെന്നയാണ് ജനാധിപത്യപരമായ പുതിയെയാരു ഭാവുക പരിസരത്തെ നമ്മുടെ നവോത്ഥാനവിമർശനം രൂപപ്പെടുത്തിയത്. (സാഹിത്യപണ്ഡാനന്ന കേസർ ‘സാഹിത്യജംബുകം’ എന്ന വിശേഷിപ്പിച്ചതും ഇക്കാലത്താണ്.) ചന്ദ്രപ്രഭവന്യങ്ങളുടെ പാരസ്യ രൂതിലുള്ള ഗദ്യത്തിന് പകരം യുക്തിബലവും ഔജ്ജവുമായ ഒരു ഗദ്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള വാദം പോളിന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളുടെ അടി ത്തട്ടിലുണ്ട്. സുകഷമാർത്ഥത്തിൽ ഇതു കൊള്ളൊണ്ടിയൽ ആധുനിക തയുടെ സംസ്കാരമായുള്ള കകളിലേക്കാണ് ചാഞ്ചതുനില്ക്കുന്നതെ കിലും കേരളിയ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ മുഖ്യധാരയോട് ഏറ്റവുമടു തത്തുനില്ക്കുന്ന കാഴ്ചപ്പാടാണിതെന്ന് തിരിച്ചറിയുവാൻ ഇപ്പോൾ ഏററെയൊന്നും പ്രയാസപ്പെടേണ്ടിവരില്ല. കൊള്ളൊണ്ടിയൽ ചുംബണ ഞങ്ങളുമും ആധിപത്യങ്ങളേയും നേരിട്ടതിൽക്കുന്നോൾത്തെന്ന കൊള്ളൊണ്ടിയൽ ആധുനികത ജനം നല്കിയ സാംസ്കാരികരുപങ്ങളെ ആടംഗമായുള്ളായി ഏറ്ററ്റുക്കുവാൻ കേരളിയനവോത്ഥാന തത്തിന്റെ മുഖ്യധാര സന്നദ്ധമായിരുന്നു. ഇത്തരമൊരു വിചാരപരിസ്ഥിതിയായി താഭാര്യപ്പെടുക്കുകൊണ്ടാണ് എം. പി. പോൾ തണ്ട് വിമർശ നജീവിതം നയിച്ചത്. “എൻ്റെ ഏറ്റവും ആന്തരികമായ ചിന്തകൾ കുറി കുവാൻ തുടങ്ങുവോൾ ഏറെന്റെ നാവിലുംഭിക്കുന്നത് ഒരു വിദേശലോ ഷയാണ്. നാനോരു ചണ്ണലമനസ്കന്നാണ്” എന്ന് അദ്ദേഹം താൻ കൂടി പക്കപറ്റുന്ന കൊള്ളൊണ്ടിയൽ ആധുനികതയുടെ അഭ്യന്തര രബരുല്ലുത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തിയിട്ടുമുണ്ട്. (ഗദ്യഗതി) (പിൽകാ ലത്ത് നമ്മുടെ പണ്ഡിതനിരുപ്പണത്തിന് ഏറ്റവും സ്വീകാര്യമായുള്ള കാവിമർശകനായി എം.പി. പോൾ മാറിത്തീർന്നതുടർന്മുകളിൽപ്പെട്ടത താഭാര്യീകരണം കൊണ്ടാണ്.) (അപുൻതമ്പരാന്റെ ഓരോ നോവൽിലും നാലു നോവലുകൾക്കൊള്ളും വേണ്ട വക കൃത്തിനിറച്ചിട്ടും

ഒള്ളതായി എഴുതുമ്പോഴും, സി.വിയുടെ ചരിത്രാവധാരികൾ ജനത്തിയുടെ ജീവിതാവസ്ഥയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നില്ല എന്ന് അടിപ്പായ പ്രൗഢ്യമോഴും, ഏക ശബ്ദത്തിന്റെ പുനരാവർത്തനം ഗാംഡിരയത്തിന് പകരം ബാലിഗതയുടെ പ്രതീതി മാത്രമാണ് ഗദ്യത്തിൽ ഉള്ളവാക്കുക എന്ന് കേരളവർമ്മയുടെ അക്കബർ വിവർത്തനത്തെ മുൻനിർത്തി വിമർശനമുന്നയിക്കുമ്പോഴും ആധുനികഗദ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനസകല്പങ്ങൾ അദ്ദേഹം ഭിന്നരിതികളിൽ ആവർത്തിക്കുകയായിരുന്നു.) സി.വിയുടെ ചരിത്രനോവലുകളുടെ സുക്ഷ്മയാമാർത്ഥ്യത്തെ തിരിച്ചറിയുന്നതിൽ നിന്ന് കൊള്ളാണിയൽ ആധുനികതയുടെ ലാഭങ്ങൾശനം എ.പി. പോളിനെ തകണ്ണക്കില്ലും പ്രേമാമൃതം ജുഗ്ഗ പ്രസാവഹമായ ഒരു രചനയാണെന്ന് ഉറപ്പിച്ചു പറയുവാൻ അദ്ദേഹത്തെ അത് സഹായിക്കുകയും ചെയ്തു. (നമ്പുരി വിമർശനവും ശുദ്ധാരവർണ്ണനയുമല്ല ഇന്ത്യലേവയുടെ മഹിമയ്ക്കു കാരണമെന്നും മറിച്ച് മനുഷ്യസംഭാവചരിത്രണത്തിൽ അത് പുലർത്തുന്ന സത്യാത്മകതയും നിത്യപരിചിത യാമാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ ലളിതവും സമ്യക്കുമായ പ്രതിപാദനവുമാണെന്നുമുള്ള കണ്ണടതലും ഇൻഡിയത്തിൽ രൂപപ്പെട്ടതാണ്.) യുക്തായുക്തവിവേചനമില്ലാത്ത പാശ്ചാത്യമേമോ പാരസ്ത്യാർഥശനങ്ങളുടെ വിമർശനമോ ഇല്ലാത്തതാണ് ഇന്ത്യലേവയുടെ മേരയുടെ അടിസ്ഥാനമെന്നുള്ള എ.പി. പോളിന്റെ കണ്ണടത്തൽ സുക്ഷ്മാർത്ഥത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിമർശനത്തുശാസ്ത്രത്തിന്റെ സത്യവാചകം തന്നെയാണ്.

“ ‘തിരഞ്ഞുകലഘാണം’ സാഹിത്യവിഷയമാകാം; പക്ഷേ ‘മാർക്കകലഘാണം’ സാഹിത്യത്തിന്റെ ആഭിജാത്യത്തിനു ചേർന്നതല്ല എന്നു വിചാരിക്കുന്നവരോട് എനിക്കൊന്നും പറയാനില്ല.” എ.പി. പോൾ ഇങ്ങനെ എഴുതിയത് മുപ്പതുകളുടെ മധ്യത്തിലാണ്. മതാത്മകതയുടെ അഭിജാതമണ്ഡലത്തിൽ നിന്നു മതനിരപേക്ഷതയുടെ പൊതുമണ്ഡലത്തിലേക്കു പ്രവേശിച്ച കേരളിയ ജീവിതത്തിന്റെ വിധിപ്രസ്താവനകളിലോന്നാണ്. (‘യർമ്മരാജാ ഒരു നായർമഹാകാവ്യമാണ്’ എന്ന പ്രസ്താവനയുടെ വ്യാപകാർത്ഥങ്ങളെ വിശദീകരിക്കുന്നതിൽ പരാജയപ്പെട്ടുകൂല്ലും അത്, പോൾ ഉദ്ദേശിക്കാത്ത അർത്ഥത്തിൽ, ശരിയായ പ്രസ്താവനത്തെന്നായിരുന്നു.) പക്ഷേ, ‘ബാല്യകാലസബി’ ദയക്കുറിച്ചെഴുതുമ്പോൾ ഇതരം വിഭേദങ്ങളാണും അദ്ദേഹത്തെ ബാധിച്ചില്ല. ‘ബാല്യകാലസബി’ മുസ്തിം സമുദായത്തിന്റെ കമ്മയായി കൂടുന്നോൾ തന്നെ അതിന്പുറം കുടിയാണെന്ന് സുവ്യക്തമായി പറഞ്ഞുറപ്പിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. ജാതീയതയുടേയും സാമുദായികതയുടേയും അതിരുക്കലെ മാത്രചുകളിയുവാൻ ശ്രമിച്ച കേരളിയന്നവോത്തമാനത്തിന്റെ കീഴാളയാരയുടെ അടയാളങ്ങളിലോ

നായിരുന്നു ബാലുകാലസവി. കേരളീയ നവോത്തമാനത്തിന്റെ സവർണ്ണമുഖത്തിന് ഉൾക്കൊള്ളാനാവാതെ പോയ മുസ്ലിം ജീവിത ചിഹ്നങ്ങൾ പോളിനെ ഒട്ടും അലോസരപ്പട്ടത്തിലില്ല. ('അർമ്മരാജാ' വിമർശനത്തിലെ പരിമിതികളെ എത്രയോ കാതം പിന്തുള്ളാനാവുംവിധത്തിൽ സമകാലികവും ജനാധിപത്യപരവുമായ വിലയിരുത്തലായിരുന്നു അത്) കേരളീയനവോത്തമാനം വികസിപ്പിച്ചെടുത്ത ജനാധിപത്യമുല്യങ്ങളുടെ ഇത്തേരേ അഗാധമായ സ്വാംശീകരണ ത്തിന് മലയാളവിമർശനം സന്നദ്ധമായ സന്ദർഭങ്ങൾ ഏറ്റെയൊന്നുമില്ല.

മുന്ന്: വകുകളിൽ രക്തം പൊടിയുന്ന വിധത്തിൽ ജീവിത ത്തിൽ നിന്നും വലിച്ചുചീനിയെടുത്ത ഏടുകളായാണ് എം.പി. പോൾ കലയെയും സാഹിത്യത്തേയും നോക്കിക്കണ്ട് (പ്രതിതിനിഷ്ഠംമായ ഈ വിമർശനസകല്പം ആധുനികതയുടെ ഭാവണ്യാദശനത്തിന്റെ മികവുറ്റ ആവിഷ്കാരമാണ്.) 'സാന്ദര്ഘനിരീക്ഷണം' എന്ന കൃതിയിൽ പോൾ തെള്ളു ഈ സൗംഖ്യസകല്പം സുക്ഷ്മമായി സംശയിച്ചിട്ടു മുണ്ട് (പോളിന്റെ വിമർശനകലയുടെ പരമപദ്ധതായി നമ്മുടെ പണി തനിരുപണം വിലയിരുത്തിയ ഈ കൃതി കലാസാന്ദര്ഘത്തേയും കലാനുഭൂതിയേയും സിഖാനവല്കരിക്കാൻ മലയാളവിമർശനം നടത്തിയ ഏറ്റവും മികച്ച ശ്രമങ്ങളിലെണ്ണാണ്).

പ്രവർത്തനമാനമായ മാനസികശക്തി, ആനുഭവം എന്നിങ്ങനെ സൗംഖ്യത്തിൽ രണ്ട് ഘടകങ്ങൾ ഉള്ളതായി പോൾ നിരീക്ഷിക്കുന്നു. മനുഷ്യരുടെ സത്തയും പ്രപഞ്ചവും തമിലുള്ള ഏകകൃതിയെ നിന്നും ഉള്ളവാകുന്ന അനുഭവവിശേഷങ്ങളുണ്ട് മനുഷ്യനിലുള്ള മാനസിക ശക്തി നടത്തുന്ന വിധിത്തിൽപ്പോൾ സൗംഖ്യം എന്ന് തുടർന്ന് അദ്ദേഹം വിശദിക്കിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സാഹിത്യത്തിലും കലാത്മകവുമായ സൗംഖ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള തത്ത്വശാസ്ത്രപരമായ ഒട്ടിസ്ഥാന നില പാട ഇത്തരമൊരു കാഴ്ചപ്പൂടിന്റെ പിന്നാവുറത്തുണ്ട്. സുസ്ഥിരവും നിരീക്ഷണവിയേയവുമായ ബാഹ്യതാമാർത്ഥ്യം, കലാകാരരെ വൈയക്കിക്കപ്പറ്റി, ബാഹ്യതാമാർത്ഥ്യവും കലാകാരരെ പ്രതിഭാവിശേഷവും തമിലുള്ള അസാധാരണസംഖാദം, അതിലും ഉള്ളവാകുന്ന സൗംഖ്യാനുഭൂതി, ഈ സൗംഖ്യാനുഭൂതിയുടെ ഭാഷാപരമോ മറ്റൊ ആയ പ്രതിനിധാനം. സൗംഖ്യാനുഭവത്തെ ഇത്തരമൊരു ചട്ടക്കുടിനുള്ളിൽ നിലനിർത്തി വിശദിക്കരിക്കുവാനാണ് ആധുനികത ശ്രമിച്ചത്. ആധുനികതയുടെ ഭാദ്യത്മകവിശകലനത്തിന്റെ രീതിമാത്യകയെ പിന്നപറ്റിക്കാണുള്ള ഒരു സൗംഖ്യസകല്പം തന്നെയാണ് എം.പി. പോൾ അവതരിപ്പിച്ചത്. കലാകാരരുടെ വിശുദ്ധപദ്ധതിയെക്കുചുള്ളു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിചാരങ്ങൾ ഇങ്ങനെ ഉള്ളവയവരുണ്ട്.

ചിന്താസാമാജ്യത്തിലെ മുന്നോടിയാണ് കവി എന്നും ഉത്തമരചന കളിലുടെ ജനവാസനയെ സംസ്കരിക്കുവാൻ സാഹിത്യകാരന്മാർക്കു കഴിയുമെന്നുമെല്ലാമുള്ള പ്രവൃത്തപനങ്ങൾ ലാവസ്യവാദം കലാകാരനു കല്പിച്ചു നൽകിയ അലുകക്കത്തയുടെ പരിവേഷങ്ങൾ എടുത്തണിഞ്ഞവയാണ്. കലയുടെ സമുഹബന്ധം എന്ന വിഷയത്തെ അഭിസംഖ്യാധന ചെയ്യുമ്പോഴും ദ്രാവാത്മകവിശകലന്തിന്റെ വിചാര പരിസരം പോളിന്റെ ചിന്തയിൽ പ്രാബല്യം നേടിയിരിക്കുന്നത് കാണാം. അന്തിമമായി കല, വൈയക്തികമായ ഒരു ആത്മിയാനുഭവത്തെയാണ് പകരേണ്ടത് എന്ന് അദ്ദേഹം ഉറച്ചുവിശസ്തകയും ചെയ്തു.

ലാവസ്യവാദപരമായ ഇന്റയൊരു നിലപാടിൽ നിന്നും വിമർശനചീതി ഇന്ന് എറെ മുന്നോറിയിട്ടുണ്ട്. കൃതിയെ ചരിത്രത്താല്പും പ്രത്യയശാസ്ത്രത്താല്പും നിർണ്ണിതമായ പാംജാബിലേക്ക് തുറന്നിട്ടുകൊണ്ട് കല വാർദ്ദാനം ചെയ്യുന്ന ശാശ്വതമായ സൗംഗ്രാമ്യഭൂതിയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രതീക്ഷകളെ അൽപ്പം അസ്ഥാനത്താക്കിയിരിക്കുന്നു. എ.പി. പോൾ മുന്നോട്ടുവച്ച സൗംഗ്രാമ്യഭർഷന്തിന് പുതിയ വിമർശന ചിന്തയുടെ വെല്ലുവിളിക്കുള്ള മരികടക്കുവാൻ കഴിയില്ല എന്നാണിതിനർത്ഥം. സാർവ്വകാലികതയെക്കുറിച്ചുള്ള പഴയ വിചാരങ്ങളുടെ ഭാരം ചുമലേറ്റുമ്പോൾ മാത്രമേ, പക്ഷേ, ഇത് നിത്യമായ ഒരു പരാധിനത്യായിത്തീരു. എത്ത് സൗംഗ്രാമ്യഭർഷന്തിന്നും ചരിത്രപരതയുടെ അടയാളങ്ങളെ മായ്ചുകളുംയാനാവില്ല എന്ന് നാം മറന്നുകൂടാ. ചരിത്രത്തിന്റെ ഭിന്മാനങ്ങളോട് സംബന്ധികാനുതക്കും വിധത്തിൽ അകമേ തുറന്നിരിക്കുക എന്നതാണ് കൃതികളെ കാലാതിവർത്തികളാക്കുന്നത്. കേരളീയ നവോത്തരാന്തിന്റെ ഉഭർജ്ജസോത്രസ്സുകളും ആന്തരാജ്യക്കുള്ള രഖാക്കരിച്ചുകൊണ്ട് രൂപമെടുത്ത നമ്മുടെ സാഹിത്യചിന്തയിൽ ഇത്തരം തുറസ്സുകൾ പൊതുവെ കുറവായിരുന്നു. സാമുഹികവും ചാരിത്രപരവുമായ പ്രോണണകൾ പ്രബലമായ ഒരു കാലയളവിന്റെ ഉല്പന്നങ്ങളെന്ന നിലയിൽ അവ ദൃശ്യവും അന്തിമവുമായ സരത്തിലാണ് സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്. (പ്രോഫസർ എ.പി. പോളിന്റെ വിചാരജീവിതം ഇത്തരം ചില ദൃശ്യപ്രത്യയങ്ങളാൽ നിർണ്ണിക്കപ്പെട്ടവയാണ്) സന്നാതനമായിരിക്കുക എന്നതെല്ലെം, തന്റെ ചുറ്റുമുള്ള ജീവിതത്തോട് സന്തൃപ്തസന്ധാരിക്കുക എന്നതായിരുന്നു അവയുടെ ഭാത്യം. ഇങ്ങനെ നവോത്തരാന്തിന്റെ ലോകമേഖലയെത്തെ സാഹിത്യവിചാരത്തിന്റെ ആശയാവലികളിലേക്ക് സംഗ്രഹിക്കുകയും പ്രായോഗിക വിമർശനത്തിൽ അവ അർത്ഥപൂർണ്ണമായി ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് എ.പി. പോൾ മലയാള വിമർശന ചരിത്രത്തിൽ ശിരസ്സുയർത്തി നിൽക്കുന്നത്. മലയാളത്തിന്റെ വിചാരജീവിതം ദർശിച്ച കുനിയാത്ത ശിരസ്സുകളിലോന്നായിരുന്നു അത്)

ദ്രാരകയെകുറിച്ച് വീണ്ടും

കെ. എസ്. റവികുമാർ

മലയാളത്തിൽ ചെറുകമാസാഹിത്യം ആവിർഭവിച്ച റല്ലിയിൽ ഉണ്ടായകൃതിയാണ് ‘ദ്രാരക’. വേദങ്ങളിൽ കുണ്ടിരാമൻ നായനാർ എഴുതിയ ആ കമ പ്രകാശിതമായത് 1893ൽ ആണ്. ആയിരെ പുറ ത്തുവന്ന മറ്റു കമാക്കുത്തികളിൽ കണ്ണിരുന്ന തരത്തിലുള്ള ഇതിവ്യ തമോ രചനാരീതിയോ ആയിരുന്നില്ല ‘ദ്രാരക’യുടെ. ഈ വ്യത്യ സ്തത കൊണ്ടാണ് പലരും അതോടു രമ്യാപന്യാസമാണെന്നു പറഞ്ഞത്. എന്നാൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായി ഒരു നൂറ്റാണ്ടിലേറെക്കഴിഞ്ഞിട്ടും ഇന്നും വായനക്കാരുടെയും നിരുപകരുടെയും ശ്രദ്ധ പിടിച്ചുപറ്റാനുള്ള കഴിവ് ദ്രാരകയ്ക്കുണ്ട്. മലയാളത്തിലെ ആദ്യകാല ചെറുകമകളിൽ ഇ സാധ്യത ഏറ്റവും പ്രകടമാക്കിയ രചന ദ്രാരകയാണ്. അതിനെ മുന്നനിറുത്തി വ്യത്യസ്തമായ വായനകൾ ഇപ്പോഴും ഉണ്ടാകുന്നു.

പത്താൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധമായതോടെ കേരളിയ ജീവിതത്തിന്റെ പരമ്പരാഗത സഭാവത്തിന് പരിവർത്തനം വന്നു തുടങ്ങി. പാശ്വാത്യാധിനിവേശത്തോടൊപ്പം കടന്നുവന്ന ആധുനിക തയാറിരുന്നു ഈ പരിവർത്തനത്തിന്റെ ചാലക്ഷക്തി. അതിന്റെ ഭാഗമായി ലഭിച്ച നവീന ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും സാങ്കേതികവിദ്യയുടെയും വെളിച്ചു കേരളിയ ജീവിതത്തിന് നവോത്ഥാനം നല്കിത്തുടങ്ങി. വ്യവസായ വിസ്തുവത്തിന്റെ ഫലമായി യുറോപ്പിലുണ്ടായ പുതിയ യന്ത്രാ പകരണങ്ങളും ഇതരഭൗതികോപാധികളും നിഖുദ നാട്ടിലും ഏതൊപ്പുകയും അവ ഇവിടെത്തെ ജീവിതത്തെ പരിവർത്തനവിശയമാക്കുകയും ചെയ്തു. അതുരും റല്ലക്കങ്ങളിൽ തിവണ്ണി, കമ്പിത്തപാൽ, വൈദ്യുതി തുടങ്ങിയവയോക്കയാണ് പ്രധാനം.

ബ്രിട്ടിഷ് ഭരണക്രമവും ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസവും കേരളത്തിൽ - മലബർഗിൽ വിശേഷിച്ചും - വേറുംചുംകാണ്ഡിരുന്ന പശ്ചാത്തലവത്തിലാണ് ഈ പരിവർത്തനമുണ്ടായത്. ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം നേടിയ യുവതലമരുന്ന നമ്മുടെ പാരമ്പര്യത്തെ വിമർശനാത്മകമായി തിരിച്ചറിയാൻ തുടങ്ങി. നവീനപരിഷ്കാരത്തിന്റെ സാധ്യതകളെ സാംശീകരിക്കുന്നോൾത്തെന്ന പഴമയുടെ മികവുകളെ പുതിയ കാഴ്ചപ്പൊടിൽ കാണാനും അറിയാനും ശ്രമിച്ചു. ഇതോരു സവിശേഷമനോഭാവമാണ്. ദാരകയിൽ ഇതിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം പ്രകടമായുണ്ട്. ആ ചെന്തു യുടെ അടിസ്ഥാനസഭാവം തന്നെ ആധുനികത നല്കിയ ശാസ്ത്രീയബോധത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ പുരാസ്മൃതികളിലേക്കും വിദ്യരഹിതസഭാഗികളിലേക്കും നടത്തുന്ന യാത്രയാണ്. വിദ്യരഹുതകാലവും ആഡിന്റെ അന്തരീക്ഷവും മാത്രമല്ല, എഴുതപ്പെട്ട കാലത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിന്റെയും രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെയും ഭാതികങ്ങളിലെത്തിന്റെയും അടയാളങ്ങളും ദാരകയിൽ കാണാനാകും. ഇക്കാര്യം ഇ. പി. രാജഗോപാലൻ എടുത്തുകാട്ടിയിട്ടുണ്ട്. അധിനിവേശത്തിന്റെയും അതിന്റെ ഉഗ്രമായി പ്രസരിച്ച ആധുനികതാവാദബോധത്തിന്റെയും ചരിത്രമുട്ടുള്ള രാഷ്ട്രീയചിഹ്നങ്ങളും ആ കമ്മിറ്റി പതിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ ഘടകങ്ങൾ മാത്രമല്ല, 'ദാരക'യെ വൃത്യസ്തമാക്കുന്നത്.

പാശ്ചാത്യസാഹിത്യത്തിൽ കാലപനികത പുനരുജ്ജീവനം നേടിയ കാലഘട്ടത്തിന്റെ ഉല്പന്നമാണ് ചെറുകമ എന്ന സാഹിത്യരൂപം. ആ സാഹിത്യചരിത്രഘട്ടത്തിന്റെയും അതിനെ ചുംഗുനിന്നാവുകതുപരിസരത്തിന്റെയും സവിശേഷതകൾ ചെറുകമയുടെ സഭാവത്തെ രൂപീകരിക്കുന്നതിലും നല്ല പക്ഷുവഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാലപനികവും ഭാവഗതികാത്മകവുമായ അടരുകൾ അതിന്റെ ചേരുവയിലുണ്ട്. ഭാവഗതിങ്ങൾക്ക് അനിവാര്യമായ ഏകകാദ്രവ്യം സംക്ഷിപ്തവുമായ ഘടന ചെറുകമയിലും കാണാനാകും. വ്യക്തിക്രൈറ്റിമായ ഇതിവൃത്തം ഭാവാത്മകമായ ആവ്യാസം എന്നിവയെക്കയും ചെറുകമയുടെ സഭാവത്തിലുണ്ട്. ഈ സവിശേഷതകൾക്കു പുറത്തും മികച്ച ചെറുകമകൾ സാക്ഷാത്കൃതമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും സാമാന്യമായി പറഞ്ഞാൽ ഈതാക്ക ചെറുകമകളുടെ സഭാവത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്നവയാണ്. ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് ഉൾക്കൊഴ്ച പകരാൻ പാകത്തിൽ വെയ്ക്കതികാനുഭവത്തിന്റെ ആഴങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കാനുള്ള തരം ഇതിന്റെ മറ്റാരു വിതാനമാണ്.

ആദ്യകാല ചെറുകമകളിൽ കാലപനിക പ്രവണത പ്രകടമായിരുന്നു. അത് പ്രധാനമായും അഭ്യന്തരാത്മകതയുടെ ആവിഷ്കാരത്തിലും രാജ്യാന്വയനം മുൻതമായത്. പ്രണയം, സാഹസികോദ്യമങ്ങൾ തുടങ്ങിയ പ്രമേയങ്ങൾ സ്വികരിക്കുന്നതിലും അപരിചിതമായ ഭൂവി

ഭാഗങ്ങളെ പശ്ചാത്തലമാക്കുന്നതിലും വിസ്മയങ്ങനക്കായ സംഭവങ്ങളെ അപ്രതീക്ഷിതമായി അവതരിപ്പിക്കുന്ന പരിണാമങ്ങൾക്കിൽ മറ്റും ഈ അതിനുതാത്തകതയുടെ ആവിഷ്കാരമാണുള്ളത്. ചെറുകുമ്പാടുക ആവിർഭാവകാലത്ത് യുറോപ്പൻ ഭാഷകളിൽ പ്രചാരത്തിലുണ്ടായിരുന്ന രാമാൻസുകളുടെ സംഭാവവുമായി ഇതിന് അടുപ്പമുണ്ട്. ദാരകയിൽ ഈ ഭാവത്തിന്റെ ആവിഷ്കാരം പ്രകടമായി കാണാം. വിശാലവും സാന്ദര്ഭിലവുമായ കടൽപ്പരപ്പിലുടെയുള്ള ധാത്ര, കടലിന്റെ അടിത്തട്ടിലേക്കുള്ള ആണ്ടുമുങ്ങൽ, അവിടെ ദൃശ്യമായ അപരിചിതഭൂമിയിലെ വിസ്മയങ്ങൾ, അതിനിടെ അപ്രതീക്ഷിതമായ ഒരാഴ്ത്തിലേക്കുള്ള പതനവും അതേത്തുടർന്നുണ്ടായ വിദ്രം മാനുഭവവും - ഈതല്ലോം അതിനുതാവത്തെ ഉണ്ടത്തുന്നതാണ്.

നവോത്തരാനകാലത്തിന്റെ മനോഭാവങ്ങളിൽ മുഖ്യമായ ഒന്ന് സാഹസികതയാണ്. മനുഷ്യൻ്റെ അജയ്യമായ ശക്തിയിലുള്ള വിശ്വാസവും പ്രകൃതിയെ കീഴടക്കി നേടുങ്ങാൻ ഉണ്ടാക്കുവാനുള്ള. ഭൗതികോച്ചുയും അതിൽ അടങ്കിയിരിക്കുന്നു. വ്യവസായ വിപ്പവത്തോടെ വികസിച്ചുവന്ന നവീനസാങ്കേതികവിദ്യയും അതിന്റെ ഉപലബ്ധികളായ യന്ത്രോപകരണങ്ങളും മനുഷ്യൻ്റെ സാഹസികതയ്ക്ക് പുതിയ സാധ്യതകൾ തുറന്നുകൊടുത്തു. പ്രാചീനസംസ്കൃതിയുടെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ കൈണ്ടതുവാനും പരിഷ്കृതമനുഷ്യൻ്റെ ചെന്നാൽ ടില്ലാതു അപരിചിത ഭൂവിലാഗങ്ങളിൽ എത്തിപ്പോന്നുമുള്ള അവാന്റെ തരം ഈകാലത്ത് കുറെയൊക്കെ സഹായം ഇതരഭൂവിലാഗങ്ങളിലേക്കുള്ള പാശ്ചാത്യാധിനിവേശം തന്നെ അതിന്റെ ഫലമാണല്ലോ. ഭിന്നവിതാനങ്ങളിൽ ഇത്തരം സാഹസികോദ്യമങ്ങളുടെ ആവിഷ്കാരം ആദ്യകാല ചെറുകുമ്പാടുകളിൽ കാണാനാകും. അക്കാലത്തെ നായാടുകമകളും കുറ്റാന്ത്രംഘണകമകളും ആരണ്ടുകപശ്വാതലവിലുള്ള ആവ്യാനകങ്ങളുമൊക്കെ ഏറ്റിയോ കുറഞ്ഞതാ ഈ മനോഭാവം പകുവെയ്ക്കുന്നുണ്ട്. ഈത്തിന്റെ ഒരു തലമാണ് ദാരകയിലും ആവിഷ്കൃതമാകുന്നത്.

‘ദാരക’ പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന അതിനുതാത്തകതയെ മുർത്തമാക്കുന്നതിൽ അതിലെ സഫലമാനത്തിന് ശ്രദ്ധമായ പക്ഷുണ്ട്. ദാരകയിൽ വിശദമായി ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥലരാശികൾ സംപ്രദായിൽ തെളിയുന്നതാണ്. അവിടെ ധമാത്രമായി ഏന്നു പറയാവുന്ന ഒരിടം ആവ്യാതാവ് സംപ്രദായിൽ നിന്ന് തെട്ടിയുണ്ടുന്ന ഉറക്കറമാത്രമാണ്. അതുകൊന്തു കമ്മാന്ത്രിയിൽ സാഹചര്യവശാൽ വായനക്കാരൻ തിരിച്ചറിയുന്ന ഇടമാണ്. കമ്മയിലെ ആവ്യാനസഫലമാകട്ട സംപ്രദായിൽ തെളിയുന്ന കടൽപ്പരപ്പും, കടലിന്റെ അടിത്തട്ടും അവിടെ നിന്ന് താഴോട് പതിച്ചു ചെന്നാൽ വിദ്രാമാരശമായ ഈടവ്യാമാണ്. ഈ സംഭാവങ്ങളുടെ

വിവരണത്തിൽ കാല്പനികളും പുരണങ്ങൾക്കും അതുതാമുക്കുകൾ പുലർത്തുന്നുണ്ട്. അവിടെ സ്ഥലത്തിന്റെ വസ്തുനിഷ്ഠതയെക്കാൾ ഭാവനാത്മകമായ അംഗത്വങ്ങൾ പ്രതീയമാനമാക്കുന്നത്.

കമയുടെ ആവ്യാനരാശിയിൽ പ്രാമുഖ്യം നേടുന്ന ഈ മുന്ന് സ്ഥലവിതാനങ്ങൾക്കും മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ ഭിന്നതലങ്ങളുമായുള്ള സമാനരതയും ശ്രദ്ധയമാണ്. കടലിന്റെ മുകൾപ്പുറപ്പ് ബോധമനസ്സിന്റെ, യുക്തിനിഷ്ഠമായ ബാഹ്യവിതാനത്തെ അഭിവൃദ്ധത്താക്കുന്നു. അവിടെ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ള സംഭവങ്ങളെല്ലാം പകൽവൈളിച്ചതിലുണ്ട് നടക്കുന്നത്. രാത്രിയിൽ കപ്പലിലുള്ള മറ്റൊരുവരും ഉറഞ്ഞിക്കഴിയുന്നോണാണ് മി. ദൈയിംസും ആവ്യാതാവും കുടി കടലിന്റെ ആഴത്തിലേ കൊറിഞ്ഞുന്നത്. അതോടെ കമയിലേ അതിരീക്ഷം യാമാർത്തേയതരവും അപരിചിതവുമായ മറ്റാരു തലത്തിലേക്ക് മാറുകയാണ്. അങ്ങനെ ഏതുചേരുന്ന കടലിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ കണ്ണെത്തുന്ന പഴയവാസ്തവങ്ങൾക്കും മറ്റും കണ്ണുമറിന്ന ഏതോരു ലോകത്തിന്റെ പ്രതീതി നല്കുന്നു. ഇത് മനസ്സിന്റെ ആഴത്തിലുള്ള മറ്റാരു തലത്തെയാണ് ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നത്. എന്നാൽ കടലിന്റെ അടിത്തട്ടിലേക്കെതുവായി ഒരു അഗാധഗർത്തത്തിലേക്ക് വിണ്ണുപോകുന്നുണ്ട്. പിന്നീട് നിലകിട്ടുന്നത് തികച്ചും അപരിചിതവും ഭ്രാത്മകവുമായ ഒരിടത്താണ്. അവിടെ വച്ചുണ്ടാകുന്ന ഭീതിദമായ അനുഭവങ്ങൾ ആദിമമനുഷ്യന്റെ ഭയങ്ങളുടെയും അതോടു ബന്ധപ്പെട്ട വിഭ്രാംങ്ങളുടെയുമാണ്. അത് മനുഷ്യന്റെ അഭോധത്തിന്റെ ആഴങ്ങളുമായി സമാനരതയുള്ളതാണ്. ആ പ്രതീതിയുടെ മുൻ്യനൃത്തിലുണ്ടാകുന്ന ഒന്തുകൾ അയാളെ ഉണർത്തി വർത്തമാനയാമാർത്തമ്പത്തിലേക്കുകൊണ്ടുവരുന്നു.

ദ്രാരക ഏന്നത് ഭാരതീയ പുരാണത്തിഹാസങ്ങളിൽ പരാമ്പരയുമായ ഒരു നഗരമാണ്. മഹാഭാരതകമാന്ത്യത്തിൽ അത് കടലിൽ താണ്ണുപോയതായി സൂചനയുണ്ട്. ശീകൂഷ്ണനുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു ആദിപ്രസൂപമായി ഭാരതീയരുടെ മനസ്സിൽ ദ്രാരക ഏന്ന നഗരസകലപ്പവും നിദാനമായി കഴിയുന്നുണ്ട്. ആ ആദിപ്രസൂപത്തിൽ ഉറിഞ്ഞിടക്കുന്ന ഭാവസാധ്യതകളുടെ സാന്നിദ്ധ്യവും ദ്രാരക ഏന്ന ചെറുകമയ്ക്ക് ഭിന്നമായ പാരാധാരം സാധ്യത നല്കുന്നു.

ആദ്യകാല മലയാള ചെറുകമകളുടെ സാമാന്യരിതിയിൽ നിന്നും ഭിന്നമായി ഒട്ടേറെ അടരുകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു ചെന്തയാണ് ദ്രാരക ഏന്ന കാണാനാകും. അന്നത്തെ ചെറുകമകളിൽ പുലർന്നിരുന്ന ഏകമാനത്തെയെ അതിവർത്തിക്കുന്ന ഈ സ്വഭാവം ദ്രാരകത്യമലയാള ചെറുകമാ സാഹിത്യത്തിലെ ഒരു ഷോസ്സിക് ആക്കി മാറ്റുന്നു.

ഗംഗോത്രിയിൽ നിന്ന് പെക്കുളത്തെയ്ക്ക്

കെ.പി. ശക്രൻ മുൻപിൽ ഒരു അക്ഷരപ്രസാദം

പി.എൻ.വിജയൻ

കുറ്റി സിലിരികാൻ പുണ്യം ചെയ്ത വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും കൃംഖലിൽ വെച്ച് ശിഷ്യപ്പേടാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായ സാഹിത്യകുടുക്കികൾക്കും പിന്നെ പരിചയപ്പേടാനിടയായ സഹ്യദയർക്കു മുഴുവനും ഒരുപോലെ ആദരണിയന്നായ ശക്രൻ മാഷ് - ശ്രീ. കെ.പി. ശക്രൻ, മുപ്പത്തിയഞ്ചുവർഷത്തെ മറുനാടൻ സേവനത്തിനുശേഷം പ്രവാസം അവസാനിപ്പിച്ച്, കാവേരിക്കരയിലെ 'ഗംഗോത്രി'യിൽ നിന്ന് നിളാതീരത്തെ പെക്കുളത്തെയ്ക്ക് തിരിച്ചേതിയിരിക്കുന്നു. മലയാളികളുടെ സാഹിത്യസംരങ്ങളിലേയ്ക്ക് സ്വന്തമായി ഒരു ആചാര്യനും, മുന്നതേതിലും എളുപ്പത്തിൽ മുഴുവനായി തിരിച്ചു കിട്ടുന്നു എന്ന് ചുരുക്കം.

വിദ്യാർത്ഥിയായിരിക്കുന്ന മലയാള ഭാഷയോടും സാഹിത്യത്തോടും അസാമാന്യമായ ഏക്കും സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള കെ.പി. ശക്രൻ, പരിക്ഷയിൽ ഒന്നാം 'റാക്ക് നേടിയതും പതിച്ച കലാലയത്തിൽ തന്നെ പഠിപ്പിക്കാൻ ഇടയായതും പിരിക്കു സ്വന്തം വിദ്യാർത്ഥിമിനിയെ തന്നെ ജീവിതസ്വിഡായി തിരഞ്ഞെടുത്തതും ഒക്കെ ദൈവാനുഗ്രഹമോ, നിയോഗമോ ആയിരിക്കാം. എന്നാൽ ആഗ്രഹിച്ചു കിട്ടിയ അഭ്യാസക വ്യത്തിയിലേയ്ക്ക് ആറ്റുംബത്തോടെ ആശ്ന്തിഭിന്നങ്ങളിൽ നിടയിൽ ആദ്യം മുതലേ ആകുംപ്പുനായ കാവ്യവിമർശനത്തിന്റെ വിഹായസ്ഥിലേയ്ക്ക് പറന്നുയരാൻ തുടങ്ങുന്നതിനുമുണ്ട്, മെമ്പു റിലേയ്ക്ക് സ്വയം പറിച്ചുനടത്തുന്ന സഹപ്രവർത്തകരും സാഹിത്യപ്രസാധനയികളും വ്യത്യസ്തരിതികളിലാണ് വീക്ഷിച്ചത്.

കെ.പി.നാരായണപിഷാരോടിയുടെയും ഇ.കെ.നാരായണൻ പോറ്റിയുടെയും വത്സലശിഷ്യൻ; ഗുപ്തൻ നായരുടെയും എം.അച്യുതൻ തന്റെയും മറ്റും പ്രിയകരനായ വിദ്യാർത്ഥി, യുസഫലി കച്ചേരി, ചൊവ്വ ലുഡ് കൃഷ്ണൻകുട്ടി, കെ.വി.രാമകൃഷ്ണൻ, എൻ.കെ.ദേശം, വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പുതിരി തുടങ്ങിയവരുടെ സഹചാരി; എൻ.വി.കൃഷ്ണവാരയർ, എം.എസ്.മേനോൻ, എം.ലിലാവതി, എ.പി.പി.നബുതിരി തുടങ്ങിയവരുടെ അംഗികാരവും പ്രശംസയും പിടിച്ചുപറ്റിയ യുവനിരൂപകൾ എന്നീ നിലകളിൽ ശ്രദ്ധയന്നായ കെ.പി.ശക്രൻ കേരളത്തിലെ കലാശ്രാമങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധമായ പെപകുളം വിട്ട് പറക്കുകയോ? ജനദേശത്തിന്റെ രമ്യമായ ഭൂപ്രകൃതിയിൽ നിന്നു മാത്രമല്ല, ജനവാസനയുടെ ഇതളുകൾ വിടർന്ന മാത്രം ഓഷധുടെ സ്വന്നേഹത്തിരത്തു നിന്നുകുടിയുള്ള മാറിനിൽക്കൽ ഈ സാഹിത്യപ്രേമിയെ എങ്ങനെന്നെയാക്കേയാവും സാധിക്കുക എന്ന ചിന്ത ചിലരെയകിലും ഉൽക്കണ്ഠംകുലരാക്കി.

നട്ടു നാട്ടുന്നപ്പും വേഗായാണകിലും മലയാളം തന്നെയാണല്ലോ അവിടെയും പരിപ്പിക്കേണ്ടത് എന്ന ആപ്പോദയന്ത്രാട, വയനാടു ചുരും താണ്ടി മഹാരാജാവിന്റെ നഗരത്തിലെത്തിയ കെ.പി.ശക്രൻ റിജിയനൽ കോളേജ് ഉള്ളശ്ശമള്ളമായ വരവേൽപ്പുണ്ട് നൽകിയത്. താമസിയാതെ, ഒരദ്ദേശ്യാഗ്രിക ദഭത്യമായി ഏറ്റുടുത്ത മറുനാടൻ അദ്ധ്യാപകജീവിതം കഴിയുന്നതെ അർത്ഥവത്താക്കാനുള്ള ശ്രമമായി.

കേരളസർക്കാരിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലുള്ള എൻ.സി.ഇ.ആർ.ടി.യുടെ കീഴിൽ, തൈകന്നസംസ്ഥാനങ്ങളിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കായി ആരംഭിച്ച മെമസുരിലെ റിജിയനൽ കോളേജ് ഓഫ് എജുക്കേഷൻ, ഇന്ത്യയിലെ ഇതുപോലുള്ള നാലു സ്ഥാപനങ്ങളിൽ പ്രമുഖമാണ്. വിദഗ്ധരായ അദ്ധ്യാപകരെ വാർത്തകുവാൻ വേണ്ടി പ്രഗതിരായ വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തകൾ തയ്യാറാക്കിയ ഇവിടെത്തു പാട്ടു പദ്ധതിയിൽ മലയാളമടക്കമുള്ള പ്രാദേശികഭാഷകൾക്ക് തുല്യപ്രാധാന്യമാണുള്ളത്. എങ്കിലും മലയാള അദ്ധ്യാപകനായി ചുമതലയേറ്റപ്പോൾ, സ്വന്തം ഭാഷാസ്വന്നേഹവും സാഹിത്യഗീലങ്ങളും എത്ര മാത്രം പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കുമെന്ന കാര്യത്തിൽ കെ.പി.ശക്രൻ സ്വന്നേഹങ്ങളുണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം.

സാഹിത്യത്തിനും സംഗീതത്തിനും സുപ്രസിദ്ധമായ മെമസുരി എന്ന സുഗന്ധഗനഗരി, നുറുനുറു സുവർണ്ണഭളങ്ങൾ വിടർത്തിയാണ് കെ.പി.ശക്രനെ ഏറ്റുടുത്തത്. വിദ്യാശിയും, വിദ്യാഭ്യാസ വിചക്ഷണയുമായ മിസ്. അഹല്യാചാരി പ്രിൻസിപ്പലും പ്രസിദ്ധ സാഹിത്യകാരനായ ഡോക്ടർ. യു.ആർ. അനന്തമുർത്തി, പ്രശസ്ത സംഗീത

അണ്ടനും, സാഹിത്യവിമർശകനുമായ ഡോക്കർ രാജീവ് താരാനാമ്, ബഹുമുഖ പ്രതിഭകളായ ബി.ജി.വർമ്മ, വിശ്വനാമ് തുടങ്ങിയവർ സഹപ്രവർത്തകരും ആയിരുന്ന തുടക്കനാളുകളിൽത്തന്നെന്ന റിജിയ നൽക കോളേജിൽന്നേ വിഭവസമുല്ലിയും വിജഞാന വൈവിജ്യവും സാംസ്കാരിക വിശുലിയും കെ.പി.ശക്രനെ ഉത്സാഹിയാക്കി. തുടർന്ന്, ശക്രൻമാഷ് സംസ്ഥപ്തിയുടെ വലിയൊരു വിസ്തൃതിക്കും ഉടമയാവുകയായിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിൽന്നേ കീഴിൽ, കോളേജിൽ ഒരു സാധാരണ സാഹിത്യയോഗം തുടങ്ങിയിരുന്നതുപോലും സദസ്സിലെ മുൻനിരയിൽ കെ.പി.ശക്രൻ എത്തിയിരിക്കുന്നു എന്ന ഉറപ്പുവരുത്തിയതിനു ശേഷമായിരുന്നു.

കോളേജ് കൊപസിനു പുറത്ത്, യുണിവേഴ്സിറ്റിയുടെ വിശാലമായ ഹരിതവസ്യതകളിൽ കുടുതൽ ധന്യമായ സമർക്കങ്ങളിലേക്കും, കുടുതൽ ഹ്യോമായ സാഹിത്യക്കുടായ്മകളിലേയ്ക്കും കെ.പി. ശക്രൻ വളർന്നു. സി.പി.നരസിംഹയും, ശിവരാം കാരാൽ, ഗോപാലകൃഷ്ണ ആധിഗീഗം, ശ്രീരാജീഷ് കർണ്ണാട, ശ്രീകൃഷ്ണ ആലന ഹളളി, വൈവിപ്പ്, തുടങ്ങിയവരെക്കുറിച്ച് ക്രമേണ വരിച്ച അവബോധം, തലമുറകളിലൂടെ വളർന്ന സാഹിത്യസംവേദനങ്ങൾ പകിടാൻ അദ്ദേഹത്തിന് അവസരം നൽകി.

പതിപ്പിക്കുന്ന കൂസ്മമുറികളിൽ 'നിന്ന് സർവ്വകലാശാലയുടെ സാഹിത്യസംരംഭങ്ങളിലേയ്ക്കും അവിടെ നിന്ന് നഗരത്തിലെ സാധാരണ സദസ്സുകളിലേക്കും കെ.പി. ശക്രൻ സാന്നിധ്യം ഒരു അനിവാര്യതയായി വികസിച്ചു. മെമസുരിലെ സാഹിത്യചർച്ചകളിലേയ്ക്ക് എ.ടിയേയും, അക്കിത്തത്തെയും ഒക്കെ പരിചയപ്പെട്ട തത്തിയതുപോലെത്തന്നെ, മലയാളികളുടെ വായനാനുഭവങ്ങളിലേയ്ക്ക് അനന്തമുർത്തിയേയും, ആലനഹളളിയേയും മറ്റും അടുപ്പിച്ചതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭദ്രതയായിരുന്നു.

കെ.പി.ശക്രൻ മെമസുരിനങ്ങൾ കന്നട മലയാളസാഹിത്യങ്ങളെ അനേകം അനേഗ്യാന്ത്യം ഇംഗ്ലീഷുന്നതിൽ അനല്പമായ പകുവഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. സർവ്വകലാശാലാ തലത്തിൽ സാഹിത്യപ്രശ്നിപ്പൂരകൾ സജ്ജമാക്കുന്നതിനും ഭാഷാപര്യാഗങ്ങാലകൾ സഹലമാക്കുന്നതിനും രണ്ടു സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കിടയിൽ ഒരു പാലം പണിയാൻ ശക്രൻമാഷ്‌ക്ക് അവസരമെങ്ങായി. 'സംസ്കാര'എന്ന കന്നട നോവലിന്റെ പരിഭ്രാംപാർത്തിയാക്കിയതിൽ പ്രധാന പക്ഷ് മാഷ്‌കാണ്ണന്ത് സുവിഭിതം. അതുപോലെ, മലയാള-കന്നട കവിതകളുടെ പരിഭ്രാംപാർത്തിയാക്കിയതിൽ പത്തനിയായ കമലടീച്ചറ്റും ഉത്സാഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. മെമസുരി സർവ്വകലാശാലയിലെ കന്നട വകുപ്പിൽ മലയാളം അഭ്യാസികയായ ശ്രീമതിയുടെ പിന്തുണയും സഹകരണവും ശക്രൻ മാഷ്‌ടെ കർമ്മരംഗത്തെ തുടക്കം മുതലേ ഉള്ളിപ്പത്താക്കിപ്പോന്നു.

മെമസുരിലിരുന്നുകൊണ്ട്, റിജിയനൽ കോളേജിലെറ്റയും യുണിവേഴ്സിറ്റിയുടെയും എൻ.സി.ഇ.ആർ.ടി.യുടെയും പ്രതിനിധിയായി ദായി ദക്ഷിണേന്ത്യയിലെ പല വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളുമായി ഒപ്പ് ചാരിക സമർക്കങ്ങൾക്കായും ഒരേപ്രോഗ്രാമിക കൃത്യനിർവ്വഹണ അൾക്കായും നിരന്തരം ധാരെ ചെയ്യുവാൻ വിധിക്കപ്പെട്ട ശക്രൻ മാഷ്, ഒരു പക്ഷേ മെമസുരിനും അയൽസംസ്ഥാനങ്ങൾക്കും ട്രിംഗിലുള്ള ചുരുങ്ങണം ഏറ്റവും അധികം തവണ സമ്പരിച്ച മലയാളം സാഹിത്യകാരനാവണം.

ഒരേപ്രോഗ്രാമിക ധാരെകൾക്കു പൂരം, കേരളത്തിലെ സാഹിത്യ വേദികളിൽ പങ്കടക്കാനും സുഹൃദ്ദസദസ്യുകളിൽ പ്രകാശം വിതരണം വേണ്ടി ശക്രൻ മാഷ് മാസത്തിലോരിക്കലെക്കിലും ചുരുമിറ അഞ്ചെയത്താറുണ്ട്. പല സന്ദർഭങ്ങളിലും മാഷ് വാക്കുകൾ ചുരുക്കുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്; “കുടുതലോന്നും പറയുന്നില്ല നിരവധി മുടി പൂശിൽ വളവുകളുള്ള ചുരം കയറിവേണം എനിക്ക് മെമസുരിലെത്താൻ പാപമൊന്നും ചെയ്യാതെവേണം ബന്ധിൽ കയറാൻ”.

തിരക്കുപിടിച്ച ഒരേപ്രോഗ്രാമികജീവിതം കെ.പി.ശക്രൻ എഴുത്തിനെ സാരമായി ബാധിച്ചിട്ടില്ലെന്തെന്ന് സംശയിക്കുന്നവരുണ്ട്. എഴുത്തിനെ സാരമായി ബാധിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് ഒരു ദിനാലുപ്രഖ്യാതമാണ് മാഷ്യുടെ ശ്രദ്ധയും മായ പ്രമാഘസംഭാവന. ഒരു ഗവേഷണ പ്രഖ്യാതമായി ആര്ത് വികസിപ്പിക്കാനോ, അതുവഴി ഒരു ഗവേഷകബിരുദം സന്ദേശിക്കാനോ എല്ലാ സൗകര്യവും സജ്ജീകരണവും ഉണ്ടായിട്ടും മാഷ് മിന്ഹൈട്ടില്ല. പുസ്തകങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ മാഷ് അതിലേറെ അലസനാണ്. ഒരു ഏകാക്കസമാഹാരവും (മൺതുതുള്ളി) ഏതാനും ലേവനസമാഹാരങ്ങളും (സമീപനം, ഔതുപരിവർത്തനം, നവകം) മാത്രമാണ് പ്രസിദ്ധീകൃതമായിട്ടുള്ളത്. സാഹിത്യനിരൂപണങ്ങളും പുസ്തകപഠനങ്ങളും അവതാരിക്കുള്ളും അനുസ്മരണന-അനുമോദന-ആസ്വാദനലേ വനങ്ങളും അനവധിയുണ്ടകില്ലും അവയെ തരംതിരിക്കുന്നതിലോ, സമാഹരിക്കുന്നതിലോ മാഷ് ഇതുവരെ താല്പര്യം കാണിച്ചിട്ടില്ല.

വളരെ കുറച്ചുമാത്രം എഴുതുന്ന കെ.പി.ശക്രൻ ഒരു കത്തുപോലും ഒരു ലേവനം പോലെ വളരെ അവധാനപൂർവ്വമാണ് എഴുതുന്നത് എന്ന് മാഷ്യുടെ കത്തുകൾ കിട്ടിയിട്ടുള്ളവർക്കും സുക്ഷിക്കുന്നവർക്കും അറിയാം. മാഷ്യുടെ കയ്യക്ഷരത്തിന്റെ വടിവ് ശുരൂനാമ്പാർപ്പണം പോലും ധാരാളം പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട് എന്ന കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

സാഹിത്യപഠനങ്ങളും, നിരൂപണങ്ങളും ശഹനമായ ചിന്താപരതികളായതുകൊണ്ട് അവയുടെ പ്രകാശനം കറിനഭാഷകളിൽ തന്നെ വേണമെന്ന് നിർബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്ന കാലത്ത്, റലടനാപര

മായ ലാളിത്യം കൊണ്ടും ഭാവനാത്മകമായ ചാരുതകാണ്ഡും ലേവ നെത്തെ കവിതയോടടുപ്പിച്ചതിന്റെ നിറവിൽ കെ.പി.ശങ്കരൻ്റെ മാലി കത ശ്രാവലിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അറുപതുകളിൽ വളരെ പ്രചാരം കിട്ടിയ ‘ഗൃഹാതുരത്’ എന്ന പ്രയോഗത്തിന് ശങ്കരൻമാഖ്യരൂപ ഒരു ലേവന തേതാടാണ് കടപ്പാട് എന്നുതോന്നുന്നു. ‘ഗൃഹകാതരത്യം’ എന്ന മാഷ്ടട പ്രയോഗത്തെ എൻ.വി.ചുരുക്കിയതാണ് ‘ഗൃഹാതുരത്’.

നട,നടാട,സരതേ,സുക്ഷിച്ചേംബുക്, പാലിച്ചോളുക്... തുട ഞ്ഞിയ നാടൻ പ്രയോഗങ്ങളും സരളവും താളനിബന്ധവുമായ വാക്കു റലനകളും സന്തുലിതവാക്യങ്ങളിലൂടെ സമാനതരമായി സ്വപ്നിക്കുന്ന വിചാരധാരകളും അവദയെയല്ലാം ഹൃദയമായി കൂട്ടിയിണക്കുന്ന പട്ട നുൽപ്രയോഗവും അതിനിടയിൽ അവിടവിടയായി മിനിത്തിളങ്ങുന്ന നർമ്മരേണ്ടുകളുംകൊണ്ട് പ്രകാശപുർണ്ണമാണ് കെ.പി.ശങ്കരൻ്റെ ശബ്ദവിനൃംബം. എഴുതുമേഖല, പ്രസംഗിക്കുമേഖല, സംസാരിക്കു മേഖല, ഒരുപോലെ പരിശുദ്ധവും പ്രസാദാത്മകവും ആണ് മാഷ്ടട അക്ഷരകളും.

ശങ്കരൻമാഷ്ടട പ്രഭാഷണം അപുർവ്വമായ ഒരു അനുഭവമാണ് കവിതയെക്കുറിച്ചാണക്കിലും കമ്പയെക്കുറിച്ചാണക്കിലും അഗാധ മായ ഉൾക്കൊഴിച്ചപ്രയോഗ, അതിസുക്ഷ്മമായ ഉദാഹരണങ്ങൾ എടുത്തുകാണിച്ച്, നേർത്തവാക്കുകളിൽ നേർവരകൾ നെയ്തുകൊണ്ട്, മാഷ്ട ആദ്ദോളനങ്ങൾ രചിക്കുമേഖല അതിന്റെ ലയം നമ്മുടെ കുടുംബം. ബിസ്മില്ലാവാൻ്റെ ഷ്ഷഹനനായിരോ, രവിശങ്കരിഞ്ഞ സിത്താരോ, ചൗരസ്യയുടെ പാംസുരിയോ പകർന്നുതരുന്ന ഭാവപ തിസരത്തിലാണ് താനെന്ന് ആർക്കൈക്കിലും തോന്തിയാൽ അതിശയി ക്കാനില്ല.

പടിഞ്ഞാട്ടോ, കിഴക്കോട്ടോ വെട്ടിയ വഴികളിലൂടെ നടന്നു തേയാതെ, ആധുനികമോ ആധുനികോത്തരമോ ആയ അഭ്യാസപ്രകടനങ്ങളിൽ വിയർത്തുകുളിക്കാതെ, തികച്ചും ഭാരതീയമായ കാവ്യ ചിതയുടെ പ്രകാശസ്ഥാനങ്ങളെ പിന്തുടരുകയാണ് കെ.പി.ശങ്കരൻ. ആദിമലയാളിത്തരെതയും കേരാലസ്തന്ത്രവും ചിരന്തനമു ല്യാഞ്ചേയും മുൻനിർത്തിയുള്ള ആനേകംഘണമാണ്, മനുഷ്യന്നമയ ക്കരുതിയുള്ള കാലോചിതവും കാവ്യാത്മകവുമായ ആരാധനയാണ് പാഠാംബരാഗതമായിക്കിട്ടിയ സത്തരഗുണത്തെ സാർത്തമകമാക്കുവാൻ താണ് തുടർന്നുവരുന്ന സാഹിത്യസ്വര്യം.

എഴുത്താളുണ്ട് മുതൽ സുഗതകുമാരി വരെയുള്ളവരുടെ കവി തയെ ആഴത്തിൽ നിന്നു കോരിയെടുക്കുമേഖല, സച്ചിദാനന്ദങ്ങളും ശങ്കരപ്പിള്ളയും, ചുള്ളിക്കാടിന്റെയും കവിത കെ.പി.ശങ്കരനു

ശംഗോത്രിയിൽ നിന്ന് പെക്കുളത്തേയ്ക്ക്

അസുസ്ഥമനാക്കുന്നുണ്ട്. പി.പി.രാമചന്ദ്രൻ്റെയും, ജ്യോതിക്കേശൻ്റെയും, സചീന്റെയും കവിത മാഷ് ശ്രദ്ധിക്കുന്നുമുണ്ട്. അതുപോലെ, ചന്തു മേനോൻ മുതൽ മാധവിക്കുട്ടിവരെയുള്ളവരുടെ കമരൈ ആവോളം അനുഭവിക്കുന്ന മാഷ്. ടി. പത്മനാഭൻ്റെയും, എം.ടി.വാസുദേവൻ നായരുടെയും, ഓ.വി.വിജയൻ്റെയും കമ ഇഴപേര്‌ത്തട്ടുത്ത് സുക്ഷി ക്കാറുണ്ട്. രാമനുണ്ണിയുടെയും, സുരേന്ദ്രൻ്റെയും, അശോകൻ ചരു വിലിന്റെയും കമയിൽ മാഷ് അഭിമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

വള്ളത്തോൾ, ഒരിക്കൽ മുതുകത്തുട്ടി അനുഗ്രഹിച്ച കെ.പി. ശക്രൻ്റെ മനസ്സിൽ മഹാകവിയുടെ വിരൽസ്പർശമുള്ളതിനു തെളി വാൺ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയോടുള്ള അഭിനിവേശം. ആദ്യം എഴു തിത്തുടങ്ങിയതും, ആദ്യം ശിക്ഷണം കിട്ടിയതും കവിതയിലാണ്. ആദ്യകാലകവിതകളിലെലാനായ ‘കിരാതം’ വളരെ പ്രശംസിക്കപ്പെട്ടു കൊണ്ട്. ഈ കവിതയെ അഭിനന്ദിച്ച് ‘വി’ എന്ന പേരിൽ വെവലോ പ്ലിഞ്ചി ‘മാതൃഭൂമി’യുടെ വായനക്കാരുടെ പംക്തിയിലെഴുതിയ കവി തക്കത്ത് ഇക്കാര്യം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

കെ.പി.ശക്രന്നു കിട്ടിയ കാവ്യശിക്ഷണാത്തക്കുറിച്ചു പറയു സ്വോൾ ഒഴിവാക്കാൻ പറ്റാത്ത ഒരു സംഭവമുണ്ട്. രായിരന്മല്ലുർ സ്കൂളിൽ നാലിലോ അഞ്ചിലോ പറിക്കുകയായിരുന്നു ബാലനായ ശക്രൻ. ആ പ്രായത്തിൽത്തന്നെ അഭ്യാപകർ ശക്രനെ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. രായിരന്മല്ലുർ അവലുത്തിൽ കഴകക്കർന്നായിരുന്ന കുമരന്മല്ലുർ സ്കൂളിലെ നമ്പിശൻ മാഷാൻ ശക്രൻ്റെ വാസനയെ വിടർത്താൻ എറെ ഉത്സാഹിച്ചത്. ഒരിക്കൽ വാതിൽ മാടത്തിലിരുന്ന് മാലക്കട്ടു നീതിനിടയിൽ ‘ജി’യുടെ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ്, പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു ഭാഗം ഒഴി വാക്കിക്കൊണ്ട്, നമ്പിശൻ മാഷ് ചൊല്ലി.

* “വേലിയും തറിയുമില്ലായതിൽ വെറും -
.....മുന്നുനാലു വാഴക്കൾ മാത്രം”.

വിട്ടഭാഗം പുരിപ്പിക്കുക എന്നതായിരുന്നു വിദ്യാർത്ഥിയായ കെ.പി.ശക്രൻ കിട്ടിയ ‘ശിക്ഷ’. ഒക്ക എന്ന വൃത്താത്തക്കുറിച്ചും ‘പ്രാസം’ എന്ന അഭ്യാസാത്തക്കുറിച്ചും ഇളം പ്രായത്തിൽത്തന്നെ ശരാശരിയിൽ കവിതയെ ധാരണയുണ്ടായിരുന്ന കെ.പി.ശക്രൻ, വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടാത്തതനെ ഒരു പുരണം കണ്ണുപിടിച്ചു.

“കുറിച്ചുലിനു നേരാം”

* കർഷകന്റെ പാട് - ജീയുടെ കവിത

“വേലിയും തറിയുമില്ലോ ഉതിൽ വെറും കുറ്റി –
ചുലിനുനേരാം മുന്നുനാലു വാഴകൾ മാത്രം”.

ആദ്യവരിയിലെ അവസാനത്തെ രണ്ടക്കൾവും രണ്ടാംവരിയിലെ ആദ്യത്തെ അഖ്യക്ഷരവുമാണ് മാഷ് വുത്തിയായി പുരിപ്പിച്ചത്. എന്നാൽ അവലവാസിയായ മാഷ്കൾ പരിചയമുള്ള തിരുമുറ്റതെ ‘കുറ്റിച്ചുല്’ സാക്ഷാൽ ‘ജി’യുടെ പ്രയോഗം തന്നൊന്തരാണെന്ന തായിരുന്നു അതുതം. സമാനമനസ്സിന്റെ അനുധാവനം എന്നോ സുക്ഷ്മമായ സന്ദർഭവോധം എന്നോ ഒക്കെ വിശേഷപ്പിക്കാവുന്ന ഒരു സിലി.

ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാർത്ഥിയായിരിക്കുമ്പോൾ കെ.പി.ശക്രൻ കാഴ്ചവെച്ചു ഒരു പ്രകടനത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈന്തും ചെന്നായുഖത്തിനുശേഷം ലോകസമാധാനത്തിന്റെ ആശയം പ്രചരിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി മഹാകവി വള്ളത്തോൾ അഖ്യക്ഷനായിരുന്ന ഒരു സമേളനത്തിൽ മുഖ്യസംഘാടകനായിരുന്ന നമ്പിശൻ മാഷ് വേദിയിലേക്ക് കെ.പി.ശക്രൻ വിളിച്ചു പൊടുന്നതെ ഒരു അറിയിപ്പ്: “അടുത്തതായി, ശക്രൻ ‘കാഹളം’ എന്ന കവിത ചൊല്ലുന്നു”.

ഈദൈനത്തെയോരു ഇന്നും കാര്യപരിപാടിയിൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന സുചനപോലും കിട്ടിയിരുന്നില്ലെങ്കിലും തനിൽ അർപ്പിച്ച ഗുരുനാമങ്ങൾ വിശ്വാസത്തെ ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതീക്ഷക്കൊത്ത് ഉയരുവാൻ ശക്രൻ കഴിഞ്ഞു. ഒരു തയ്യാരെടുപ്പുമില്ലെങ്കാണെന്നു അ കവിത മുഴുവൻ സദസ്സിനെ വിസ്മയിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ചൊല്ലി.

പ്രസ്തുത കവിതയുള്ള സമാഹരം തന്റെ ശിഷ്യൻ വായിച്ചിട്ടുണ്ടാണ് അറിയാമായിരുന്ന ഗുരുനാമൻ, ആ കവിത കണ്ണഞ്ചീ പഠിച്ചിട്ടുണ്ടാവും എന്ന ഉറപ്പിൽ നടത്തിയ പരീക്ഷയായിരുന്നു അത്. അതിൽ നുറുശതമാനം മാർക്ക് നേടിയെന്നത് കെ.പി.ശക്രൻമാത്രമല്ല നമ്പിശൻ മാഷ്കും ചാരിതാർമ്മയുജനകമായ വിജയമായിരുന്നു.

സാഹിത്യവിദ്യാർത്ഥിയായ കെ.പി.ശക്രൻ ആദ്യം അറിഞ്ഞതും ഉൾക്കൊണ്ടും വള്ളത്തോൾക്കു വിതയാണെങ്കിലും ആശാന്തികാവും കാവ്യദർശനങ്ങളാണ് കുടുതൽ ഉഭാത്മമെന്ന് പറിക്കെ തിരിച്ചറിഞ്ഞെ അഖ്യാപകനായാണ് കൂസുമുറികളിലെ അനുഭവം.

കൂസുമുറികളിൽ കെ.പി.ശക്രൻ പരിധികളുണ്ടായിരുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചും മറുനാട്ടിലെ മലയാളം കൂസുകളിൽ. എന്നാൽ പരിധിക്കുള്ള മുറിച്ചു കടക്കുവാനുള്ള ശ്രമമായിരുന്നു ശക്രൻ മാഷിന്റെ കഴിഞ്ഞ മുപ്പത്തബ്ദവർഷത്തെ സാഹിത്യജീവിതം.

ഴുവാസുമുറികളുടെ പരിധിയിൽ ചെയ്യാൻ കഴിയാത്തത് ശക്കർ നിന്ന് മാപ്പ് കൃംഗുകളുടെ വിസ്ത്രത്യാത്മയിൽ ചെയ്തിട്ടുണ്ട് എന്നു തിരിച്ച്. കവിതാക്കൂസുകളിൽവെച്ച് ഈ ഭ്രഹ്മരിക്കവിതയുടെ അടരുകൾ വിശദത്തിൽ ആശവും ഒഴുക്കും പരിചയപ്പെടുത്തുന്നോഴും വൈലോപ്പിള്ളികവിതയുടെ മടക്കുകൾ നിവർത്തി സാമൂഹിക, വശങ്ങളും ഭാർഷ നികത്തലങ്ങളും അഴിച്ചുകാണിക്കുന്നോഴും അതിന്നുഘോഷം. കക്കാടിലുടെയും, കടവനാട്ടിലുടെയും, ഏൻ.വി. തിലുടെയും, ചങ്ങമുഴയുടെ മറുകരയെ പ്രദിപ്തമാക്കുന്നോഴും അതാക്കെക്കഴിഞ്ഞ് ശക്കർക്കുറുപ്പിണ്ടെ ദൃശ്യാവിഷ്കരണചാതുരിയും ബിംബകൾപനാവെ വെവും സമർത്ഥിക്കുന്നോഴും ഒളപ്പമണ്ണയുടെ കുടുംബകവിതകളിലെ അവസാനിക്കാത്ത ജീവിതരത്തി പഠനവിഷയമാക്കുന്നോഴും ആക്കി തത്തിന്റെ കാണാതെപോയ കുട്ടികവിതകളിലെ സുർഖ്യാത്മരികൾ പെറുക്കിയെടുക്കുന്നോഴും കെ.പി.ശക്കരൻ ഉത്സാഹത്തിനായിട്ടുണ്ട്.

എന്നാൽ അത്യന്താധുനിക കവിതയെക്കുറിച്ച് മാപ്പക്ക് അധികമാന്നും സംസാരിക്കാനില്ലെന്ന് വരുന്നത് വേദകരമാണെന്ന് ചില രേഖിലും കരുതുന്നു. ഒരു പക്ഷേ, ഈ വിഭാഗം കരുതുന്നതുപോലെ, പാരമ്പര്യകാവ്യസങ്കല്പങ്ങളിൽ ആണ്ഡുപോയ മാപ്പട പഴമന്മ്മിൽ പുതിയ കവിതയുടെ പ്രശ്നപരിസരം വേണ്ടപോലെ തെളിയാത്ത തുകാണായിരിക്കാം ഈ നിശ്ചിദ്ധുത.

വർത്തമാനകമയെക്കുറിച്ച് ആപ്പാദങ്കാടെ സംസാരിക്കുന്നോൾ ഈ വികാസവും, ചെച്ചതന്നുവും കവിതയിലായിരുന്നെങ്കിൽ കുടുതൽ നന്നായെന്ന ഏന്ന് വ്യക്തിപരമായി ആഗ്രഹിച്ചുപോവുന്ന ആളാണ് താനെന്ന് ശക്കരൻമാപ്പ് വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

കവിതയും, കമയ്ക്കും തലമുറകളുടെ വ്യത്യാസമില്ലാതെ പഠനങ്ങളും ആവതാരികകളും എഴുതിയിട്ടുള്ള കെ.പി.ശക്കരൻ്റെ കാഞ്ഞാതുകവും അതിന്റെ തിളക്കവും പ്രസിദ്ധമാണ്. മുണ്ടുർക്കുപ്പണികുട്ടി, ഒരു ആദ്യകാലകമയുമായി മാപ്പെ സമീപിച്ച അനുഭവം വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പിന്നീട് പ്രസിദ്ധമായ ആ കമയുടെ ആദ്യത്തെ ഒരു പേജ് ഒരു പേരഗ്രാഫാക്കി ദത്തക്കിക്കാണ്ട്, അലക്കാരങ്ങളെ ഒഴിവാക്കി ആത്മാവിലേയ്ക്ക് വിരൽ ചുണ്ടിയ സംഭവം കുപ്പണികുട്ടി മാപ്പെ വിസ്മയിപ്പിച്ചതാണ്. അതുപോലെ, “മനസ്സ് എന്ന ഭാരം” എന്ന ശീർഷകം കടക്കുന്നതുതന്ത്രത്തിൽ ശക്കരൻ മാപ്പാണെന്ന കാര്യവും കുപ്പണികുട്ടിമാപ്പ് പറയാറുണ്ട്. ശക്കരൻ മാപ്പട തിരുത്തലും ചുരുക്കലും അവതരണകലയിലെ ആദ്യപാഠമായി ഉൾക്കൊണ്ട കവികളും കമാക്കുത്തുകളും എറെയുണ്ട്.

'പാരിസ്ഥിതി' എന്ന ഭൗമശാസ്ത്രം ഇത്രയേറെ അറിയപ്പെട്ടു നാതിന്മുഖം, പാരിസ്ഥിതികമുല്യങ്ങളുള്ള സാഹിത്യകൃതികൾ ചർച്ചാവിഷയമാവുന്നതിന് എത്രയോ മുമ്പ്, ചുരുങ്ങിയത് ഇരുപതുവർഷം മുമ്പുമെങ്കിലും ആവും-കോഴിക്കോട് 'ടാഗോർ റാളി'ൽ വെച്ച് നടന്ന ഒരു സാഹിത്യസദസ്സിൽ സാസാരിക്കാവെ, ടി.പത്മനാഭൻ കമകളിലെ ഇന്ന് ലഭക്കുത്തക്കുറിച്ച് ശക്കരൻമാഡ് സോഡാഫ രണം വിസ്തരിക്കുകയുണ്ടായി. അവഗേശാക്കുന്ന മരത്തണലുക ഒളയും നന്ദിവും തുമിയുടെ അലിവുകളെയും അപൂർവ്വമായി കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കീളിപ്പേച്ചുകളെയും കമയുടെ ആത്മാവുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന പത്മനാഭൻ രിതിയെ മാഡ് നേരത്തെ കണ്ണടത്തിയിരുന്നു. രേഖപ്പെടുത്താതെ പോയ എത്രയെത്ര പ്രഭാഷണങ്ങളിലും അമുല്യമായ എന്നൊക്കെയൊണ്ട് നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് !

"കേരളവർമ്മയിൽ പഠിക്കുമെന്നോ, അതോ പഠിപ്പിക്കാനെന്ന തത്തിയ തുടക്കനാളുകളിലോ എന്ന് തിരിച്ചറയില്ല— ധാരാളം പുരാണപരിയമുള്ള ഒരു സംശ്ലം കമകളിനടമാരെ കെ.പി.ശക്കരൻ അതിനുത്തെപ്പെടുത്തിയ ഒരു കമ, കലാമണ്ഡലം പ്രിൻസിപ്പലായി വിരമിച്ച എറു.പി.എസ്. ആശാൻ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരു സാധാരണത്തിലെ വെടിവെട്ടത്തിനിടയിൽ പലർക്കും ഒരു സംശയം 'കമലം' എന്നവ സാനിക്കുന്ന 'കല്യാണസൗഗമ്യ'ത്തിലെ ഒരു പദം ആട്ടുനോച്ച പാരസ്യമായി 'മാൻ' എന്ന മുദ്രയാണ് കാണിക്കുന്നത്. 'കമലം'താമരയുടെ പര്യായമാണെന്ന് പരാക്കെ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു കാര്യം. അണു നെവരുനോച്ച 'മാൻ' എന്ന മുദ്രയുടെ അടിസ്ഥാനമെന്താണ്? ആട്ടക്കാർക്ക് ഉത്തരവുണ്ടായില്ല. അവസാനം ഷാരോടിമാഡേ കാണുന്നോച്ച ചോദിക്കാം എന്നുപറഞ്ഞു സമാധാനിക്കുന്നോച്ച കെ.പി.ശക്കരൻ അവിടെ എത്തിപ്പെട്ടത്. കെ.പി.ശക്കരനോടും ഒന്നു ചോദിച്ചുനോക്കാമെന്ന് ഒരാൾക്കുതോന്തി. അദ്ദേഹത്തിന് ഒട്ടും ആലോച്ചിക്കേണ്ടിവനില്ല. ഒരു സംശയത്തിനും ഇടമില്ലാതെ ഉടനെനിവാരണം; അത് വേരെയൊന്നുമല്ല, 'കമലം' എന്ന വാക്കിന് മാൻ എന്നും അർത്ഥമുണ്ട് ദാ കേട്ടാലു.

* "പുഷ്പവനാന വിലാസം
കാട്ടുമലയ്ക്കുള്ളിലാണു വിലസിട്ടും
ലുംഡാളി പട്ടശരത്താൽ
റിഡം കമലത്തിനോക്കുമിനിശ്ചികൾ"

* 'ക്രാഷ്ടാക്കുപണം -എ.എൽ.രാജരാജവർമ്മയുടെ അംബക്കാറുഗമ്പം. [പ്രസ്തുതയ്ക്കുകൂടാതെ അപകൃതമുണ്ടായിരുന്നു] എന്ന അംബക്കാറത്തിനു ഏട്ട് അഞ്ചാംകാണിക്കുന്ന ഉദാഹരണം.

ഇവിടെ, 'കമലം' താമരയായിട്ടും മാനായിട്ടും ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അബ്യാപകൻ എന്ന നിലയിൽ കെ.പി.ശക്രദനക്കുറിച്ചു പറയാൻ ഒരു വാക്കു മാത്രം മതി. സൗമന്യം, ഓനിനും നിർബ്ബന്ധിക്കാതെ, ശാന്തനായി, സൗമ്യനായി, വിദ്യാർത്ഥിയുടെ എല്ലാ ഇല്ലായ്മയും മനസ്സിലാക്കി, അവരെ ഉണ്മയെ ഉണ്ടാക്കാൻ' അതിനെ വികസിപ്പിക്കാൻ എല്ലാ വാതിലുകളും തുറക്കുക എന്ന രീതിയാണ് മാഷ് കൈകൊള്ളുന്നത്. ഒരിക്കൽ മാഷ് പറയുകതെന ചെയ്തു: "പുറത്തേയ്ക്ക് നോക്കരുതെന്ന് പറഞ്ഞ് കുട്ടികളെ ബ്രോക്ക് ബോർഡിലേയ്ക്ക് നോക്കാൻ നിർബന്ധിക്കുന്ന അബ്യാപകൻ വലിയ തെറ്റാണ് ചെയ്യുന്നത്. പ്രപഞ്ചത്തെ അറിയാനുള്ള വാതിലുകൾ തുറന്നിട്ടുക എന്നതാണ് അബ്യാപകൾ പ്രാഥമികയർഹ്മം. പുറംലോകത്തെ ഉൾക്കൊള്ളാനുള്ള പ്രചോദനത്തിൽ നിന്നാണ് അകക്കണ്ണ് തുറക്കുന്നത്". ജെ.കൃഷ്ണ മുർത്തിയുടെയും യതിയുടെയും വിദ്യാഭ്യാസ ചിന്തകൾ കാസറ്റുകളിലുടെയും പുസ്തകങ്ങളിലുടെയും പ്രചരിക്കുന്നതിനുമുമ്പ്, വിദ്യാർത്ഥിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെക്കുറിച്ച് നല്ല ധാരണയുണ്ടായിരുന്ന സന്ദർഭം ശ്രാമത്തിലെ നമ്പിശൻ മാഷ് വാക്കുള്ളിലുടെ, തനിക്കും എറെ ഹിതകരമായ സമീപനത്തെയാണ് കെ.പി.ശക്രദന് വെളിപ്പെടുത്തിയത്.

നിരുപകൻ എന്ന നിലയിൽ കെ.പി.ശക്രദന്റെ നിലപാട് സുചിപ്പിക്കുന്ന ഒരു അന്യാപദേശകമയുണ്ട്. യോക്കുകൾ മുർത്തി പറയാനുള്ള ഒരു കമ്പയാണെന്ന് തുറന്നുപറഞ്ഞു കൊണ്ടുതന്നെ മാഷ് പരിചയ പ്ലെടുത്തിയിട്ടുള്ള അംഗുലപ്പുഴുവിന്റെ കമ. പിറകെ, പലരും പത്തിലും ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കമ. സ്വന്തം നീളം ഒരു അംഗ ലമാണെന്ന് വെളിപാടുണ്ടായ ഈ പുഴു എന്തിനെന്നും അളന്നു തിട്ടു പ്ലെടുത്താമെന്ന അഹരകാരത്താടെ അങ്ങനെ ഏതെല്ലാത്തു പിരിയുന്നതിനില്ലാണ് ഒരു കിളിയുടെ മുന്നിൽ ചെന്നു പെട്ടത്. നിന്നൊന്നും ഞാൻ അളക്കാൻ പോകുന്നു എന്ന് ഉദ്ദേശ്യാശിച്ചുകൊണ്ട് കിളിയുടെ ശരീരത്തിൽ പലവുരു ചുരങ്ഗിനിവർന്ന ശേഷം അതിന്റെ അംഗപ്രത്യംഗവിസ്തൃതി ഇതു അംഗുലമാണെന്ന് സുക്ഷ്മമായി വെളിപ്പെട്ടു തനിക്കൊണ്ട് അംഗുലപ്പുഴു വിജയഭാവത്തോടെ കിടന്നുരുള്ളബ്രാഡാണ് ശരി, ഇന്നി ഇതുകൂടി ഒന്ന് അളന്നുതരു, എന്നു പറഞ്ഞ് കിളി പാടാൻ തുടങ്ങുന്നു. എല്ലാ മുലധനവും നഷ്ടപ്പെട്ട അംഗുലപ്പുഴു ആശ്വര്യപ്പെട്ടുപോയി എന്നാണ് കമ. നിരുപണം എങ്ങനെന്നുവരുതന്നെ വ്യക്ത മാക്കുന്ന ഈ ഉദാഹരണത്തെ മുറുകെപ്പിടിക്കുന്ന കെ.പി.ശക്രദന്,

ങ്ങു കൃതിയുടെയും പുറത്തുകയറി നീളവും വിതിയും അളക്കുന്ന അദ്യാസനത്തിന് മുതിരാറില്ല. അദ്ദേഹം ചെയ്യുന്നത് ഒരു കൃതിയുടെ ആഴത്തിൽ മുണ്ടിനിവരുന്നതിനിടയിൽ സ്വയം അനുഭവിച്ച വൈകാരികതയുടെയും വൈചാരികതയുടെയും വിസ്മയങ്ങൾ പക്കുവെയ്ക്കുക മാത്രമാണ്. നിരുപണത്തെത്തു സൗന്ദര്യാനേഷണം എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് കെ.പി. ശക്രൻ സമീപിക്കുന്നത്. അങ്ങനെ മറ തെരുക്കിടക്കുന്ന സൗന്ദര്യത്തിലെ ഉണ്ണെന്ന് ബോധ്യമാവുന്നോൾ മാത്രമേ, അവയെ വെളിപ്പേടുത്തുന്ന ഭാത്യം അദ്ദേഹം ഏറ്റൊടുക്കാറുള്ളു.

ശക്രൻ മാപ്പേട കൂസിലിരിക്കാൻ സാധിച്ച വിദ്യാർത്ഥികൾ എല്ലാത്തിൽ കുറവാണ്. (മറുനാട്ടിലെ മലയാളം കൂസുകളിൽ അത്ര തെരോളം താല്പര്യമുള്ളവരെ എത്താറുള്ളൂ. കുടുതൽ മാർക്ക് മോഹിക്കുന്നവർ എവിടെയും എപ്പോഴും ഹിന്ദിയോ, ഉറുദുവോ അറബിയോ ആണല്ലോ ഉപദാഷ്ടയായി തിരഞ്ഞെടുക്കുക).

ശക്രൻ മാപ്പേട സംബന്ധിച്ചിടതേരാളം ഇതൊരു പ്രശ്നമേ ആയിരുന്നില്ല. എന്നാൽ കൂസിലിരിക്കാതെയും അദ്ദേഹത്തെ ശരൂവായി സകലപിഴ്ചിരുന്നവരാണ് പരിചയപ്പേടാൻ കഴിഞ്ഞവരിലയിക്കം. ആ സൗമ്യസാനിധ്യത്തിന് അങ്ങനെയൊരു സവിശേഷതയുണ്ടെന്നതാണ്, അദ്ദേഹം പങ്കടുത്ത ഓരോ സദസ്യും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്.

സർവ്വകലാശാലകൾക്കു പുറത്ത്, മെമസുർ-ബോംഗ്രൂർ നഗരങ്ങളിലെ മലയാളി സംഘടനകൾക്കും സാംസ്കാരിക സമിതികൾക്കും ശക്രൻമാപ്പേട നേരവനം പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ കഴിഞ്ഞതിട്ടുണ്ട്. സാഹിത്യസംഗമങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല, കലാസാംസ്കാരിക പരിപാടികളിലും മാപ്പേട നിയാമകൾടക്കമാണ്. ആദരണീയനായ ഉപദേശ്യവും നിഷ്പക്ഷമതിയായ വിധികൾത്താവും സ്നേഹസന്ധനനായ സഹചാരിയുമാണ്; അവിടങ്ങളിലദ്ദേഹം.

വർഷത്തിൽ മുന്നുനാലുതവണ കേരളത്തിലെ വിവിധ സാഹിത്യസാംസ്കാരിക സംഘടനകളുടെ സമേളനങ്ങളിലും ക്യാമ്പുകളിലും പങ്കടുക്കാനായി ശക്രൻമാപ്പേട എത്താറുണ്ണെന്നു നേരത്തെ സുചിപ്പിച്ചു. കമാകവിതാ ക്യാമ്പുകൾ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെടുന്നോൾ മാപ്പേട ശബ്ദത്തിനുവേണ്ടി കാത്തിരിക്കുന്നവർ നിരവധിയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാരവിച്ചികൾ മനുഷ്യനയയുടെ പ്രകാശവിസ്തൃതികളിലേയ്ക്ക് എളുപ്പവഴികൾ തുറക്കുന്നോൾ പുതിയൊരു പ്രസാദത്തിന്റെ

നനവിലേയ്ക്കും പുതിയൊരു പ്രസരിപ്പിന്റെ നിലവിലേക്കുമാണ് തുടക്കക്കാർ കാൽവെയ്ക്കുന്നത്. (രു പക്ഷേ, ക്സാസ് മുറികളിലും വളർത്തിയ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ എസ്സു ത്തിലേറെ, ഇങ്ങനെന്നുള്ള ക്യാമ്പുകളിലും അദ്ദേഹം ഉണ്ടത്തിയ ശിഷ്യരുടെ നിരയായി റിക്കും അധികം. ഈ ഉഞ്ചാഹത്തിന്റെയും ശുഷ്കാന്തിയുടെയും ഫലപ്രദമായ വ്യാപനരംഗമായി വിശ്വേഷിപ്പിക്കാവുന്നതാണ് 'മാതൃഭൂമി' ബാലപംക്തി കൈകാര്യം ചെയ്തിരുന്ന ഇടവേളയിൽ അദ്ദേഹം തൃപ്തിയോടെ നിർവ്വഹിച്ചിരുന്ന സേവനം.

ശിഷ്യരിലുടെ നിലനിലക്കുന്നതാണാല്ലോ ഗുരുത്വം. ശക്രന്മാഖേഷ അറിയാൻ അവസരം കിട്ടിയ ഓരോ വിദ്യാർത്ഥിയും തിരിച്ചറിയുന്നത് നമ്മുടെ ഗുരുപാരമ്പര്യത്തിന്റെ വിശുദ്ധിയെയാണ്. അതിലുടെ, അനാദിയായി പ്രവഹിക്കുന്ന അനുഗ്രഹത്തിന്റെ ആർദ്ദമായ ഒരു അലയെയയാണ്. ഈ അലയിൽ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഒരു തലമുറ മുണ്ടിനിവരുമ്പോൾ, അതിന് ഒരുപാടായാണ് കാരണക്കാരനായ ഗുരുനാമൻ തന്റെ മുൻതലമുറയോടാണ് കടം വിട്ടുന്നത്. ഗുരുശിഷ്യബന്ധം ഒരു കടം വീടുലാഞ്ചനം സ്വന്നം ഗുരുനാമന് സമർപ്പിച്ച നവതിലേവന്നതിൽ ശക്രന്മാഖ് ആദരപൂർവ്വം അനുസ്മർക്കുന്നുണ്ട്.

ഓരോ ശിഷ്യനും ഗുരുവിനോട് കടം വിട്ടുന്നത് പുതിയൊരു കണ്ണഭന്നതലിലുംതയാണ്. ഇങ്ങനെ ഇന്നോളമുണ്ടായ കണ്ണഭന്നലും കളുടെ ആക്കരക്തുകയാണ് നമ്മുടെ സംസ്കൃതി.

സർക്കാർ സേവനത്തിൽ നിന്നും വിരമിച്ചതോടെ കെ.പി. ശക്രന്മേരു ഒന്നദോഡാഗികവ്യവഹാരം മാത്രമാണ് ഒപ്പചാരികമായി അവസാനിച്ചത്. ശക്രൻ മാപ്പ് തിരിച്ചേത്തി എന്നു പറയുമ്പോൾ മാപ്പ്‌ക്ക് കുടുതൽ സമയവും സാത്രന്ത്യവും സജ്ജിക്കരണവും ലഭിച്ചു എന്നാണാർത്ഥം. അത് മലയാളിയുടെ അക്ഷരകാമനയെയും സാഹിത്യശൈലത്തെയും കുടുതൽ മസൂണവും, സ്നാനിർധിവും, ധന്യവും ആക്കുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല. നമ്മുടെ സംസ്കൃതിയുടെ തുടർച്ചയെ കുടുതൽ ദ്രോഹസ്കരമാക്കുവാൻ തന്നെയാവട്ട മാപ്പ്‌ടെ ഇനിയുള്ള നാളുകൾ.

രു കാര്യം കുടി തീർച്ചയാണ്- കേരളത്തിൽ നിന്ന് മാറി നിൽക്കേണ്ടിവന്നപ്പോൾ ദേശപ്പെടുത്തുപോലെ അത്രയോന്നും നഷ്ടപ്പെടാതെയും പ്രവാസം കൊണ്ട് സാധിക്കുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിച്ചതിലധികം നേടിയെടുത്തുമാണ് കെ.പി.ശക്രൻ തിരിച്ചുവന്നിട്ടുള്ളത്.

‘അർത്ഥാന്തരന്യാസത്തിന്റെ നൃതന്മാക്തികൾ’

എ.എം.ശൈയരൻ

I

ഉൾപ്പാടനം എങ്ങനെന വർദ്ധിപ്പിക്കാം, ഉൾപ്പെടുത്തുന്നതിനുണ്ടോ ജുമായ കമ്പോളങ്ങൾ എങ്ങനെന കണ്ണഡത്താം എന്നതാണ് ഈനിന്റെ മുവമുട്ട്. എഴുത്തുകാരനും ഇതിൽ നിന്ന് വിഭിന്നനല്ല. ജീവിതത്തിന്റെ സമസ്ത തലങ്ങളിലും കമ്പോളവൽക്കരണത്തിന്റെ നാഗപടം ഉയർന്നു കഴിഞ്ഞ അഭിനവസന്ധിയിൽ എഴുത്തുകാരൻ മാത്രം ഒറ്റ പ്ലെടുന്നതെങ്ങനെ ? കാവുചേരുകളിൽ പ്രധാനമായ പ്രതിഭയെ കാശ് അഭ്യാസ പാടവങ്ങൾക്കാണ് ഏറെ സ്ഥാനം എന്ന് വനിരി കുന്നു. സാഹിത്യ ചെന്ന തികച്ചും ഭൗതികമായ ഒരു അനിവാര്യത യായി പരിശീലനിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന് സാരം. "അനിവാര്യതയിൽ നിന്നുള്ള ഒരുതരം സാഹിത്യ നിർമ്മാണമുണ്ട്. ആ സാഹിത്യനിർമ്മാണം ഈനു വളരെ കൂറിയും. ആ അനിവാര്യതയെ സൃഷ്ടിക്കുന്നത് സാഹിത്യകാരൻ പ്രതിഭായത്തമായ മനസ്സാണ്. അതിന്റെ നിശ്ചയമാണ് ആയു നിക സാഹിത്യം ഫലത്തിൽ വരുത്തിവെച്ചിരിക്കുന്നത്. സംഘടനാ പരമായ പ്രവർത്തനം കൊണ്ട് സാഹിത്യജീവിതം രൂപപ്ലെടുത്താ മെന്ന് ആയുനികൾ വിശ്വസിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. പദ്ധതി ബോധവും, വാക്യബോധവും വ്യത്യബോധവും സാരത്തമായിട്ടി ല്ലാത്ത കുറെപ്പേര് ഒരിടത്ത് ഒരുമിച്ചുകൂടി കുറെ ചെറുകമകളോ, കവിതകളോ രചിച്ചുകൂടി മുന്നു നാലുനാൾ കഴിഞ്ഞ് പിരിഞ്ഞുപോ യാൽ സാഹിത്യശിക്ഷയായെന്ന് കരുതുന്നവരാണ് ഈന് പലരും!" ഇതു ഉത്കർഷ്ണവിധികൾ ഒപ്പവാദമാണ് അംബികാസുതൻ മാങ്ങാട്.

നാഗരിക യക്ഷണി കരാളപദ്ധതിനുപേര് ചോർന്നുപോയ മാനുഷിക മുല്യങ്ങളുടെ സഹായമായ അനോഷ്ഠാമാണ് എഴുത്തുകാരൻ ഇതു കമകളുടെ കേന്ദ്രബിന്ദു. ഇമം കൊണ്ടും വളർച്ച കൊണ്ടും ശ്രാമത്തിന്റെ വിശുദ്ധയും, നെന്മലവും കാതുസുക്ഷി കചുന്നു, ഇതു കമാകുത്ത്. പുഞ്ചകളും, പാടങ്ങളും, കാവുകളും നിഷ്പക്ക

ഒക്കരായ ഗ്രാമിണ പെൻകൊടിമാരും, കിടാങ്ങളും, തെയ്യവും, തിരയും എല്ലാം ചേർന്ന് സമ്മാനിച്ച സുതാരൂത കൈമോശം വരുന്നോൾ അനുഭവിക്കുന്ന ആത്മവ്യാമയുടെ അനുഭവാവിഷ്കാരങ്ങളാണ് 'സാധാരണ വേഷങ്ങൾ' എന്ന സമാഹാരത്തിലെ കമകൾ. വളർച്ചകൊണ്ട് നഗരജീവിതത്തിന്റെ തീക്ഷ്ണണ്ടത് ഈ കമാക്കുത്ത് എറുവാങ്ങുകയുണ്ടായി. നഗരം ഒരു വ്യക്തിയെ എങ്ങനെന്നെയാക്കു വന്നുമാക്കുന്നു എന്ന സാർവത്തായ അനോഷ്ഠാന്തിന്റെയും, പുതുതലമുറ സ്നേഹത്തിന്റെയും നമ്മുടെയും ഗംഗാസ്പർശം എത്രമാത്രം കൊതിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ള കണ്ണടത്തലിന്റെയും, മഹനിയാവിഷ്കാരങ്ങളാണ് ഈ കമകൾ. അനാമാത്മാക്കളായിത്തീർന്ന കമാപാത്രങ്ങൾ മാത്രയോനീ പ്രവേശത്തിനുള്ള അദമ്മമായ താൽപൂര്യത്തോടെ അനുവാചകൾ മുന്നിൽ ഉള്ളിമണ്ണാതെ വർത്തിക്കുന്നു. അബ്യുദ്ധം, മീനാക്ഷിയും, സുശിലയും, ഇനുംലേവയുമെല്ലാം ഈ തലത്തിൽ അന്നശരതേന്തിയവരാണ്. ആത്മനൊന്നുവരത്തിന്റെ മുർഖന്ത്യത്തിലും ജീവിതകാമന പുലർത്തുന്നവരാണിവർ. നടു സുചിപ്പിച്ച, ജീവിതത്തെ നിലനിർത്തുന്ന സ്ഥായീഭാവങ്ങൾ പുലർന്നു കാണണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ.

വ്യക്തിജീവിത ദുരന്നങ്ങളാൽ വികലാത്മാക്കളായിത്തീർന്നവരെന്നും, സാമൂഹിക ജീവിത പരിണാമങ്ങളാൽ വ്യമിതാത്മാക്കളായിത്തീർന്നവരെന്നും ഈ സമാഹാരത്തിലെ കമാപാത്രങ്ങളുണ്ടായി വിഭജിക്കാം. വികല വ്യമിതാത്മകതാം എത്രവിധേയന്നും ഈ കമകളുടെ പൊതുധാരയാണ്. 'വാസുദേവയുരുടെ ഈ ഭൂമി', 'സർജ്ജവനി', 'ഞങ്ങും മീനും' തുടങ്ങിയ കമകൾ ഒന്നാമത്തെ ഈ തത്തിലും 'ഇനുംലേവ രണ്ടാം ദിവസം', 'ആദാമിന്റെ മകൻ', 'ജലശായി' തുടങ്ങിയവ രണ്ടാമത്തെത്തിലും പെടുന്നു. ഇതിൽ നിന്ന് കാലം ഈ സമാഹാരത്തിലെ എല്ലാ കമകളെയും നിയന്ത്രിക്കുന്ന അസാധാരണശക്തിയാണെന്ന് വരുന്നു. കാലം സമുഹത്തിലും വ്യക്തിയിലും വരുത്തുന്ന പരിണാമങ്ങളും അതിന്റെ പ്രത്യാഘാതങ്ങളും കമകൾക്ക് ഉന്നതമായ മാനം നേടിക്കൊടുക്കുന്നു.

"മഹാകാലം (Cosmic time), പ്രാതിഭാസിതകാലം (Phenomenological time) എന്ന്, കാലം രണ്ട് വിധത്തിലുണ്ട്. ആദ്യത്തേത് ശാസ്ത്രഭോധനയിലെഡിജിറ്റൽമാണ്. അത് പൊതുപരാമർശന്ത്രത്തിന് ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രാതിഭാസിതകാലം ഈ ലോകത്തെ കൂറിച്ചുള്ള വ്യക്തിയുടെ അനുഭവവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു... കാലക്രമത്തിൽ വന്നുഭവിക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നോൾ

ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്ന മഹാകാലമല്ല, മനസ്സിൽ അനുഭവമെന്ന നിലയിൽ നിന്നയുകയും കവിയുകയും ചെയ്യുന്ന കാലമാണ് പുതിയ കമകളിൽ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്നത്." ഭൂതകാലത്തിന്റെ ആത്മാവിജ്ഞ വർത്തമാനകാലത്തിൽ സന്നിവേശിപ്പിച്ച് മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ അഗാധതകളിലേക്ക് ഇറങ്ങിത്തിരിച്ചതിന്റെ പ്രത്യേകം നിദർശനമാണ് മേൽസുചിപ്പിച്ച കമകൾ.

II

ജാനകിയമാളുടെ ലോകമേഖലാസുദേവയുടുടർന്ന യോഗമോ എന്ന ചോദ്യത്തിനുത്തരം കണ്ണടത്തുനേന്നത്താണ് 'വാസുദേവയുടുടർന്ന ഇള ഭൂമി' എന്ന കമ പ്രസക്തമായിത്തിരുന്നത്. യുക്തിക്കും അർത്ഥത്തിനുമതിതമായി ബോധത്തിന്റെ സജീവസാനിഖ്യം വായനക്കാരനിൽ നിന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്ന ഇള കമ പുനഃസ്വീകരിക്കുന്നതും പുനരോക്കിക്കരണത്തിന്റെയും സമവാക്യങ്ങൾ രചിക്കുന്നു. അഭിലഷണീയമായ വളർച്ചയെ സുചിപ്പിക്കുന്ന വാക്കുകളിൽ മനുഷ്യാസ്തതിരുത്തിന്റെ ദിവിമുഖങ്ങളെയും, അതിലൊന്നിന്റെ പരാജയം മറ്റിനെപ്പറ്റിപ്പോരുന്ന ചെതന്യവത്താക്കുന്നു എന്ന ധാമാർത്ഥ്യത്തെയും വ്യക്തമാക്കുന്നു. വ്യക്തിതലം, സമൂഹതലം എന്നിങ്ങനെ മനുഷ്യാസ്തതിരുത്തിനുനിന്നു നിഭാനമായ രണ്ടുതലങ്ങളിലും ഒരേ സമയം വിജയം വരിക്കുക ശ്രമകരമാണ്. പലരുടേയും കാര്യത്തിൽ അസാധ്യം എന്നതനെ പറയാം. ഒരിടത്തെ പരാജയം മറ്ററിടത്തെ വിജയത്തിനുകാരണമായോ, പരിഹാസ്യ കാരണമായോ ഭേദിച്ചുകാം. രണ്ടിനും ഉദാഹരണങ്ങൾ നമുക്ക് ചുറ്റും ഏറെയുണ്ട് താനും. 'ഭാവത്തിന് പരക്കോടിയിൽ സ്വയമ്ഭാവത്തിന് സ്വഭാവം വരാം' എന്ന കവിവാക്യത്തിന് അടിവരയിട്ടുപടി അതിവൈവകാരികതയുടെയും നിഷ്പയത്തിന്റെതുമായ ഒരു ലോകത്തിലേക്ക് ഇത്തരകാർക്കടന്നുകാം. വാസുദേവയും വിഡിക്ക് ഉദാഹരണമാണ്.

വാസുദേവയുടെ റിടയർമെന്റ് ചടങ്ങാടെ ആരംഭിക്കുന്ന ഇള കമ റിടയർമെന്റിന്റെ അപ്രസക്തിയിലേക്കാണ് വിരൽചുണ്ടുന്നത് എന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്.

മൺഡിച്ചോ ഗണേഷാ ?

ഇന്നു താൻ വൈകിയോ ഗണേഷാ ?

എന്ന ചോദ്യവുമായി പിറ്റേനും വാസുദേവയും നമേം അഭിമുഖീകരിക്കുന്നുണ്ടോ? അങ്കുർ റിടയർ ചെയ്യുന്നില്ല. കലാലയമാണ്

അദ്ദേഹത്തിന് അസ്തിത്വം പ്രദാനം ചെയ്യുന്നത്. അതിൽ നിന്ന് അടക്കത്തിമാറ്റുക എന്നാൽ മരണം എന്നർത്ഥമം. ഭൗതികമായും ആത്മി ധമായും ആ വ്യക്തിത്വം അത്രമാത്രം തന്റെ ചുറ്റുപാടുകളുമായി ഈം കിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നു. ആ "O", വട്ടത്തിനുമ്പുറമൊരു ലോകം അദ്ദേഹത്തിനില്ല.

"പിറ്റേന് മടക്കു വിഴാത്ത ഒരു പുത്തൻ നോട്ട് വാസുദേവയുരെ ഏൽപ്പിച്ചു. അതുവാങ്ങി, ചുടാവിയിടില്ലല്ലോ എന് അയ്ക്ക് അതകുത പ്ല്ലട്ടു. പിനെ മണത്തുകള്ളുകൾ വിടർന്നു.

- . ശണ്ണശാ ബാക്കു നിരീയ നോട്ടുകളായിരിക്കുമോ?
ഞാൻ ഉവ്വേണ്ടു തലയാട്ടി.

ബാക്കില് ഒരു ജോലി ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കില് എത്ര നന്നായിരുന്നു അല്ലോ? ദിവസവും ഓരോ ആട്ടി നോട്ടുകൾ വാരിക്കൊണ്ടരായിരുന്നു."

ഈ അതിശയോക്തിയും പ്രസ്താവനയും മുൻപറിഞ്ഞ വസ്തു തയ്യാറാക്കുന്നുണ്ട്. ബാഹ്യലോകം അയ്ക്കും കാലാലയമെന്ന മാത്യുഗർഭത്തിന്റെ ചുടിൽ നിന്ന് വേറിട്ടാൽ അറ്റു ചോകുന്നതാണ്ദേഹത്തിന്റെ അസ്തിത്വം. കമാക്കുത്തിന്റെ തന്നെ മര്യാദ സന്ദർഭത്തിലെ വാക്കുകൾ ഈ പ്രസ്താവനയ്ക്ക് പിൻബാലമെക്കുന്നുണ്ട്. "കരയിലുള്ള ആർക്കാരെ പിടിച്ച് വെള്ളത്തിലിട്ടാൽ ചാവില്ലോ, അതുപോലെത്തന്നെ ഓരോരുത്തർക്കും വേണ്ടപ്പുട ഓരോ സ്ഥലമുണ്ട് മോനേ....പിനെ എല്ലാം ഒരു നിയോഗം. വേണ്ടിത്ത് കിടന്നില്ലെങ്കിൽ ശ്രാസമുണ്ടക്കില്ലോ ശവമാ..."3

ഭൂതകാലത്തിന്റെ ഉർവരമായ ഹരിതഭൂമികൾ വാസുദേവയുരെ നരവിഴാത്ത ഓർമ്മയായി പിന്തുടർന്നു കൊണ്ടയിരുന്നു. കാലം തന്നിലേതപ്പിച്ചു മുറിവ് അർബുദം പോലെ അയ്യരിൽ വളർന്നു. സഹാരമാകാത്ത പ്രയത്നം അദ്ദേഹത്തെ ജീവിതനിഷ്യത്തിലേക്ക് നയിച്ചു. തന്റെ മനസ്സിന്റെ നാലുകെട്ടുകൾ മൊട്ടിട്ട ജാനകിയമാണോ കൂളി പ്രസാദം ഓലപ്പുരയിൽ തുടങ്ങിയ കലാലയത്തോടൊപ്പം വളരുകയായിരുന്നു. കോളേജിന്റെ താരുണ്യം വാസുദേവയുരുടെ ഭൂമിയായിരുന്നു. എല്ലാ വെള്ളപ്പാക്കങ്ങളെല്ലാം അയ്ക്ക് ബിഡി വലിച്ചു സാദിച്ചു. എന്നാൽ നോട്ടുകെട്ടുകളും കാൽപ്പനികഭംഗികളും സമ്മാനിക്കുന്ന സുമോഹന ലോകം അവിചാരിതമായ നാലുകെട്ടിൽത്തന്നെ ചരമഗതിയായി. ആ ചരമത്തിന്റെ അനുശോചന കുറിപ്പാണ് കരുത്ത കാലും, കരുത്തകരയുള്ള മുണ്ടും. ദേരണാടിയിൽ നിന്ന് കലാലയ

തനിലേക്കുള്ള ദുരം ഇതോടെ ഇല്ലാതായി. ഇങ്ങനെ അയമാർത്ഥര യുടേയും യാമാർത്ഥയിൽനിന്നെയും മദ്ദേശ്യയുള്ള നൃതനലോകം കമാ കൂത്ത് അനുവദവേദ്യമാക്കുന്നു.

III

തലമുറകൾ കഴിയുന്നോൾ ജീവിതം എത്രമാത്രം അനുമായി തനിൽന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്ന ചിന്തയുടെ പ്രസക്തമായ ആവി ഷ്കാരമാണ് ‘ആദാമിന്റെ മകൻ’ എന്ന കമ. നമയുടെ മുർത്തരുപ മായി ബൈവം എടുത്തുകാട്ടിയ അബു പുതിയ കാലാല്പട്ടത്തിൽ പിന്നി രയിലേക്ക് തള്ളപ്പെടുന്നു. ആദിപാപത്തിന്റെ കൊടിയ ദുരന്തമെ നോൺ ആദാമിന്റെ സന്തതിപരമ്പരകൾക്ക് ജീവിതം നിഹേധിക്ക പ്രൗഢകൊണ്ടെയിരുന്നു. അങ്ങനെ ‘നഷ്ടപ്പെട്ട കമ്മൽ’ ഈ കമയിലെ ധനനഗ്രഹിയുള്ള പ്രതീകമായിത്തീരുന്നു. അബുവിന് നഷ്ടമായത് അമയുടെ കമലുകളാണെങ്കിൽ ജമിലയ്ക്ക് സ്വന്തം കമലുകളാണ് നഷ്ടപ്പെട്ടത്. അബുവിൽ നിന്ന് ജമിലയുടെ തലമുറയിലെത്തുന്നോൾ മനുഷ്യൻ തികച്ചും ഏകാക്കിയും നിസ്സഹായനുമായിത്തീരുന്നു. ‘ജമി ലയുടെ കമ്മൽ മുക്കാ മാഷേ’ എന്ന പ്രസ്താവം ഈ നിസ്സഹായാവ സ്ഥായിലേക്ക് വിരൽ ചുണ്ടുന്നു. അബുവിന് ലഭിച്ച അമയുടെ അംഗി കാരം ജമിലയ്ക്ക് നഷ്ടമാകുന്നു. അമയിൽ നിന്നുകല്ലുന്ന ജമിലയ്ക്ക് ജീവിതം തന്നെ അനുമായിത്തീരുന്നു. ഇതിനുത്തരവാദികളായവരെ തിരഞ്ഞെടുപിടിച്ച് പരസ്യവിചാരണ നടത്തുന്നുണ്ട് കമാകൂത്ത്, ഈ കമയിൽ. സുഗസ്യമായി തന്നിലേക്കു കടന്നുവരുന്ന അമയുടെ ഓർമ്മ കൾ അബുവിൽ നിസ്സഹായമെങ്കിലും ജീവിതമോഹനം നാശമായും തുടരുന്നു. ഈ ഓർമ്മകൾ അബുവിനെ ആത്മഹത്യയിൽ നിന്ന് പിന്തിരിപ്പിക്കുന്നു.

ആധുനിക സമൂഹത്തിന്റെ പരിശോദമാണ് ഈ കമ. മുല്യശാ ഷണം സംബവിച്ച ആധുനിക, വിദ്യാഭ്യാസരിതികൾക്കെതിരെ പ്രതി കരിക്കുക കൂടി ഈ കമയുടെ ലക്ഷ്യമാണ്. ‘ഗജാനനം’, ‘പാവക്കുടി കൾ’ തുടങ്ങിയ കമകൾ ചേർത്തു വായിക്കുന്നോഴേ ഈ ചിത്രം പുർണ്ണമാവുകയുള്ളൂ. സ്വാശയ കോളേജുകളുടെയും സ്കൂളുകളു ടെയ്യം പേരിൽ ലക്ഷ്യങ്ങൾ തട്ടുന്ന അധ്യാലോകമാണ് നമ്മുടെത്. ‘ഹോളി ഏബ്യൻസ്’, ‘വികൂൾ’ തുടങ്ങിയ പരിശൂല നാമധ്യയണളി ലാറിയപ്പെടുകയും നമയുടെ ആവസ്തനത്തെ കണ്ണികപോലും നഷ്ട പ്രൗഢവുടെ ബലിഷ്ടഹസ്തങ്ങളിലെമ്മരുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു പുതു വിദ്യാഭ്യാസ പദ്ധതികൾ. ഗവേഷണാഖിരുദങ്ങളോ മറ്റ് വ്യക്തിപൊമായ

കഴിവുകളോ, തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയാത്ത പോത്തിരിച്ചി വ്യാപാരികളുടെ കൈയിലാണ് നാളുകയുടെ പാരമാർ ചെന്നുപെട്ടിട്ടുള്ളത്. ചുമരിൽ തുക്കിയ കുശിത രൂപത്തിന്റെയും സുവിശേഷങ്ങളുടെയും പദ്ധതാത്തലത്തിൽ അവതിരിഞ്ഞുമാകുന്ന ആക്ഷേപഹാസ്യത്തിന്റെ കുർത്തമുന്നയുള്ള അന്തരിക്ഷം ഈ കമ്മയെ സജീവമാക്കുന്നു. ഭാഷാ ഭേദവിജ്ഞാനത്തെക്കുറിച്ച് അബ്ദു എഴുതിയ പ്രഖ്യാസം നോക്കി വലിയൊരു കളവ് കണ്ണഭത്തിയിൽപ്പോലെ ഉറക്കെ പൊട്ടിച്ചിരിച്ച് "ഇത് എയ്തേരുതല്ലല്ലോ, അച്ചടിച്ചതല്ലോ"എന്ന് ചോദിച്ച ആമുഹാജിമാർ സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടെങ്കിലും തെട്ടുള്ള മോചനം എത്ര അകലെയാണ്.

"ഞാനിപ്പോൾ വികൃതിയിലാണ്. ദിവസവും ആറേഴു മണിക്കൂർ തൊള്ളയിടുന്നുണ്ട്. എന്നാലോ ഇരുന്നുറുപതേരു, മുന്നുറോ തരും. കുടുതൽ ചോദിച്ചാൽ പറിപ്പിക്കാൻ വേറെ ആളെക്കിട്ടും എന്നുപറയും. മഹാ, വധുത്തികെട്ട പിണ്ഡരും. മുന്നും നാലും കൊല്ലം തോറു ഒരുപ്പിലും ഇല്ലാതെ കനുകാലികൾ. സാതിപിടിച്ചു വലിക്കുകയും ടീച്ചർ റൂടു ശരീരത്തെക്കുറിച്ച് ദൗസം ബോർഡിൽ ഉൽപ്പേക്ഷകൾ എഴുതുകയും ചെയ്യുന്ന ശിഷ്യസന്തതികൾ". വികൃതി ഇവിടെ മാനേജരും ശിഷ്യഗണങ്ങളും ചേർന്ന് ടീച്ചറുടെ മേൽ നേടുന്ന 'വികൃതിയായിത്തീരുന്നു. അതെ; പുരുഷദേവനിരാസം എന്നാലെൻ്ത് എന്ന ചോദ്യത്തിന് ഫെമിനിസം അമവാ സ്ത്രീസമത്വവാദം എന്ന് കുസലന്തേ വിളിച്ചു പറഞ്ഞ എലിസബത്ത് കുരുക്കാരാണ് എല്ലാം നേടുന്നത്. അപ്പോൾ ജമിലമാരുടെ കമ്മൽ എവിടെ തിരഞ്ഞാലാണ് ലഭിക്കുക? തിരിച്ചറായും ആ കമ്മൽ എലിസബത്ത് കുരുക്കൾ കൈയിലില്ലെന്ന്. ഈ ധർമ്മത്യുദ്ധമാണ് കുവിയാർത്ത് പരിഹാസിക്കുന്ന കൗരവപ്പെടയെ നേരിടാൻ പാർത്ഥമനും, പാർത്ഥസാരാധിയും എവിടെ? വായനക്കാരനോട് ആ ദാത്യും ഏറ്റുടുക്കാൻ, മിക്ക കമകളും ആഹാരം ചെയ്യുന്നു. .

'സർബ്ബവനി' സ്നേഹവബനി തന്നെയാണ്. പര്യവേക്ഷണസംഘത്തിന് ഒരിക്കലും കുഴിച്ചെടുക്കുവാൻ സാധിക്കാത്ത ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന സർബ്ബം പോലെ സാവിത്രിയിൽ സ്നേഹത്തിന്റെ ഉറവിട്ടാതെ വനിയുണ്ട്. നിരം മഞ്ഞിയ വസ്ത്രത്തിനും പരിഹാസിക്കുന്ന കലാലയാനരീക്ഷത്തിൽ ആത്മ പ്രകടമായില്ല. പക്ഷേ അവളിൽ നിർമ്മലമായ അനുരാഗത്തിന്റെ ചെമ്പരുത്തിക്കാടുതനെ സമ്പൂഷ്മായിരിക്കുന്നു. അനുരാഗത്തിന്റെ കമ്പിവേലികളിലുടക്കി അനേകം പെൺകോടിമാർ തങ്ങളുടെ ചെപ്പുതുന്നപ്പോൾ സാവിത്രി ആത്മരതിയിൽ എർപ്പുടുക്ക

യായിരുന്നു. നിശുദ്ധമായി, സാസ്യവത്തിനുവേണ്ടി പ്രേമിക്കാൻ ആരു എയും അനുവാദം ആവശ്യമില്ലാണ്. അകനുനിന്ന് തന്മൂലം മാഷിന്റെ രൂചിദേശങ്ങളിൽനിന്ന് സർപ്പാത്മകാ സ്വയം സമർപ്പിക്കുകയായിരുന്നു സാവിത്രി. പശയ സത്യവാന്റെ സാവിത്രിയെപ്പോലെ. "നോക്കിയിരിക്കേ മനസ്സിന്റെ സമന്വയിലെ തെറ്റുന്നതായി അവർക്കു തോന്തി. സർപ്പാലുമിയിലെ പുഴിയുടെ ചുട്ടുപഴുത്ത ഗ്രാമവുമായി ഒരു കാറ്റ് അവരെ തെടിവന്നു. ചെമ്പരുത്തിച്ചേടിയുടെ മണം, പുസ്തകത്താളി നീട്ടായിലെ മയിൽപ്പീലിയുടെ മണം. ആ കാറ്റിൽ അവൾ എങ്ങനെ ല്ലാതെ പറന്നുപോയി. കാറ്റുനിലച്ചപ്പോൾ നംബുതുടങ്ങിയ പാവാടയും, കുപ്പായവും ഈട് അവർ വന്നു. പാവാട കമിവേലിയിൽ കുട്ടാഞ്ചാതിരിക്കാൻ ആവുന്നതെ ശ്രദ്ധിച്ചു. പൊട്ടിയ പല്ലിന്റെ അംബംഗി ആളുകൾ കാണാതിരിക്കുവാൻ മുഖം കുന്നിച്ചു. മാറ്റകുടക്കിപ്പിടിച്ച പുസ്തകങ്ങൾക്കു കീഴെ ഒരിക്കലും സുരൂസ്പർശമേരുക്കാത്ത ഒരു സർപ്പം വനിയുമായി അവർ ചെമ്പരുത്തിക്കാടിൽ മറഞ്ഞു നിന്നു." 'ചെമ്പരുത്തിക്കാട്', 'മയിൽപ്പീലി' തുടങ്ങിയ സുചകങ്ങൾ ഇവിടെ ശ്രദ്ധേയമാണ്. കമാപാത്രത്തിന്റെ ആനരികതലത്തിലേക്ക് ഇരഞ്ഞിചെല്ലാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഇത്തരം ബിംബങ്ങളാണ്, സുചകങ്ങളാണ് ഈ രചനാത്മകതയിൽ പ്രധാനപ്രധാനം. യഥാത്മമായ ആവിഷ്കാരത്തിനിടയിൽ വന്നുചെരുന്ന ഇത്തരം ബിംബങ്ങൾ വായനയുടെ പുനരാവൃത്തി ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ഓരോ ആവുത്തിയിലും ആസാദനത്തിന്റെ ഗുപ്തതലങ്ങൾ അനാവുതമാവുകയും ചെയ്യുന്നു. കമാന്ത്യത്തിൽ കോരിച്ചൊരിയുന്ന മഴ സാവിത്രിയുടെയും തന്മൂലാം മാഷിന്റെയും മനസ്സിനെ സുതാര്യമാക്കുന്നു. ഒരു പെയ്തൊഴിയലിന്റെ സുവം രണ്ടു പേരും അനുഭവിക്കുന്നു. 'സർപ്പവനി' എന്ന കമ പ്രസിദ്ധീകൃതമായതിനുശേഷമാണ് എം.ടി.യുടെ 'വാനപ്രസ്ഥം' പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. വാനപ്രസ്ഥത്തിലെ കെ.എസ്. വിനോദിനിക്കും, 'സർപ്പവനിയിലെ സാവിത്രിക്കും സമാനതകളും. രൂപത്തിലും ഭാവത്തിലും കമയുടെ പശ്വാതലത്തിലും കാണാം എറെ സാദൃശ്യങ്ങൾ.

സുചകങ്ങളുടെ ധാരാളിമയിലുടെ ഗഹനത അവകാശപ്പെടുന്ന കമയാണ്. 'ജലശായി', ജീവിതത്തിന്റെ ഒരിക്കലും ഇംഗ്ലീഷുകാടുവാൻ സാധിക്കാത്ത ഏന്തൊക്കെയോ ഇതിലും ജടപിടിച്ചു കിടക്കുന്നു. കണ്ണുനിരിന്റെ ഉപ്പുകലരാതെ ഈ കമ വായിച്ചു തീർക്കാൻ സാധ്യമല്ല. അത്രമാത്രം ദ്രവികരണ ശക്തിയുറ്റതാണിതിലെ സന്ദർഭങ്ങൾ. കാവും കുളവും വിഷണുവിഗഹവുമൊക്കെ ചേർന്ന് കെട്ടുപിണ്ഠൈ

അസ്തിത്വമാണ് 'ജലശായി'യിലെ കമാപാത്രത്തിന്റെത്. ഇവയോടുള്ള സഹവർത്തിത്വം വ്യക്തിയിലുള്ളവകുന്ന ജീവിതസംബന്ധമായ സഹജാവഭോധവും അകലുംനോഴുള്ള അനുമാതവും ശ്രദ്ധയ മാണ്. 'ജലശായി' ഇവിടെ നഷ്ടപ്രായമായ ജീവിത നെന്നർമല്ലത്തിന്റെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും പ്രതീകം തന്നെയാണ്. അമ്മ മരിച്ച പ്ലോൾ അനുശോചനസന്ദേശമയക്കുന്നിടത്തോളം മാറിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു ഈതിലെ കമാപാത്രം. ശാഖകർമ്മങ്ങളെത്തുടർന്ന് ധാത്രതുടരാനുദ്ദേശിച്ച നായകൻ "ജനുവിനു തുടരുന്നു വാസനാബന്ധമി ഞുടലുവീഴുവോളവും" എന്ന കവിവാക്യത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കും വിധം ഏതോ അസ്വാസ്ഥ്യത്തിനു വിധേയനാകുന്നു. ഏതോ അദ്യ ശ്രദ്ധക്കു തന്നെ പിന്നാക്കം വലിക്കുന്നതായിത്തോന്നി അദ്ദേഹത്തിന്. 'രു നിധി കടലിൽ കൈവിട്ടുപോലെ അദ്ദേഹം വേദനിച്ചു'. അമ്മയുടെ സാന്നിധ്യം മുറിയിൽ വ്യാപിച്ചതായി അദ്ദേഹത്തിന് തോന്നി. അമ്മയെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകളിൽ നിന്നു തന്നെപ്പോകാൻ ശ്രമിച്ച പ്ലോഫാക്കെ അയാൾ എത്തിച്ചേരുന്നത് ജലശായിയിലാണ്. അങ്ങനെ വിഷംനുവിശദം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബാല്യത്തിന്റെ ഭാഗമായിത്തീരുന്നു. ബൈററനും, ചിംബുവും നിറങ്ങൽ ലോകം. പക്ഷേ വെയിലും, കാറ്റുമേൽക്കാത്ത ജീർണ്ണിച്ചുകിയ വർത്തമാനകാലമനസ്സിന് മുണ്ടിത്തപ്പിയിട്ടും വിഷംനുവിനെ സ്വപ്രശ്നിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.'രാമയുടെ പുറനോട്ടും ഒരു നിർന്മായയുടെ എല്ലിൻകുട്ടും മാത്രം അയാൾക്ക് കിട്ടി. ജലത്തിൽ മുണ്ടുതോറും തന്റെ സർവ്വദ്വാഡങ്ങളും തിരുമന്ന അയാൾ ആശിച്ചിരുന്നു. ജീർണ്ണിച്ചുപോയ തന്റെ മനസ്സിനെക്കുറിച്ചും, തന്റെ പ്രവൃത്തിയുടെ നിർന്മാക്കൽയെക്കുറിച്ചും അയാൾ ചിന്തിക്കാ തിരുന്നില്ല. എങ്കിലും 'ഓർമ്മകളെ വിശദം സ്നാനം ചെയ്തിക്കാനുള്ള അദമ്യമായ മനുഷ്യവാസനയാൽ അയാൾ കൽപ്പടവിൽ നിന്ന് എഴുന്നേറ്റു. സ്വയമ്മുയർത്തിയ ചോദ്യങ്ങളുടെ വിവർന്നങ്ങളെല്ലാം അമ്മയുടെ ഒക്കെത്തിരുന്ന് വിസ്മയത്തോടെ കുളത്തിന്റെ ഗാംഭീര്യം കാണുന്ന കുട്ടിയുടെ നിഷ്കാളക്കൽക്ക് വഴിമാറി. ഉടുപ്പുകൾ മുഴുവൻ കൽപ്പടവിൽ ഓരോന്നായി ഉരിഞ്ഞിട്ട് അയാൾ പടവുകളിരിക്കാം. ജലഗർഭത്തിലേക്ക്

അമ്മ കൈപിടിച്ചു. മെല്ലെ മെല്ലെ.

കുളത്തിന്റെ സ്ഥൂലവേഷമണിഞ്ഞ് ചിംബു തിരയോളങ്ങളിലും മനഹസിച്ചു.

വിനെ വിഷംനുവിണ്ടെ പ്രകാശം.

ഇങ്ങനെ ഭൂതകാലം വർത്തമാനത്തിൽ പ്രവേശം നേടുമ്പോൾ ശുള്ള ശാന്തി ഈ കമരയെ ധന്യമാക്കുന്നു. മരണം ഒരനിവാര്യതയായി നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നതു തിരിച്ചുനൽകുന്നു.

ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങൾ അവഗണിക്കപ്പെടുകയും നാളിതുവരെ യുള്ള ത്യാഗവും, സഹനവും യാതൊരു ചലനവും സൃഷ്ടിക്രിയല്ലെന്ന് ഉൾക്കൊടിലതോടെ ഉൾക്കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്ന മനുഷ്യരണ്ട് വീണ്ടും വിചാരമാണ് 'ഹരിശ്ചവദരണ്ട് ചണ്ഡാലവേഷം'. നേരത്തെ സുചിപ്പിച്ച തുപോലെ ഗാർഹസ്യം ജീവിതത്തിലെ പരാജയം മുടിവെക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാഥാം ഈ കമാപാത്രവും സമൂഹവുമായി ബന്ധപ്പെടുന്നത്. 'അയാളുടെ ഭോധത്തിനുമേൽ മിമ്പയുടെ ഓക്കാരയന്നികൾ വൻമരങ്ങളുപോലെ ആകാശം മുടേ വളർന്നു! മിമ്പയിൽ നിന്ന് ധാമാർത്ഥ്യത്തെ അദ്ദേഹം തിരിച്ചറിയുന്നു. ആർദ്ദേഹ തനിക്കൊന്നെ തിരിച്ചറിയാനാവാതെ പോയി എന്നദ്ദേഹം ആകുലനാകുന്നു. "തിരിക്കിനിടയിൽ ഇതുകാലം ഗൗരിയെ സ്വന്നപ്പിക്കാനെ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്ന് ഒരു ദഞ്ചലോടെ അയാൾ ഓർത്താറിണ്ടു. ആ പുതിയ അറിവിന്റെ ആരാലാത്തതിൽ അയാൾ തകർന്നു. സമാധാന പ്രകടനങ്ങൾ, സാക്ഷാത്താസമ്മൂളനങ്ങൾ.. ജനസേവനത്തിനിടയിൽ ഗൗരി ഉറങ്ങാതെ കണ്ണിലെല്ലാം ദാഖിച്ച് കാത്തിരുന്ന ദിവസങ്ങളുടെയും അയാളിലേക്ക് കയറിവന്ന് തിരാവ്യമകളായി. "ഈ വ്യമ അദ്ദേഹത്തെ നയിച്ചത് സർവ്വക്കൂദാശിനിയായ ഗംഗയുടെ സമീപത്തെക്കാണ്. താൻ സികരിച്ച ജീവിതപ്പാതയുടെ പിണ്ഡം വെച്ച്, ഭാഗീരമി സാന്നിദ്ധ്യം തതിൽ ശുശ്ലികരിക്കപ്പെട്ട് പുനർജ്ജമം കൈക്കൊണ്ട് വീണ്ടും ഗാർഹസ്യം നിലനിൽക്കുന്നതിലേക്ക്.

IV

എഴുതിയ കാലത്തുതന്നെ ഏറെ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ടതും രൂപപരിശാമങ്ങളോടെ സഹ്യതയർക്കിടയിൽ പുനരാവിഷ്കരണം നേടിയതുമായ കമരാണ് 'സിതായനം'. പീഡിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന സ്ത്രീത്വം അംബികാസുതരണ്ട് കമകളിൽ പലയിടത്തും കടന്നുവരുന്നുണ്ട്. വളരെ ഔജ്ജവായിത്തുടങ്ങി അനുവാചകനെ സ്ത്രീബാധനാക്കുന്ന കമരാണ് 'സിതായനം'. രതിഭോധത്തിന്റെ തീക്ഷ്ണമായ വശം തുറന്നുകാട്ടുന്നതോടൊപ്പം മാനുഷികത്തിന്റെ പ്രമുഖാരയായ സ്ത്രീപുരുഷ ബന്ധത്തിന് ആധുനിക ദശയിൽ വന്നുചേരുന്ന വിപരിശാമവും ശ്രദ്ധേയമാണ്. ലളിതമെങ്കിലും ഗഹനതയുടെ നിസ്സിമതലങ്ങളിലേക്കും, മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ വൈചിത്ര്യങ്ങളിലേക്കും കടന്നുചെല്ലാൻ

ഈ കമയുടെ പുനർവ്വായന നമ്മുൾപ്പെടെ സഹായിക്കുന്നു. "സാധാരണ വേഷങ്ങൾ", "ഓർമ്മയുടെ സുഗന്ധം" തുടങ്ങിയ കമകൾ ഇതിനോടു ചേർത്തുവായിക്കാവുന്നതാണ്.

അണ്ണവികസന വകുപ്പിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥയായ നിർമ്മലയിലൂടെ ജീവിതത്തിന്റെ നാനാ മണ്ഡലങ്ങളിലുണ്ടായ ആശാവ പരീക്ഷണ അങ്ങേ ധന്യാത്മകമായി ചിത്രീകരിക്കുകയാണ് 'ഗജാനന്' എന്ന കമ. അമു എന്ന യാമാർത്ഥവുമായാണ് നവജാതഗിരു ആദ്യമായി ബന്ധം സ്ഥാപിക്കുന്നത്, എന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ ആ ബന്ധം അശാ ധതല സ്വപ്നിയാണ്. അതിന്റെ തായ്വേർ അറുത്തുമാറ്റുക സാധ്യ മല്ല. അമ്മയിൽ നിന്നുള്ള അകൽച്ചു എത്രമാത്രം സാഖ്യമാണെന്ന ചിന്തയിലേക്ക് ഈ കമ നമ്മുൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ളതു ആഴം വ്യക്തമാക്കുന്നതുപോലെ കമാന്ത്രത്തിൽ ചുരുക്കവടി ഉപേക്ഷിച്ച് ആർദ്ദഭാവത്തോടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന അമ്മയും നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയാ കർഷിക്കുന്നു. ഒരു ദേശന്തിന്റെ സംസ്കൃതിയിൽ നിന്ന് എത്രമാത്രം അകലുവാൻ ശ്രമിച്ചാലും അതിന്റെ ജൈവാവശിഷ്ടങ്ങൾ നമ്മുൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ളതുപോലെ പുരുഷാർജ്ജിത സംസ്കൃതിയും നാദഗന്ധവർണ്ണം രൂപങ്ങളിൽ നമ്മുടെ അന്ത്യാദി നയ തൊട്ടുണ്ടത്തുന്നു.

പ്രണയസകൽപ്പങ്ങളിൽ വന്നുചേർന്ന ശ്രദ്ധയായ മാറ്റങ്ങളും കാലം വ്യക്തികളിൽ സംസ്ക്ഷേപമാക്കുന്ന അവ്യാവേയങ്ങളായ പരിഞ്ഞാമങ്ങളുമാണ് 'ഇന്ത്യലേവ രണ്ടാം ദിവസം' എന്ന കമയിലൂടെ അംഗാ വരണ്ണം ചെയ്യപ്പെടുന്നത്. ഈ കമ വായനയുടെ പുതിയ തലങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. സുപരിചിതരായ രണ്ട് കമാപാത്രങ്ങളെ തികച്ചും മാറിയ സാഹചര്യത്തിൽ കമാക്കുത്ത് പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നു. മോഡലിംഗ് തൊഴിലാക്കിയ ഇന്ത്യലേവയും വ്യവസായ പ്രമുഖനായ സുരി നന്ദി തിരിയും നമ്മുടെ ആസാദനത്തിന്റെ ആസ്തിക്കൃതലത്തെ കീഴ്മേൽ മറിക്കുന്നു. സ്ക്രൂലൈവന്റും, കമകളി ഭ്രാന്തനുമായ സുരി ഇന്ന് മോക്ഷമാർഗ്ഗങ്ങളാരായുന്ന, പുതുയുഗത്തിന്റെ ജീവാത്മാവായ സിനിമ എന്ന ട്രൈക്കൾഡിയുടെ വർവ്വവസായിയാണ്. കാൽപ്പനികമായ ജീവി തചിതയിൽ നിന്ന് മുക്തിമാർഗ്ഗത്തിലേക്കും, കമകളിയിൽ നിന്ന് സിനി മയിലേക്കുമുള്ള ചുവടുമാറ്റം വ്യാവ്യാനക്ഷമമല്ലാത്ത മാനം കൈവരിക്കുന്നു. ഓർമ്മം കൊണ്ട് ഈന്ന് തീർത്തും ശപുനായിത്തീർന്ന

(സൗഖ്യം പേര് 94 -ൽ)

പൊത്തത്തിടങ്ങും വെടിയുണ്ടയും

എം.എം.സചീറേൻ

പുരപ്പറമ്പിൽ തിടന്നേറ്റി സ്രഷ്ടന്മൂളിച്ചു നിർത്തിയിരിക്കുക
യാണ് ആനദേഹ.

“പതയും നെറ്റിപ്പട്ട -
പ്ലാനരുവികളോല്ലും
പരിനഖാനകൾ -
സ്വാരകളുടെ മുന്നിൽ
വാദ്യമേളത്തിൻ താഴെ -
പാതത്തിൽ തലയാട്ടി -
പ്ലീത്ത താഴ്വരപോലെ”,

മരുവുന്ന പുരുഷാരം ചുറ്റില്ലുമുണ്ട്. ആനപ്പുറത്ത് ശാന്തിക്കാരനും കൂട്
തഴകൾ ഹിടിക്കുന്നവരും.

ഉത്സവപ്പറമ്പിലാണ് താൻ നിൽക്കുന്നത് എന്ന യാദാർത്ഥം അല്പസമയത്തെക്കില്ലും ആന മരന്മുചേപായാലോ? 'സഹ്യസാനുഭേദം' എന്ന കൊട്ടാരം കാട്ടില്ലെട സത്രത്തിനാണി വിററിക്കുകയാണ് താൻ എന്ന് ആനയ്ക്കുതോന്നിയാലോ? കാലിൽ ബന്ധിച്ച കൂച്ചുച്ച അല പൊട്ടുമേഖല, കാട്ടിലെ വള്ളിജാലം ഒടിയുകയാണെന്ന് അവൻ കരുതിയാലോ? "ആനയോടി! "എന്ന് ആർത്തുകരണത്തെകാണ്ട് ജന കുട്ടം നാലുപാടും ചിതറിയോടുമേഖല, മലവെള്ളും ഇരസിപ്പുണ്ടു നന്നോ, കാട്ടാളമാർ ഇരുണ്ടാഗവും വള്ളണ്ട് ആർത്ത കാട്ടിലകുന്നതോ, അഞ്ചെന്നും ആന കരുതിയാലോ? ശാന്തികാരനും കൂട്ടത്തിനാരും ആനപ്പുറത്തുനിന്ന് ഉംർന്നുവീഴുമേഖല, തന്റെ പുറിത്ത് വാനരംകേൾ മരിയുന്നതോ, കാട്ടിലെ പുമരങ്ങൾ പേടിച്ചോടുന്നതോ ആഞ്ചെന്നും, തന്റെ കാൽച്ചുവട്ടിൽ കരണ്ടു പിടയുന്നത് കാട്ടിലെ ചെടികളാണെന്നും ആനയ്ക്കു തോന്നിയാലോ? അവലും കൊലക്കളുമായി മാറും! മദമിളകിയ ആനയെ വെടിവെച്ചു കൊല്ലേണ്ടതായും വരും.

വെവലോപ്പിള്ളിയുടെ 'സഹ്യരണ്ട് മകൻ' എന്ന കവിതയിൽ, ആന ഇങ്ങനെന്നെയാരു മാനസിക വിഭ്രാന്തിയിലാണ്.

“മുഴുവൻ തോർന്നിട്ടില്ലോ
മുൻമദജലം, പക്ഷേ -
ഒരാളുന്നള്ളത്തിൽ കുട്ടി;
എന്നൊരു തലപ്പോകം !”

എന്ന്, മാനസിക വിഭ്രാന്തിയുടെ ഉത്തരവാദിത്വം, മദജലം തോരാത്ത ആനയെ എഴുന്നള്ളത്തിൽക്കുട്ടിയ മനുഷ്യരിൽ കവി ആരോപിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രാകൃത വികാരങ്ങളുടെ മദജലം ദ്രും അവ ശേഷിക്കാത്തവിധം സംസ്കാരത്തിന്റെ ഉണ്ണണിയ തോർന്നുകൊണ്ട് തുടച്ചു വൃത്തിയായ മനുഷ്യർ ഇല്ലാത്തതുപോലെതന്നെ ആനകളും ഉണ്ടാകാൻ വഴിയില്ല. ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ഓരോനിമിഷവും, ആനയായാലും മനുഷ്യനായാലും കൊള്ളാം, ജനുസഹജമായ പ്രാകൃതവികാരങ്ങളുടെ മദപ്പട്ടം, സാംസ്കാരിക ജീവിതത്തിന്റെ ചട്ടങ്ങളുമായി നിരന്തരം ഏറ്റുമുട്ടുന്നുണ്ട്. പ്രകൃതിയും സംസ്കാരവും തമിലുള്ള ഇം കൊസ്യുകുത്തലിൽ സംസ്കാരത്തിന്റെ കൂച്ചുച്ചങ്ങളയും തോട്ടിയും ജയിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് ആനയ്ക്കും മനുഷ്യനും ഉത്സവപ്പറമ്പിൽ പൊത്തിടിനേറ്റി നിൽക്കാൻ കഴിയുന്നത്. പ്രശ്നമായ ആനയുടെ മസ്തിഷ്കത്തിൽ നിലാവുഡിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന് കവി സാക്ഷ്യപ്പെട്ടുത്തുന്നുണ്ട്. പാശ്ചാ, അത് ഭ്രാന്തിന്റെ നിലാവാണെന്നുമാത്രാ! നിലാവ് വെളിച്ചുമാണ്. ഇരുട്ടിനെ അപോകഷിച്ചു അത് സത്യം വെളിപ്പെടുത്തും. ചില 'വെളിച്ചുങ്ങൾ' സംസ്കാരത്തിന് നിരക്കാത്തവയാണ്.

"വെളിച്ചം ദുഃഖമാണുണ്ടാണീ,
തമസ്സല്ലോ സുവപ്രദം."

എന്ന് അക്കിതം എഴുതിയത് ഇതുകൊണ്ടാവാം. പൊത്തിട്ടേൻ ദേവൻ പെരുമാറുന്ന ആനയുടെ മസ്തകകടാഹത്തിൽ പിശാചുകൾ മന്തിച്ചു തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ് അവിടെ ഭ്രാന്തിന്റെ നിലാവും ചുത്തിച്ചത്. ചെകുത്താനും പിശാചുകളും അങ്ങനെയാണ് സംസ്കാരത്തിന് അംഗികരിക്കാനാവാത്ത കാര്യങ്ങളാണ് അവർ ചെവിയിൽ മന്തിക്കുക. സാത്താൻ ചെവികൊടുക്കുന്നവർക്ക് സാംസ്കാരിക ജീവിതത്തിന്റെ സർബ്ബരാജും നഷ്ടപ്പെടും. അവർ വിലക്കപ്പെട്ട കനി മാത്രമല്ല, നിലാവിന്റെ ഭ്രാന്തി വെളിച്ചങ്ങളും ഭൂജിക്കും. നിലാവ് വസ്തുക്കളെ ധ്യാതമമായി വെളിപ്പെടുത്തുകയില്ല. അത് പലപ്പോഴും മാത്രം കാഴ്ചകളിലേക്കാണ് നയിക്കുക. മനുഷ്യർ മരങ്ങളായും, വാനരങ്ങളായും തോന്നും. നിശ്ചലകൾക്ക് പിടിയാനകളുടെ രൂപം കൈവരും. ഉത്സവപ്പറമ്പിലെ വെളിച്ചം പക്ഷേ, നിലാവിന്റെ തല്ല. "ഉജ്ജവലൽ ട്രീബെട്ടികളിലുകും വെളിച്ചത്തിൽ" മുങ്ങിനിൽക്കുകയാണ് ഉത്സവപ്പറമ്പി. ആ വെളിച്ചത്തിന് കരിയും പുകയും പൊള്ളിക്കുന്ന ചുടും ഉണ്ട്. നിലാവിന്റെ വെളിച്ചത്തിനാകട്ട തന്നെപ്പോൾ. അമാർത്ഥ ജീവിതത്തിലെ പൊള്ളിക്കുന്ന ചുടുവെളിച്ചവും, സാകലപിക ലോകത്തെ തന്നെത്ത നിലാവെളിച്ചവും തമിലുള്ള സംഘർഷമാണ് 'സഹ്യന്റെ മക'നിൽ അരങ്ങരുന്നത്.

ഉത്സവപ്പറമ്പിൽ തിട്ടേൻ നിൽക്കുന്ന ആന ഓർക്കേണ്ടത്, പണ്ടുതാൻ കാട്ടിലായിരുന്നു എന്നല്ല, ഇപ്പോൾ നാട്ടിലാണ് എന്നാണ്. അതിന്റെ ചെവിയിൽ മന്തിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടത് പണ്ഡത്തെ 'സഹ്യസാനുദേശ/ത്തിലെ ചെസ്വരവിഹാരത്തക്കുറിച്ചുല്ല. ഉത്സവപ്പറമ്പിലെ നിയമങ്ങളുകുറിച്ചാണ്. സത്രന്തരതിയുടെ പ്രാക്കുതാവസ്ഥയിൽ 'കാടുതാളിലയാത്ത കോമളകർണ്ണങ്ങളിൽ കുട്ടകാരിയോട് മനോരമം മന്തിച്ചതും, 'ശൂംവലയരിയാത്ത സവിത്രൻ കാലിൽ പ്രേമച്ചങ്ങൾ' ബന്ധിച്ചതും, 'ഹുംകുതി പതയുന്ന ശത്രുകുംഭത്തിൽപ്പിനെ തൻ കൊലച്ചിരി കടയോളവും കടന്തി'യതും, ആരെയും ദേഹപ്പടാതെ ഇരതേടിയും, ഇണതേടിയും വിഹരിച്ചതും അല്ല, അവു ലപ്പറമ്പിൽ നിൽക്കുന്ന ആന ഓർമ്മിക്കേണ്ടത്. ഉത്സവപ്പറമ്പിലാണ് താൻ ഇപ്പോൾ നിൽക്കുന്നത് എന്നും, മുതുകിൽ ദേവൻ പൊത്തി ടന്റാണ് എന്നും, ചുറ്റും സ്ത്രീകളും കുട്ടികളുമടങ്ങിയ പുറുഷരം ടന്റാണ് എന്നും, ആനയുടെ മനസ്സിൽ തികിത്തിരക്കി നിൽക്കുന്നുണ്ട് എന്നും ആണ് ആനയുടെ മനസ്സിൽ തെളിയേണ്ടത്.

ഉത്സവപ്പിന്റെ സാംസ്കാരിക ജീവിതത്തിന്റെ മുദ്രപതിഞ്ഞ ഇട മാണ്. അവിടെ ആനയ്ക്ക് കാട്ടിലെപ്പോലെ പെരുമാറാൻ കഴിയില്ല. സാംസ്കാരിക ജീവിതത്തിന്റെ കുടായ്മയിൽ കഴിയുന്ന മനുഷ്യർക്കും, പണ്ഡികാട്ടിൽ കഴിഞ്ഞതുപോലെ സ്വതന്ത്രമായി മതാരിച്ചും, ഇണചേർന്നും, ഇഷ്ടം തോനിയതൊക്കെ കീഴടക്കിയും, കരുതുകുറഞ്ഞവരെയൊക്കെ കീഴ്പ്പെടുത്തിയും, തോനിയപോലെ ജീവിക്കാൻ അവകാശമില്ല.

'കയ്യുക്കുള്ളവൻ കാരുക്കാരൻ' എന്ന പ്രകൃതി നിയമം കാട്ടിൽ ആവാം. നാട്ടിൽ പറ്റില്ല. 'സഹ്യസാനുദേശം'പോലെയല്ല ഉത്സവപ്പിന്റെ. അവിടെ ആനയ്ക്കും പാപ്പാനും, തിങ്ങിക്കുടിയ പുരുഷാരത്തിനും മാത്രമല്ല, ആനപ്പുറത്ത് എഴുന്നള്ളിച്ചു നിർത്തിയ തേവർക്കുവരെ പെരുമാറ്റച്ചടങ്ങൾ ബാധകമാണ്. ചട്ടങ്ങൾ പാലിക്കപ്പെടും എന്ന് വിശ്വാസമുള്ളതുകൊണ്ടാണ് ആനയുണ്ടാക്കും എന്നറിഞ്ഞിട്ടും ആളുകൾ ഉത്സവപ്പിനിൽ ഒത്തുകൂടുന്നത്. അല്ലാതെ, ആനയോടു മതാരിച്ചു ജയിക്കാൻ കരുതത്തുണ്ട് എന്ന് കരുതിയിട്ടല്ല. ഉത്സവപ്പിനിൽ കളിക്കുടിയാരും, പുവാലമാരും, വായിൽ നോക്കിക്കളും, തെമ്മാട്ടികളും, പോകിരികളും, പോലിസുകാരും, മരും ദക്കാരും, സ്ത്രീകളും, കുട്ടികളും, കച്ചവടക്കാരും, വെളിച്ചപ്പാടും ഒക്കെയുണ്ടാക്കും. പക്ഷേ, ആരും നിലവിൽ പെരുമാറുകയില്ല. അമുഖം, പെരുമാറിയാൽ കുട്ടം വിധിക്കുന്ന ശിക്ഷ ഏറ്റുവാങ്ങേണ്ടതായും വരും. "നിലവിൽ പെരുമാറില്ല" എന്ന വിശ്വാസം സമൂഹത്തിലെ പരസ്പരധാരണയും നിയമവും ആണ്. സാംസ്കാരിക ജീവിതത്തിന്റെ ആണികള്ല് ഈ പരസ്പരധാരണയാണ്.

ഈ ഉത്സവപ്പിനിലെ സത്യമാണ്. 'സഹ്യന്റെ മകനി'ലെ ആനയുടെ മനസ്സിൽ പക്ഷേ, കൊടുക്കാണ്. കാട്ടിലെ നിയമങ്ങൾ തന്നെ വേരെയാണ്. അവിടെ, മതാരത്തിൽ ജയിക്കുന്നതാണ് നിലനിൽക്കുക. സഹജവികാരങ്ങളും-ആത് വിശപ്പായാലും, ഹാമമായാലും, ശത്രുതയോ, സ്തനഹമോ ആയാലും- കുച്ചു ചങ്ങലയിട്ടു നിർത്തേണ്ടും ആവശ്യമില്ല. സ്ഥലകാലങ്ങളുടെ വിരുദ്ധ ദ്രുവങ്ങളിൽ നിർക്കുന്ന പ്രതിഭാസങ്ങളാണ് പ്രകൃതിയിലെ 'സഹ്യസാനുദേശ'വും, സാംസ്കാരിക ജീവിതത്തിന്റെ ഉത്സവപ്പിനും. ഈ വെവരുഖ്യം മദ്ജലം തോരാതെ ആനയുടെ മനസ്സിൽ മാത്രമല്ല, ഉത്സവപ്പിനിലെ മാന്യമാരായ മനുഷ്യരുടെ മനസ്സിലും ഉള്ളതാണ്. സങ്കലപത്തിലെ ശ്രാവനിൽ നിലവാവ് ആനയെ കാട്ടിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചുവിളിക്കുന്നോൾ, യാമാർത്ഥ്യത്തിന്റെ ചുട്ടുവെളിച്ചു മനുഷ്യരെ ഉത്സവപ്പിനിൽതന്നെ നിലനിർത്തുകയാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് മനുഷ്യർ നിലവിൽ പെരു

മാരാത്തത്. ചരിത്രം എന്നത് പ്രകൃതിയും, സംസ്കാരവും തങ്ങി ലുള്ള ഈ പോരാട്ടതിന്റെ കമയാണ്. അനിയന്ത്രിതമായ സ്വാത ദ്രുതനോടൊപ്പം കടുത്ത മത്സരം കൂടിയുണ്ട്. ഒരാൾക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ട തുതനെ പലർക്കും ഇഷ്ടപ്പെട്ടു എന്നുവരാം. ആഗ്രഹിച്ചത് നേടണ മെക്കിൽ അമൈവാ നേടിയത് നിലനിർത്തണമെക്കിൽ - 'ഹുംകൃതി പത യുന ശത്രുകുംഭത്തിൽ' കൊലച്ചിരി കടയോളവും കടത്തേണ്ടിവരും. ഇഷ്ടം തോനിയ ആരുമായും എപ്പോഴും ഇണചേരാം എന്ന അവസ്ഥ പ്രാകൃതമനുഷ്യരേഖയും 'സഹ്യസാനുദേശ'മാണ്. 'ഈത് അമ്മ, ഈത് അച്ചൻ, ഈത് മകൻ, മകൾ, കുടുകാരൻ' - പെണ്ണ്, ഇവരുമായി ഇണ ചേർന്നുകൂടാ!' എന്ന കുച്ചു ചങ്ങലയാണ് സംസ്കാരം. ഈത് സംസ്കാരത്തിന്റെ ഉത്സവപ്പറിസിലെ നിബന്ധനയും നിയമവും ആണ്.

മതശരദത്തിൽ ജയിക്കുന്നത് നിലനിൽക്കും എന്നതാണ് കാട്ടിലെ നീതി. 'സഹ്യസാനുദേശ'ത്തിലെ കറുത്തിരുണ്ട കാട് ആരെയും മറി പീക്കും. ആകാശം മുട്ടുന വന്നരങ്ങൾ മുതൽ ആ മരങ്ങളിൽ പറിപ്പി ടിച്ചു വളരുന്ന പുപ്പൽ വരെ അവിടെയുണ്ട്. പക്ഷേ, ഓരോ ജനുസ്സി ലേയും ഏറ്റവും കരുതുള്ളതുമാത്രമാണ് നിലനിൽക്കുക. മനുഷ്യരിൽ നിലനിൽക്കാൻ ഏറ്റവും യോഗ്യതയുള്ളത് യുറോപ്പിലെ വെള്ളത്തെ തൊലിയുള്ളവർക്കാണ് എന്നും, പരിശാമ ശുംഖലയിലെ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായ കണ്ണി അവരാണെന്നുമാണ് കോളനിവൽക്കര സാത്തിനു ന്യായികരണമായി പടിഞ്ഞാറൻ മുതലാളിത്തം വാദിച്ചു പോന്നത്. കാട്ടിൽ ജനാധിപത്യവും സോഷ്യലിസ്റ്റവും ഇല്ല. വെള്ളത്തിനു, വള്ളത്തിനും സുരൂപ്രകാശത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള കടുത്ത മതശരദത്തിൽ ജയിച്ചുകയറിയ ന്യൂനപക്ഷമാണ്, 'സഹ്യസാനുദേശ'ത്തിലെ ഇരുണ്ട പച്ചപ്പ്. തോറുപോയവരും ചീണതുവളമായി തത്തിനാവരും ആയ ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തെക്കുറിച്ച് ആരും ഓർക്കാറില്ല. 'ഹുംകൃതിപതയുന്ന ശത്രുകുംഭത്തിൽ' കൊലച്ചിരി കടയോളവും കടത്തി ജയിച്ചു മുന്നേറിയവരുടെ കമയാണ് കാട്ടിനു പറയാനുള്ളത്. നിലനിൽക്കാൻ സംവരണവും, സബ്സിഡിയും, സാജന്യങ്ങളും ആവശ്യമുള്ള, അടിച്ചുമർത്തപ്പെട്ടവരുടെ കമയല്ല.

സംസ്കാരം എന്നത് പലപ്പോഴും പ്രകൃതിവിരുദ്ധമായ ഏർപ്പാടാണ്. വാല്മീകിയുടെ സഹാനുഭൂതി അനേപറ്റുപിടിഞ്ഞ പക്ഷിയോടായിരുന്നു. കരുതും ആയുധവും കൈവശമുള്ള വേടനോടായിരുന്നില്ല. വേടന് ന്യായികരണാഞ്ചുണ്ടാകാം. വഴിയിൽക്കണ്ട പക്ഷിയുടെ ചുണ്ണാം തുവലും നോക്കി ആസാദിച്ചിരുന്നാൽ അവരെന്റെ കുട്ടികൾ പടിണിയാകും. അതിനാൽ, വേടന് പക്ഷിയെ അബദ്ധയാതെ

നിവൃത്തിയില്ല. രക്ഷപ്പെട്ട പക്ഷി, കൂട്ടിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു പറക്കുന്ന വഴിയിൽ, രണ്ടു പുഴുക്കളെ കണ്ണനിരിക്കുന്നു; അവ ഇണപ്പുഴുക്കൾ ഇംഗ്ലാന്റിലും ഏന്നുകരുതി കൊതിവിശുദ്ധാതെ വെറുതെ വിടുകയുമില്ല. പക്ഷിയെ അബൈയ്യത് കാട്ടാളൻ ചെയ്തത് അതെ വലിയ പാതകമോ നുമല്ല. പക്ഷി, കവിയായ വാല്മീകിക്ക് ഈ നൃായികരണങ്ങളാനും ബാധകമല്ല. കരുത്തുള്ളവരും കരുതില്ലാത്തവരും തമി ലുള്ള പോരാട്ടത്തിൽ കവിയുടെ നിലപാട് കരുതില്ലാത്തവർക്കും പുമാണ്. സംസ്കാരത്തിന്റെ നിലപാടും ഇതുതന്നെ. മതാരത്തിൽ ജയിക്കുന്നവർ നിലനിന്നാൽ മതി എന്നത് സംസ്കാരത്തിന്റെ വഴിയല്ല.

കാട്ടിൽ ആരോഗ്യത്തോടെ വളരേണ്ടത് മുൻപുടിയാണോ, ഫലവുക്കമാണോ എന്ന് തിരുമാനിക്കുന്നത് മതാരത്തിൽ ജയിക്കാം നുള്ള കഴിവാണ്. എന്നാൽ, കൂഷിയിടങ്ങളിലെ സ്ഥിതി അതല്ല. അവിടെ ഏതാണ് വളരേണ്ടത് എന്നും ഏതാണ് നശിക്കേണ്ടത് എന്നും തിരുമാനിക്കുന്നത് കൂഷിക്കാരനാണ്. അല്ലെങ്കിൽ, സമുഹമാണ്. കൂഷി എന്നത് മുൻകൂട്ടി ആസുത്രണം ചെയ്യുന്ന ഒരു വ്യവസ്ഥിയാണ് എന്നർത്ഥമം. തന്റെ കൂഷിയിടത്തിൽ ആരോഗ്യത്തോടെ വളരുന്നത് 'കള'യാണെങ്കിൽ, കൂഷിക്കാരൻ അത് പിശുതുമാറ്റുക തന്നെ ചെയ്യും. ഏതാണ് വിള എന്നും, ഏതാണ് കള എന്നും തിരുമാനിക്കുന്നതും കൂഷിക്കാരൻ തന്നെ. നെൽവയലിൽ മുളച്ചുപൊന്തിയ ഗോത്രവും 'കള'യാണ്. ഗോത്രവും പാടത്ത് മുളച്ച നെല്ലും അങ്ങനെ തന്നെ. തന്റെ പാടത്ത് കരുതുള്ളത് നിലനിൽക്കും എന്നും, ഒരു ചെടിയോടും പ്രത്യേകം സൗജന്യം കാണിക്കേണ്ടതില്ല എന്നും, സബ്സിഡിയും, സംവരണവും, വെള്ളവും, വളവും നല്കി ദണി നേയും സംരക്ഷിക്കേണ്ടതില്ല എന്നും തിരുമാനിക്കുന്ന കൂഷിക്കാം രന്നും സമുഹവും പുല്ലുതിനേണ്ടിവരും. 'പുക്കുവോക'യുടെ കൂഷി രിതിയില്ലോ? എന്ന് വാദിക്കുന്നവരുണ്ടാകാം. പുല്ലിൽ ഒഫെബർ കണ്ണൽ, വിറ്റാമിനുകളും കുടുതലുണ്ട് എന്നും, അതിനാൽ മനുഷ്യൻ പുല്ലുതിനാണ് കഴിയേണ്ടത് എന്നും അക്കുട്ടർക്ക് നൃായം കണ്ണേതോം. സാധാരണ മനുഷ്യർക്ക് അങ്ങനെ ജീവിക്കാൻ ബുദ്ധി മുട്ടാണ്. കാട്ടം കൂഷിയും തമിലുള്ള ഈ വ്യത്യാസം പ്രകാശിയും സംസ്കാരവും തമിലും ഉണ്ട്. ആദ്യത്തെത് മതാരവും, സ്വാതന്ത്ര്യവും ജൈവസന്തുലനവുംകൊണ്ട് നിർബന്ധിക്കപ്പെടുന്നു. രണ്ടാമത്തെത്താക്കട്ടെ വലിയെയാരളവോളം മനുഷ്യർ ആസുത്രണം ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. നിയന്ത്രണമില്ലാത്ത സ്വാതന്ത്ര്യവും, കാര്യങ്ങൾ തന്നതാൻ തിരുമാനിക്കപ്പെട്ടെടു എന്ന അയഞ്ഞ സമീപനവും (Laissez Faire) സംസ്കാരത്തിന് വിരുദ്ധമാണ് എന്നർത്ഥമം.

പ്രാകൃത സമൂഹങ്ങളിലെ ചുഷണരഹിതമായ ഉൽപ്പാദന-വിതരണ ബന്ധങ്ങളെയാണ് മാർക്കസും എംഗൽസും കാണിച്ചു തന്നെ. ഓരോരുത്തരും, പ്രകൃതിയിൽ നിന്ന് തങ്ങളുടെ നിലനിൽപ്പിന് അത്യാവധ്യം വേണ്ടത് മാത്രം എടുക്കുന്ന സംയമനവും, ഒന്നിച്ചു നായാടുകയും, ഒന്നിച്ചു പക്ഷുവെയ്ക്കുകയും, ഒന്നിച്ചു ആടിപ്പാടി ഉല്പാദിക്കയും ചെയ്തിരുന്ന ഗോത്രപ്രഫമയും ഉദാഹരിച്ചാണ്, മനുഷ്യരെട്ടാം ഒന്നുപോലെ പുലരുന്ന ഒരു നല്ലനാലേയെ അവർ സ്വപ്നം കണ്ടത്. സമഭാവനയുടെ ഈ ഗോത്രസ്മയ്തികളെ 'പ്രാകൃതകമ്മ്യുണിസ്' എന്ന് പേരിട്ടു വിളിച്ചാണ്, സോഷ്യലിസത്തിന്റെയും, കമ്മ്യുണിസത്തിന്റെയും വരാനിതിക്കുന്ന വസന്തത്തെക്കുറിച്ച് പ്രവചിക്കുന്ന തത്യശാസ്ത്രം രൂപം കൊണ്ടത്.

"നഷ്ടവസന്തസ്ഥലികളിൽ നിന്നു

സമ്പദവസന്ത തടങ്ങളിലേയ്ക്കിളു -

വറു പറക്കും പക്ഷികൾ പോൽ ഈരു -

സന്ധ്യ തൊടുക്കും താരകൾ പോലെ "

ഉദിച്ചുവരാനിരിക്കുന്ന 'ഓൺകാല' തെത്തുകുറിച്ച് വൈലോപ്പിള്ളി തന്നെ എഴുതിയിട്ടും ഉണ്ട്. 'ഓൺപ്രാട്ടുകാർ' എന്നാൽ, 'സഹ്യരേഖ മക' എന്ന് മാർത്തിപ്പക്കത്തിൽ ഭ്രാന്തിൻ നിലാവുണ്ടാപ്പോൾ തെളിഞ്ഞത്, മാർക്കസും, എംഗൽസും കാണിച്ചുതന്ന "പ്രാകൃത കമ്മ്യുണിസ്" തതിന്റെ ജീവിതാവസ്ഥയല്ല. കുട്ടായ അഖ്യാനത്തിന്റെയും കുട്ടായ പക്ഷുവെകലിന്റെയും പൊയ്പ്രായ നല്ല കാലത്തിലേക്കല്ലെ, 'സഹ്യരേഖ മകൻ' ചങ്ങല പൊട്ടിച്ച് ഓടിപ്പോകുന്നത്. ഭാവിയിൽ പുലർന്നുകാണണമെന്ന് തങ്ങൾ ആഗ്രഹിച്ച ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയുടെ ആണിവേർ പ്രാകൃത ഗോത്രസ്മയ്തികളിൽ നിന്ന് ചികഞ്ഞടക്കാനാണ് മാർക്കസും എംഗൽസും ശ്രമിച്ച തെങ്ങിൽ, ചുഷണത്തിലും കട്ടുത്ത മത്സരത്തിലും അധിക്ഷിതമായ പുത്രൻ സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥയുടെ ആണിവേർ, പ്രാകൃതജീവിത തതിന്റെ അനേക ഗോത്രസ്മയ്തികളിൽ നിന്നുതന്നെ ചികഞ്ഞപുരാതനതട്ടകാനാണ് ആനയുടെ മന്ത്രകക്കാഹത്തിൽ പിശാചുകൾ മന്ത്രിക്കുന്നത്. സത്രന്ത രതിയിലും, സ്വത്രന്തമായ മത്സരത്തിലും, കൂച്ചു ചങ്ങലയിടാത്ത സഹജവികാരങ്ങളുടെ പുർത്തീകരണത്തിലും അധിക്ഷിതമായ പുത്രുലോകക്രമം ഗോത്രകാലം മുതൽക്കേ ഉള്ളതാണ് എന്നും, അതാണ് സത്യം എന്നും, അത് തന്റെ അവകാശമാണ് എന്നും ഉള്ള ഭ്രാന്തൻ നിലാവാണ് ആനയുടെ പ്രഭാസ്ഥമായ മന്ത്രിപ്പക്കത്തിൽ ഉദിക്കുന്നത്.

ഗാർ.കെ.ഗിൽസും, ഗുണ്ഡർഹോകും ചേർന്നെന്നായുള്ള "World System - Five Hundred Years or Five Thousand Years" എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ഇതുപോലെരു ശ്രദ്ധം കാണാം. സാമ്പത്തിക കേന്ദ്രീകരണവും ആഗോളവൽക്കരണവും ചുരുങ്ങിയത് അയ്യായിരം വർഷം മുമ്പ് മെസോപ്പോട്ടാമിയൻ സംസ്കാരത്തിന്റെ കാലം മുതൽ ലോകത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട് എന്നാണ് ഈ പുസ്തകം സ്ഥാപിക്കുന്നത്. ഇതിനാവശ്യമായ ചരിത്രവസ്തുകളും ശ്രദ്ധകാരയാർ തെടി പ്ലിടിച്ച് അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. സാമ്പത്തിന്റെ കേന്ദ്രീകരണം കിഴക്കുനിന്ന് പടിഞ്ഞാറേയ്ക്ക് മാറുകമാത്രമാണ് അഞ്ചുരുൾ വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് സംഭവിച്ചത് എന്നാണ് ഈവരുടെ വാദം. മാർക്കസിയൻ ചരിത്രകാരനാരാണ് തങ്ങൾ എന്ന് മേൽപ്പറഞ്ഞ രണ്ടുപേരും അവകാശപ്പെടുന്നും ഉണ്ട്. പുത്രൻ സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥയുടെയും ആഗോളവൽക്കരണത്തിന്റെയും ചുംബങ്ങൾക്ക് ചരിത്രപരമായ നൃായികരണം കണ്ണത്തുകയാണ് യമാർത്ഥത്തിൽ ഇതു പുസ്തകത്തിലും നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുന്ന ദാത്യും. ഇതുപോലെരു ക്രിയാംശം 'സഹ്യരേഖ' മക'നിലും ഒളിഞ്ഞുകിടപ്പുണ്ട്.

വിപ്പവബ്ബോധത്തിന്റെയും, പുരോഗമനാശയങ്ങളുടെയും സമ്പർശാസാക്ഷരതയുടേയും പൊതുത്തിടമേപ്പറ്റി നിൽക്കുന്ന മലയാളിയുടെ 'പെരുമംസ്തക കടാഹ' ത്തിലും പിശാചുകൾ മന്ത്രിക്കുന്നത് 'സഹ്യസാനുദേശ' ത്തിലെ അനിയന്ത്രിത സ്വർഗ്ഗത്തക്കുറിച്ചാണ്. ഭോഗപരതയുടെ ഭോന്തൻ നിലാവാണ് അവിടെയും ഉദിച്ചുപോന്നുന്നത്. 'സഹ്യരേഖ' മക'നേപ്പോലെ കുചുചങ്ങലു പൊടിച്ച് സ്വതന്ത്രതയുടേയും തുറന്ന മത്സരത്തിന്റെയും കാട്ടിലേയ്ക്ക് മനസ്സുകൊണ്ട് മലയാളി തിരിച്ചോടുകയാണ്. എന്നാൽ ശരീരമാകട്ട പത്താവന്താം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മുല്യബോധത്തിൽ അധികൾിൽമായ ഉത്സവപ്പീഡിലാണ് ഇപ്പോഴും നിൽക്കുന്നത്. ജാതീയതയും വർഗ്ഗീയതയും, അസാധിശാം സങ്കളം ആശ ദൈവങ്ങളും കളളിയിട്ടുതിരിച്ച മൃഗങ്ങൾ മുല്യബോധത്തിൽ നിന്ന് അത് ഏറ്റവെള്ളാണും സ്വതന്ത്രമായിട്ടില്ല. ഇത് മലയാളിയുടെ ധർമ്മസങ്കടം. മലയാളിമാത്രമല്ല, ആഗോളവൽക്കരണത്തിന്റെയും, ആധുനികവൽക്കരണത്തിന്റെയും, സ്വകാര്യവൽക്കരണത്തിന്റെയും പുത്രൻ സാമ്പത്തികനയങ്ങൾ ജയിച്ചു മുന്നേറുന്ന ലോകക്രമത്തിൽ ജീവിക്കാൻ വിധിക്കപ്പെട്ട ഓരോ മനുഷ്യനും 'സഹ്യരേഖ' മക'നാണ്. അവൻ്റെ ചെവിയിൽ ഇപ്പോൾ മന്ത്രിക്കുന്നത് തലയിലെ തേവരല്ല പുറത്ത് നിൽക്കുന്ന പിശാചാണ്. സംസ്കാരത്തിന്റെ എല്ലാ നിയന്ത്രണം അള്ളും പൊട്ടിച്ചേരിയാണ് വെന്നത്

കൊളളുന്ന മദ്പാടിലേയ്ക്കാണ് അവർ ആവാഹിക്കപ്പെടുന്നത്. ഈ ആവാഹനത്തിൽപ്പെട്ട മുന്നിലോടുന്നവരിൽ മലയാളിയുണ്ട് എന്നു മാത്രം.

'മലവാകകൾ പുത്തുമാണിക്യമുതിർക്കുന്നു' എന്നും, 'മലയാ നിലൻ വന്നു മസ്തകം തലോടുന്നു' എന്നും, 'പടിലും മുദ്രാലമാം പല്ല വഞ്ചളും ഇംഗ്ലീഷ് മുളകളും വിരുന്നിനൊരുക്കുന്നു' എന്നും, 'കാട്ടിലെപ്പുണ്ണോലകൾ കൈകളിലമുത്തത്തെക്കാട്ടിലും മേലാം തല്ലിർക്കാട്ടിയും വിളിക്കുന്നു' എന്നും, 'ആറുനീറി കുടിക്കിലും പ്രണ യത്തല്ലിരിനായ നാറിട്ടും പിടികളും-തന്നെ മഹോസ്തവരംഗ'മാണ് ചുറ്റിലും എന്നും ചെവിയിൽ മന്ത്രിക്കാനാണ് നുറുക്കണക്കിന് ചാന ലുകളിലെ ഇക്കിളിപ്പരസ്യങ്ങളും, ലൈംഗിക ദൃശ്യങ്ങളും, രതിക്രീ ഷകളുടെ 'കൊളാപ്പ്' കാണിച്ചുതരുന്ന നൃത്തരംഗങ്ങളും മത്സരിക്കുന്നത്. പ്രാകൃതജീവിതത്തിലെ സ്വത്രന്തരത്തിലെ ഭൂതകാലംചങ്ങ ലക്കിട്ടു പുട്ടിയ, നിലവായുടെ പുട്ടുപൊളിക്കുന്നു എന്ന ഭാവത്തിൽ ഇം മായകാഴ്ചകൾ തമാർത്ഥത്തിൽ ചെയ്യുന്നത് "സഹ്യരേഖ മകനെ" ഭാനുപിടിപ്പിക്കുകയാണ്. സംസ്കാരത്തിൽ കൂച്ചുചങ്ങല പൊട്ടിക്കുന്ന മദ്യാനയ്ക്കും മനുഷ്യനും വേണ്ടതും വേണ്ടാത്തതും വിഭവ ചിച്ചിറയാനുള്ള കണ്ണ് പൊട്ടിപ്പോകും. എന്നും കാട്ടിക്കുട്ടുകയും, എന്നും വാങ്ങിക്കുട്ടുകയും ചെയ്യുന്ന മദം പൊട്ടിയ മനസ്സുകാരയാണ് 'പിശാച്ച്'കൾക്ക് വേണ്ടത്.

പ്രകൃതിയിൽ തുറന്ന മത്സരമുണ്ട് എന്നത് നേരുതനെന്ന. പക്ഷേ, പ്രകൃതിയുടെ ജൈവാലടനയിൽത്തന്നെ ആത്മസംയമനവും ഉണ്ട്. വിശക്കുണ്ണോൾ മാത്രമേ കാട്ടുമുഗങ്ങൾ കൊല്ലുന്നുള്ളൂ. വരും തല മുറയ്ക്കുവേണ്ടി ഉണക്കി സുക്ഷിക്കുകയോ, ആവശ്യമുള്ള പ്രോൾ കൊല്ലാൻ വേണ്ടി അടിമയാക്കി നിർത്തുകയോ, രാശ്മിയവെരം തീർക്കാൻ ബോംബിട്ടു കൊല്ലുകയോ ചെയ്യുന്ന പതിവ് കാട്ടില്ല. ആരുമായും എപ്പോൾ വേണമെക്കിലും ഇണചേരാം എന്നുള്ളതു കൊണ്ട് ഒരു മുഗവും (മനുഷ്യനോഴികെ) എല്ലാകാലത്തും ലൈംഗികബന്ധത്തിൽ എർപ്പെടാറില്ല. പ്രകൃതിയുടെ ആനരിക ഏടന യിൽത്തന്നെ നിയന്ത്രണസംബിധാനങ്ങൾ ഉണ്ട് എന്നർത്ഥം. പ്രകൃതിയുടെ ആത്മസംയമനവും സംസ്കാരത്തിൽ നിയമവ്യവസ്ഥ കളും ഒരേ സമയം ലംഗ്രിക്കാനാണ് പുതിയ ലോകത്തിൽ മനുഷ്യരും, ഉത്സവപ്പറമ്പിലെ ആനയും ശ്രോക്കുന്നത്. അല്ലെങ്കിൽ, ഇരുകുട്ടരെയും അതിനുപാക്കപ്പെടുത്തുകയാണ് "പിശാച്".

സവിയുടെ കാലിൽ തുമ്പിക്കൈക്കൈകാണ്ട് പ്രേമചങ്ങല ബന്ധി കുന്നു എന സകല്പത്തിൽ ആന, കുലവാഴകളും കൊടിതോരണ അള്ളും വലിച്ചു താഴയിടുകയായിരുന്നു. എതിർ കൊമ്പനോടിന്തുനു എന്നും, ശത്രുക്കുംത്തിൽ കൊമ്പുകളാം തുനു എന്നും കരുതി ആന കുത്തി മലർത്തിയത് കേഷത്രത്തിലെ കരികൾ ഗോപുരമാണ്. എത്രയോ മനുഷ്യർ ആനയുടെ കാൽച്ചുവട്ടിൽ അരഞ്ഞതു ചത്തു! പല രേയും ആന വലിച്ചുകീറി. ഉത്സവപ്പറമ്പിൽ വെച്ച് ഇത്രയോക്ക ചെയ്തു കൂട്ടിയ കൊലക്കൊമ്പൻ എന്ത് സംഭവിക്കും എന്ന് നമുക്ക് നിയാം. അതിനെ വെടിവെച്ചു കൊല്ലുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളു. മണിക്കോവിലിലെ ദൈവത്തിന്, വെടിയേറു വീഴുന്ന ആനയുടെ കരച്ചി ലിന് ചെവിക്കൊടുക്കാൻ കഴിയില്ല. കാരണം, മണിക്കോവിലും അവി ദത്തെ 'മാനവരുടെ ദൈവവും സംസ്കാരത്തിന്റെ സൃഷ്ടികളാണ്. ചട്ട അശ്ര പാലിക്കപ്പെടുന്ന ഇടമായി ഉത്സവപ്പറമ്പിനെ നിലനിർത്താൻ മനുഷ്യർക്കുമാത്രമല്ല ദൈവത്തിനും ഉത്തരവാദിത്തമുണ്ട്. സംസ്കാരം എന്നത് ഒരേ സമയം അഞ്ചോട്ടും ഇഞ്ചോട്ടും സഞ്ചരിക്കാനുള്ള പാലമാണ് സംസ്കാരത്തിന്റെ കുച്ചുചങ്ങല പൊട്ടിക്കുന്ന കൊമ്പൻ വിണ്ണടിയുണ്ടോൾ വിളിച്ചു കേഴാനും അധികാരമില്ല. അമവാക്കേണാലും ആരും ശ്രദ്ധിച്ചു എന്നുവരില്ല.

കരുതുന്നതിരെ സംസ്കാരം ഏന്നും പ്രയോഗിച്ച ആയുധം, കരുത്തില്ലാത്തവരുടെ കുട്ടായ്മയാണ്. ഓറ്റക്കുനിൽക്കുമ്പോഴുള്ള കൊലക്കൊമ്പൻ അമിതാധികാരം കുട്ടായ്മക്കെത്തിരെ അപ്രസർത്തായിരിക്കും. അതുകൊണ്ട്, 'കരുതുന്നുള്ളത് നിലനിൽക്കു' എന്ന പ്രകൃതി നിയമത്തിന്, 'കുട്ടായ്മയാണ് കരുതൽ' എന്നാരംതുമാണ് കൂടിയുണ്ട്.

താൻ നിൽക്കേണ്ടത് 'സഹ്യസാനുദേശ' തത്ത പ്രാക്യതാവസ്ഥയിലാണോ, അതോ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഉത്സവപ്പറമ്പിലാണോ എന്ന താൻ ആനയെന്നതുപോലെ മനുഷ്യരും തീരുമാനിക്കേണ്ടത്. വാരിക്കുഴിയിൽ പെട്ട ചട്ടംപറിച്ച് എററ കൊലം നാട്ടിൽക്കൈ ശിഖതായുംക്കും, സംസ്കാരത്തിന്റെ കുച്ചുചങ്ങലയിൽ ആയിരക്കണക്കിന് സംഖ്യയിൽ വഴി ശീലിച്ച മനുഷ്യർക്കും പ്രകൃതിയിലേയ്ക്ക് മടങ്ങിപ്പോകാനാവില്ല. അപ്പോൾപ്പിനെ ഉത്സവപ്പറമ്പിൽത്തന്നെ നിൽക്കുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. ഉത്സവപ്പറമ്പിൽ പൊതുത്തിട്ട സേറ്റി നിൽക്കേണോ, വെടിയുണ്ടയെറു തുളയേണോ എന്നതാണ് തീരുമാനിക്കാനുള്ളത്. ആനയായാലും മനുഷ്യരായാലും.

കാമുട്ടികവനങ്ങളിലുടെ

കലേഗർ

കാവനക്കാമുട്ടി പതിനൊന്നാം ലക്ഷ്യത്തിൽ കിഴക്കൻ പോളി സഭുകാരനായ ബിനി ഹെർബർട്ട്ടിന്റെ നമ്മുടെ ദേശകാലാതിത്തണ്ണളായ ഭാവങ്ങളാണു പ്രതിപാദ്യമെങ്കിൽ അതുലോകത്തിലെവിഭ്യും ഒരു പോലെ മന സ്റ്റിലാക്കപ്പട്ടും, ആസ്വദിയ്ക്കപ്പട്ടും, പ്രാദേശികവും കാലികവും മായ വിചാരവികാരങ്ങളാണ് ഉൾക്കൊള്ളുന്നതെങ്കിൽ കവിത വ്യാഖ്യാനാപേക്ഷിയാവും. നമ്മുടെ ദേശ രണ്ടാമതെത തരത്തിൽപ്പെട്ട ടുന്നതുകാണ്ട യുറോപ്യൻ പരിത്സമിതികളുമായി നിതാനപരി ചയമുള്ളവർക്കേ അതിന്റെ പുറംതോടുപൊട്ടിച്ച് ഉള്ളിലേയ്ക്കത്തോനാകു. അതില്ലാത്തവർക്ക് ബാഹ്യസംരാസാദനത്തിലോതുണ്ടോ അഭിവരും. ആ സ്ഥനരുമാകട്ട നമ്മുടെ ദേശത്തിൽ ഉണ്ടനും പറയണം.

ശ്രീധരനുണ്ണിയുടെ ആകാശവേദ മുത്തുള്ളികമകളേയും പഴം പാട്ടുകളേയും ഓർമ്മിപ്പിയ്ക്കുന്നു. അതിന്റെതായ സ്നിഗ്ധതയും സാരള്യവും ചിലചില ആവർത്തനങ്ങളുടെ ചാരുതകളും അതിന്റെ സ്വഭാവത്തിൽപ്പെട്ടുന്നു.

നെല്ലിയോടിന് പരമ്പരാഗതരിതിയിലുള്ള ഒരു ഷഷ്ഠിപ്പുർത്തി മംഗളം എന്നതിൽ നിന്ന് ഏറെ ഉയർന്നനിൽക്കുന്നു, പി.എൻ.വിജയൻ്റെ “കേരളത്തിന്റെ ചുവന്നാടി”. നെല്ലിയോടിന്റെ മുവത്തുപുറപ്പെടുന്ന രസവൈവിഭ്യാങ്ഗളുടെ അവർണ്ണനിയത വരച്ചുകാണിയ്ക്കാനാണ് കവിയുടെ ശ്രമം. അഭിനയസാമർത്ഥ്യത്താൽ ലോകാലോക അള്ളിലെ ഏതു വസ്തുവിനേയും അരങ്ങേത്തുകൊണ്ടുവരാൻ കഴിയും കമകളിയിൽ പുരുഷായുണ്ടിന്റെ പകുതിയും ആട്ടിയ നെല്ലിയോട് കീറിലിലോളിപ്പിച്ച് അവിലിന്മണികളുമായി നടക്കുന്ന കുചേപലനാവുന്നോൾ വാരിയെല്ലുകൾപോലും ദേവന്നാമം ചൊല്ലുന്നതും വലിയ കിരീടം വെച്ച് അലറിച്ചവിട്ടി തിരട്ടില താഴ്ത്തുന്നോൾ ഉരുട്ടിമിഴിച്ച കണ്ണുകളിൽ നിന്നു കന്തൽ പറക്കുന്നതും ചുഴലിക്കാറ്റായെത്തി ചെകടൽ ചമയക്കുന്ന ചുവന്നാടിയാവുന്നതും നെല്ലിയോടു നോക്കുന്നോൾ മരങ്ങൾക്കിടയിൽ മറിമാൻമിഴിയാളുടെ രൂപം മിച്ചികളിൽ പഴിയുന്നതും മറുമായി പലരംഗങ്ങളും കവിത കാണിച്ചുതരുന്നു. കളിയ്ക്കിടയിൽ കളിപ്പെട്ടിയ്ക്കുമുകളിൽ അല്പം വിശ്രമിയ്ക്കുന്നോൾ കവിയുടെ ഉള്ളിലെയുപചാരം ഓട്ടുമോന്തയിൽ ചുക്കുവെള്ളുമായ് നിരയുന്നതും നടാഗ്രിമണ്ണെ വിയർപ്പാറ്റാൻ താൻ ഏറനാട്ടിന്റെ പാളവിശിയായി മാറുന്നതും ദർശനീയംതന്നെ.

വഴിയാത്തഹന, അളവു പിച്ചയ് കാത്താ കയ്യ് മുതലായ സന്ധികൾ അദ്ദഗിയായി നില്ക്കുന്നു. വിടരുന്ന ആത്മഭാവന എന്ന തിലെ പോരായ്മ ഒഴിവാക്കാൻ വിടർന്നീടും എന്നോ മറ്റൊ മാറ്റുകയാണ് പോയ തലമുറയിലെ കവികളുടെ രീതി. രേണുകൾ പുണം ആർഷഭാരതിയും ഇതുപോലെ കഴമുഴയായി അനുഭവപ്പെടുന്നു.

യു.ശക്രനാരായണൻ്റെ പുഡി വെള്ളത്തിൽ ഇട്ടിരിമുത്തപ്പു നുമൊത്തു ഒരു കൊച്ചുപെൺകുട്ടി പുഡി മുറിച്ചുകടന്ന് ഒളപ്പുമല്ലയുടെ സന്നിധിയിലെത്തുന്നതും മുതിർന്നവരുടെ സംസാരത്തിൽ താൻ മുഷിയുംോൾ കവി തനിയ്ക്കു ഭൂരിപ്പുഞ്ചസാര തരുന്നതും വിവരിയ്ക്കുന്നേൻ ഇന്നു ആ കുട്ടിയുടെ പതിയായിൽനിന്നു കവി ഓർമ്മിയ്ക്കുന്നത് ആ തെളിനിറ്റിൽ കൈകാലിടടിച്ചാണ് തനിയ്ക്കു കവിതകാവമുണ്ടായതെന്നാണ്, കുന്തിപ്പുഴയുടെ നിറവ് മുന്നേ തന്ന പരിചിതമാണെന്നും. വിവരങ്ങളിൽ ഒഴുക്കും കവിതയുടെതായ അല്പം ലാവണ്ണവും ചേർക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട് എന്നത് ആശാസം പകരുന്നു.

കോഴിക്കോടൻ്റെ അവൾ കുറച്ചു കുടി പഴയ രീതിയിൽ ഇടിവെട്ടിൽ ‘മരിച്ച’ ടി.വി.യെപ്പറ്റിയാണ് വിവരിയ്ക്കുന്നത്. പത്തുകൊല്ലു മായി അവൾ കവിയുടെ കൂടെയുണ്ട്, ജീവിതസായംസാധ്യ സന്നോഷപ്രദമാക്കാൻ അവൾ ചിലതൊക്കെ ചെയ്തുപോന്നു. വാർത്തകൾക്കു പത്രം നോക്കേണ്ട്, ചലച്ചിത്രം കാണുവാൻ തിയേറ്ററിൽ പോയി ബുധിമുട്ടുണ്ടതില്ല. സിഡ്നിയിൽ നടക്കുന്ന ഒളിസ്റ്റിക്സ് അവൾ ഇവിടെ എത്തിച്ചിരുന്നു. അവളുടെ ജീവൻ വീണ്ടുടുക്കാൻ വളരെ സ്ഥാപിച്ചു. വേണം.

ചടുലമായ ഒരു ശൈലിയല്ല കവിതയ്ക്കുള്ളത്. പത്രങ്ങളിൽ വായിച്ചില്ലോ, നേട്ടം എഴുപ്പില്ലോ ആണോ എന്നൊക്കെ ഏതാണ്ട് അലസവേളയിലെ സൊള്ളൽ പോലെ ഇതു ഗദ്യത്തോടുകൂടുന്നു.

തടയിൽ ശോപാലകൃഷ്ണൻ്റെ വ്രണങ്ങൾക്ക് ആധുനികതയോടാണടുപ്പം. അതുകൊണ്ടുതന്നെ എങ്ങനെയും വ്യാവ്യാമിച്ചെടുക്കാം വുന്ന രീതിയിലാണ്. പഴയകാരുങ്ങൾ മറന്നുപോകാത്ത പഹയൻ എന്നുപറഞ്ഞ് പ്രിയസവാവ് കവിയുടെ മുവത്തടിയ്ക്കുന്നു. അതിന്റെ നോവുക്കാണ്ട് ഉറക്കം വരാതെ രാത്രി മുഴുവൻ കുറ്റബോധത്തിന്റെ മെഴുകുതിരി കത്തിച്ച് ഉരുക്കിക്കിടക്കേണ്ടിവന്നു. പുറമേയ്ക്കു കരിഞ്ഞതായിതോന്നുമെക്കിലും ഉള്ളിൽ പഴുത്തു വിഞ്ഞുന്ന വ്രണങ്ങളാണ്. ഉണങ്ങുവരെ അതുപലതും ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കും, കവിതയുടെ മാധ്യരും ഇതിൽ ഇനിയും ഉപസ്ഥിതിയേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു.

ശോപൻ. ചുള്ളാളത്തിന്റെ ഭ്രാന്തിൽ വ്യാവ്യാമാപേക്ഷയും അവ്യക്തതയും ഇതിനേക്കാൾ കുടുതലാണ്. ഉമരപ്പട്ടിയിൽ മുട്ടിയ

(ശൈഖം പേജ് 95-ൽ)

തിരുച്ചുമിൽ

മേലത്ത് ചട്ടങ്ങൾ

പുനിയിലെരിയാതെ, വാളിലും പിളരാതെ,
വൻതിരക്കോളിൽപ്പുടുതകരാതെ ഞാനെത്തീ.
അഴിതനാഴത്തടിൽ മുത്തുവാരുവാനൊടു-
മാകില്ല മുതസ്നാതമർത്തുത, യ്ക്കെനാകിലും
മരണം വരിച്ചാലും പിനിതിയാതെ, മനം
തരിക്കാതെ നിൽക്കുമീയിച്ചാശക്തിതൻ രൂപം!
അവനി വെറുമൊരു ബിനുവായ്ത്തീർനാൽപ്പോലു-
മതിലാവസിക്കയാലെനിക്കു വിശ്വാകാരം !

കേകയിൽ മഹാവിശദർശനം തേടിപ്പോയ
കോകിലമൊരാളുണ്ഡായിരുന്നു പണ്ഡൻ വീട്ടിൽ
അവനോ പറന്നുപോയ്. അതിനുപിണ്പേ കാല-
വരിഷ്മസാവ്യമായ് പെയ്തുപെയ്തൊടുങ്ങിപ്പോയ്.
അനൗലാശയനവ, നാളുതഭാവത്താലീ-
യവില ബൈഹാണിയതെ വീണടുത്തതിൻ ശ്രേഷ്ഠം
അതു മർത്ത്യമുക്തിക്കായ് നൽകിയും മരണപ്പോൾ
അതിരെ തിരിത്തുനിൽ നാളമായ് ജുലിച്ചു ഞാൻ.
ഗാനമാകുവാനോടത്തണ്ണിലും, ജുലിക്കുന
നാളമാകുവാൻ പഴന്തുണിതൻ തിരിയിലും
വേഗമാകുവാൻ ശുന്നുതലവത്തിൻ ചിറകിലും
ആരവൻ പറിപ്പിച്ചു, വെളിച്ചു ! വിശ്വസ്പദം!

മധ്യരം സൗമ്യം ദിപ്പത്തമായ കർമ്മജീവിതം
 മനുജന്നു ജനാവകാശമായ് വരം നൽകി
 ഇഷ്ടിദർശനത്തിലേ കവിയായവൻ, ചാരു-
 ധിഷണാലോകത്തിലും ഭാവനയുയിർത്തവൻ,
 ജലദപ്പളകത്തൻ പുറത്തു മഴവില്ല്
 വരച്ചുമായ്ക്കും കരം കണ്ണു വിസ്തമയം കൊണ്ണോൻ,
 സമുദ്രം, പുഷ്പം, മേഖം, മാകാശ, താരാവലി
 സമസ്തം യോഗാത്മകസത്യത്തിൽ വിളയിച്ചോൻ
 മുരളീരാഗമധുമുഖയാത്രികൻ വന്ന
 നിമിഷം വാതിൽപോലും പുട്ടാതെ ഗമിച്ചുവൻ !
 അവൻ ഭദ്രാലയം² ചേക്കേറാൻ കവിതേനിൻ
 ചിറകുമുള്ളതും പറക്കാൻ പതിച്ചതും
 ശുരൂവരുന്നു³ വർഷിച്ച സ്നേഹവാതാല്പര്യത്താലേ
 യുവതജ്യംഭിച്ചതും വേദനകളാൽ മുട്ടും
 ഹ്യഡയം മൃത്താകുന്ന സാധന തുടർന്നതും
 സ്മൃതിയാ, ണണാരു കായൽ4ത്തീര സന്ധ്യയുമോർപ്പേൻ⁵

ഈനിതാ മമ ജനനക്ഷത്രമുദിക്കുന്ന
 കർമ്മസുര്യനായ് വീണ്ണും സരക്ഷത്രരാജിക്കുള്ളിൽ
 മഴയും മൺതും വെയ്ലുമേറ്റുകൊണ്ണരാ, ഒള്ളേരാ
 വനഗഹരത്തിൽ നിന്നാത്മവിദ്യകൾ തേടി
 തപമാ, ണണാടുങ്ങാത്ത തപമാ, ണാസ്തപ്രാണൻ
 ഇതുസംക്രമ തീർത്ഥവാഹിനികളിൽചുറ്റി.
 അയുതായുതമർക്കമണ്ണിലപ്പടർപ്പിലു-
 ടവിരാമമായ് പാടിപ്പോരെയാരപ്പുർവ്വിക്കൻ
 പദയുളിയേ ശ്രിരസ്സുറ്റി ണാൻ വീണ്ണും പാടാം
 പരിണാമസങ്കമമെ, മാനവപുരാവൃത്തം !

- * മഹാകവി ജി.യുടെ ജന്മാതാജീവിക്കു മുമ്പിൽ.
- 1. ജിയുടെ കവിതകളിലെ ആശയങ്ങൾ അവലംബം.
- 2. ഏറണാകുളത്ത് മഹാകവി ജി.യുടെ ശ്രദ്ധം.
- 3. ടപാഹം. ഏ.ഐ. അച്യുതൻ.
- 4. കൊച്ചിക്കായൽ
- 5. 1967-68 കളിൽ ഇതെഴുതുന്ന ആർ മഹാരാജാൻ കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നു. അക്കാദമിയിൽ മധ്യരോദ്ധാരമായ ഓർമ്മ.

മുരത്തളി

പി.കേശവൻ നമ്പുതിരി

മടിയിൽ കുഞ്ഞിക്കല്ലുമിഴിക്കും കൗതുകം
വിരലുകൾ കൂട്ടിമുറുക്കിമടക്കി
കാലുകുടഞ്ഞു വെളിച്ചും കാണും പുണ്യം.
ഇരുളും തെളിമയുമിടചേ -
ർന്നിതുവരെ നാം താണ്ടിയവഴിയിൽ
ഒരു നൃളും നിലവാവായ്
ഒരു പുതുനാമായ്
തളരുസോൾ കൊടിയടയാളം കയ്യേറ്റു തുടർനോടാൻ
തുടുകാലടിയായ്
നിൻ മടിയിൽ കുഞ്ഞിക്കല്ലുമിഴിക്കും സുക്കൂതം.
നാവിൽ വയസ്യം തേനും
നെറ്റിചുളിച്ചു മുഖം കോട്ടുസോൾ
മുന്നുപതിറ്റാണായ്
കണ്ണു തഴങ്ങിയ നിന്റെ മുഖം.
മുവദർശനം¹
ഒഹവാസന² നാളത്തിൽ തുടുനെറ്റിയിൽ
മഗ്നോടി³ യുയർത്തി
കുറിതൊടുവിക്കും തീസ്പർഷം
വാരിവലിച്ചുല്ലുന വിശ്വസിൻ വെപ്പോളം.
പിന്നീടിരതേടി
കുന്നും പുഴയും താണ്ടി
പുവ്യം മുള്ളും കൂതികാലടിയിൽ ണ്ണരി -
ണ്ണരണ്ടെ വലംകൈത്തണ്ണയിലാഞ്ഞു
കിതയ്ക്കും നീർമിഴികൾ.

നമ്മുടെ നെണ്ണിൽ കിഞ്ഞിണിനാദ മുതി -
 ദ്രശ്യത്തിയ പൊൻകനികൾ
 ഇന്നു നമുക്കടിയിടുന്നോൾ താങ്ങായ്
 കൂളിരുന്നോൾ ചുടായ്
 മിചിമഞ്ഞുന്നോൾ തെളിനാളംനീട്ടും
 ജന്നാതരസുകൃതങ്ങൾ
 നിൻ ചുളിവിണ മുവം ദീപ്തം സൗമ്യം.
 ഞാനിവിടങ്കെക്കുകിതേതാർത്ഥി
 കോടിയലക്കിയുടുത്തർക്കിലിരിപ്പാ -
 ണഞ്ച് മടിയിൽത്തരികീ
 പുതുപുണ്ണത്തെ.
 എൻ്റെ വലത്തെ നാരബ്യം⁴ തൊ -
 ടരികിലിരിക്കുക,
 നാമിവളിലനുശ്രഹമായ് പൊഴിയുക.

1. വിവാഹച്ചഞ്ഞുകൾക്കിടയിൽ മുട്ടപടം നീക്കി വരൻ ആദ്യമായി വധുവിന്റെ മുവം ദർശിക്കുന്ന ക്രൈ.
2. വിവാഹത്തിനുശേഷം ഭസ്തികൾ തുടർന്നിരുന്നു നടത്തുന്ന ഹോമം.
3. വധുവിനെ മുവമടക്കം മുടിളട്ടപ്പിക്കുന്ന കോടിവസ്ത്രം.
4. ക്രിയകൾക്ക് തുടർന്നിരുന്നോൾ പരസ്പര സ്വപരമത്തിനുവേണ്ടി പലകകൾ ചെർത്ത് വെക്കുന്ന ദർശന്മൂലം.

“ക്ലാർക്കില്ലെ വീട്ടിൽ കവർച്ചു”, “പുഞ്ചകൾ”, “ആനവാൽ”,
 “കോഴിക്കോട്” തുടങ്ങി എൻവിയുടെ ശ്രദ്ധയാളങ്ങളായ
 ഇരുപതിൽപ്പരം കവിതകളുടെ സമാഹാരം -

“പുഞ്ചകൾ”
 എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ

വില: 30.00

(പ്രസാധനം :

മാതൃലുമി, കോഴിക്കോട്

സമാഹരണം നിർവ്വഹിച്ചത് :
 എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരകട്ടീസ്

ക്കൊഴിഞ്ഞ സ്കൂൾ

ഡോ. എം. എസ്. ടി. നമ്പുതിരി

സ്കേഹപരിമളം തുകി വിടരുമെൻ
മോഹനസാഹിതീപുഷ്പം കൊഴിയവേ
നാലു ദശാഖ്യങ്ങൾ പിന്നിട്ടാരോർമ്മ തൻ
പാതയിലെങ്ങാതിരഞ്ഞു നടന്നു ഞാൻ
എല്ലാം മറയുന്നു മിന്നൽ പോൽ, ജീവിത -
നാടകവേദി യവനിക നീക്കവേ
കുന്നിൻ ചെരുവിലൊഴുകുമരുവിയിൽ
പൊന്തിയ താമരമൊടിൻ വിലാപങ്ങൾ

ആറിൻ കരയിലോരീൻ തുണി ചുറ്റി
 നോറിക്കും പെൺകിടാവിൻ കദനങ്ങൾ
 കാറ്റിലുള്ളതെത്തേങ്ങാലയിലക്കിളി -
 കുഞ്ഞിൻ പറക്കാൻ കൊതിക്കും ചിറകുകൾ.
 സുരൂകരങ്ങളേക്കാത്ത പുമൊട്ടുകൾ,
 പുന്തൻ തിരഞ്ഞുവലയും ശലഭങ്ങൾ.
 പുമണമറ്റ മലരുകൾ, വർണ്ണങ്ങൾ
 മങ്ങിയഴകറ്റ വിണ്ണിൽ മഴവില്ലും
 എല്ലാം മറയുന്ന മിനൽ പോൽ ജീവിത
 നാടകവേദി യവനിക നീക്കവേ
 അദ്ദേഹത്തെവിലോരാറിൽ കുളിച്ചു നീ
 യാഗമമുറ്റത്തുളസിതറ പുകി
 (1) ആഗമാനപദബിങ്ങൾ നമിച്ചുകൊ -
 ണ്ണാദിഗുരുവിന്റെ ദർശനമേറ്റതും
 തുവെണ്ണിലാവിൽ കുളിച്ചു കലാലയ -
 രാവിൽ നീയന്തർമുഖനായി നിന്നതും
 ദുരൈ ഹരിതവനങ്ങളിലക്ഷി ന -
 ക്രാതുരഭാവമുർക്കാണ്ടതുമോർപ്പു ഞാൻ
 അന്നു നീ പാടിയൊരീരടിയെൻ ശൃംതി -
 വീണയിലെന്നും മിടപ്പു മധുരമായ്
 ദുഃഖമേ സത്യമെന്നല്ലി?യന്തർദ്വാഹ - (2)
 മേറ്റ മഹാകവി പാടിയതോർത്തു നീ
 നിൻകമയെൻകമയെന്നു ധരിപ്പുതോ -
 നന്തരംഗത്തിൻ നയനം നനയവേ.

1. ശ്രീശക്ര കോളേജ് സ്ഥാപിച്ചത് ആഗമാനപദസ്ഥാമികളാണ്.
 2. ജി.എക്സക്യൂപ്പിന്റെ 'അന്തർദ്വാഹം' എന്ന കവിതയിലെ 'ശാശ്വതമോം ദുഃഖം' എന്ന വരിയോർമ്മിക്കുക.
- * ഇതുവിട്ട് അന്തർദ്വാഹം എൻ. മോഹനൻ എന്ന സഹപ്രവർത്തകനെപ്പറ്റി ഒന്നുസ്മരണം.

തോഡി

രാധാകൃഷ്ണൻ ഇളയിടത്ത്

അരുരു പാടിത്തീർക്കുന്നു
അതിരിൽ ദുരയുടെ
ചോരക്ക്ലീക്കാതെതാരു
നവ നാദങ്ങപടം;

നാവിലെ പ്രകീർത്തനം,
നാദനേർമ്മതൻ ലയം
മൃതരിൽ കണ്ണിർ പുക്കൾ
വിരിയിപ്പിക്കും തോഡി;

ഗുരുവിൻ മുവത്തുനി -
നടരും മാനം വാറി -
പ്ലാലിപ്പിച്ചട്ടത്തിവർ
പകലിൽ ഇരവിലും.

ചിതകൾ ചിതികളും
നന്നത്തു കത്തുനന്നാരീ
രുജതീരവും താങ്ങും
സഫലമാത്മയാനം.

തൃഷ്ണതൻ വേരറ്റുപോം
പാടിഞ്ഞ നേരിൽ നിന്നും
കൃഷ്ണ, നഘ്രയുമൊപ്പം
നിശലിൽ നിന്നയുന്നു.

കാഴ്ചതൻ കരഗേലാഷം
ജാഗ്രത നുറുക്കുന്നോൾ
വേദിയിൽ പിടയുന്ന -
തേതു പാവനസ്വനം.

സ്വരമണ്ണയലിൽ മുഖം
തന്ത്രിയിൽ മുറിവിരൽ
നെഞ്ചിലെ നെരിപ്പോടിൻ
കനൽ ബെട്ടത്തിൽ വേഗം.

പ്രസാധം പഴുപ്പിക്കും
ഉച്ചസക്തസ്ഥായി
കവിയിൽ പടർത്തുന്നു
കത്തുന വിഷാദങ്ങൾ.

നിഴ്സ്സും ശോകത്തിന്റെ -
അണുവിൽ അടയിരു -
നുയരാൻ വൃമിതന്റെ
ചിത്രജാലകക്കിളി.

കരയ്ക്കു പിടിച്ചിട്ട്
വിരഹം പിടയ്ക്കുന്നു.
ദ്രുതമീതരാനയിൽ
ചിലസു ചിതറുന്നു.

പതുക്കൈ നിലയ്ക്കുന്നു
കിഷോരിയമോക്കരിൻ,
സിരകൾ ചതയ്ക്കുന്ന
വ്യമിതാലാപച്ചുരുൾ.

പിറക്കാനാവില്ലിനി
മുകതിതൻ വഴിക്കായി
കിളയ്ക്കാം നമുക്കിപ്പോൾ
തോഡി തൻ മരുപ്പുറം !

എവിടെപ്പാകുന്നു...?

പറവുർ ബി. ലതികാനായർ

എവിടപ്പോണ്ടു ? ചോദ്യമിതാ, ഹാ
പലരും ചോദിക്കുന്നു പെരുവഴി
തനിയെ നടക്കുന്നേം ശ
തനിയെ നടക്കുന്നേം ചില -
രെതിരേ വന്നുതൊടുക്കും ചോദ്യമി -
തെവിടപ്പോകുന്നു,
തനിയെ എവിടപ്പോകുന്നു ?
തനിയെ നടക്കുന്നേൻ, മാനം നോക്കി
അപാരത കാൺകെയലിഞ്ഞും
വിശാലതകണ്ണുതെളിഞ്ഞും പാടും
പറവകളുടെയകനെത്തരിഞ്ഞും
തനിയെ നടക്കുന്നേൻ

മുന്നേ പോയവരെങ്കു മറഞ്ഞു
 മുന്നിലൊരിത്തിരി -
 ദൂരെ നടന്നോർ
 വെട്ടം മായും മുന്പു മറഞ്ഞു
 കണ്ണിൻ കൈത്തിരി -
 വെട്ടം മായും മുന്പു മറഞ്ഞു
 കുടനെന്നോർ കുടണ്ണയും മു -
 സെങ്കു... മറഞ്ഞു...
 എങ്ങോ പോയി മറഞ്ഞു !

ജംബുദ്രീപ്, മിത്രാപ്പുക്ഷദ്രീപ്,
 പുഷ്കര, മമവാ ക്രാന്വൈദ്രീപ്,
 ശകമിത്തു ശാൽമ കുശം
 യരണിയിലേഴിടവും തിരനോക്കി
 കാണാതെവിട, കാറ്റു മറഞ്ഞു
 കാണാതെവിട മറഞ്ഞു ജീവൻ !
 പണ്ഡുസ്യംഭുമനു സുതനല്ലോ
 പ്രിയവ്രതനല്ലോ
 യരണിയെയേഴായ് വിജിച്ചീമ -
 ഭേദു വിധം പേരുകൾ നൽകി
 പ്രിയവ്രത, നീയോ പോയിമറഞ്ഞു ?
 എവിടെപ്പോയി മറഞ്ഞു ?
 മതിമാനാരിൽ മഹാഗുണമായും
 തേജസ്വികളിൽ തേജസ്സായും
 വിജയികളിൽ ജയമായും
 ഉദ്യമഗ്രിലിലുദ്യമമായും
 സാത്തിക സത്തമതായും
 തെളിവോടരുള്ളും പൊരുളും
 തേടി മറഞ്ഞു. എവിടെപ്പോയി മറഞ്ഞു ?
 കണ്ണും കാണാണതറിയാണതെങ്കു മറഞ്ഞു
 മുന്നേ പോയവരെങ്കു മറഞ്ഞു.

അസ്തമാം

പി.വിജയകുമാർ

(അരിത്തുടങ്ങി
കൊടുംതീയിതെക്കിലും
ആരാതെയുള്ളിൽ
പ്ലുകയുന്നു വേന, ലാ -
താപം കുടിച്ചു
നടക്കുന്നു ഞാൻ കട -
ലാർത്തു പുലമ്പി -
കുതിക്കും പെരുവഴി
കണ്ണും പകാച്ചു -
മിടഞ്ഞും തടഞ്ഞും....എ) -
ഞാഫരാ തരങ്ങി -
ക്രയുന്നു ? തീ തിന്നു
പാതിയും വെന
കണ്ഠംതിലെ രോദനം. .

കാണുന്നു ഞാൻ -
 മേലറാനൽ തളരുന്നു -
 അപ്പം വദരിൽ -
 പൊതിശ്ശതാരാൾ രൂപമാ -
 സാരോ ചവിട്ടി
 പ്ലുലഭ്യം ചൊരിയുന്നു.
 ചുളിപ്പിടഞ്ഞു
 ചുരുങ്ങുന്നു കോടുന്നു.

പാറുന പാതയിൽ
 ഫുട്പാത്തിലുമില്ല -
 നീഞ്ഞാനിടം, തിക്കി -
 ലാർക്കാണു നേര? മീ
 വേഗം തടുക്കാൻ
 കരുത്തില്ല കാലനും,
 നേരിനു, മോരോ
 പുരാണമാം നോവിനും,
 മുന്നോട്ടു പുണ്യം
 പറക്കും പകലുകൾ
 പിന്നോട്ടിരവി -
 യിരുളുന രാത്രികൾ...

അസ്ത്രമിക്കുന്നു
 മഹാകാശശാനമാം
 സ്വപ്നത്തിൽ ശുഭകാ -
 ലത്തിന്റെ ശ്രമികൾ.
 ഞാൻ നടക്കുന്നോൾ
 തടയുന്നു കാലിലാ
 വീണു തകർന്ന വിശൻ -
 കണ്ണച്ചില്ലുകൾ,
 അക്ഷയം ഗൈരു ത -
 നേടുകൾ; ഹോ രാമ !
 രക്തം കുടിച്ചുല -
 ഞാടുന മണിതരി.

നിശാസന്ധം

സി.പി.സുഭദ്ര

ഉരുകുന്നിതന്തിയുടെ
ഇത്തിരിക്കാപ്പും.
ഉരുൾ പെരുക്കുന്നു.
കാളിമപരക്കുന്നു ചുറ്റില്ലും
ചിറകിടകിക്കുന്നു വവ്വാൽ,
ചിലസ്യുന്നു ചീവീ,-
ടിച്ച് ക്കിടെ പൊട്ടുന്നി,-
തെന്നോ കരിഞ്ഞുനാറുന്നു.
കഴുകുകടെ വിത്രേശംപർവ്വം
ഇനിനിശാപർവ്വം

അടിയും പിണങ്ങളിൽ
തടയുന്ന കാൽച്ചുവ-
ടിടരുന്നു നേർവശി
യടയുന്നിരുട്ടിനാൽ
വഴിയിലെ വഴുപ്പിനു
തുടു നീണ്ടതിൽ ചുട്ട,
ഇത് രൂദിരപർവ്വം
ഇനി നിശാപർവ്വം

കനിവിഞ്ഞേ നനവറ്റാ-
രുളളങ്ങളിൽ പുക-
പുകയുന്നി, തതു നെരി-
പ്പോടായി യെരിയുന്നു.
ഒരിറ്റു കനവിൻ
നിലാവും പൊഴിക്കാത്ത
വറുതിയുടെ പർവ്വം
ഇത് നിശാപർവ്വം

മമതയുടെ ബന്ധങ്ങളുലയുന്നു
മണ്ണിഞ്ഞേ ഗന്ധമഴിയുന്നു.
മലരിഞ്ഞേ ചന്തവും കൊഴിയുന്നോ-
ഴും യോരു ചുട്ടുകാട്ട്
വാഴവിതി, ലിനി നിശാപർവ്വം
കാലറ്റു, തലയറ്റു
തുള്ളും കബന്ധങ്ങൾ;
വരലുന്നു ചേതന
ഇതു മൃതിയുടെ നടനപർവ്വം;
ഇത് നിശാപർവ്വം.....

സ്ത്രോസ്ത്രതിഃ

കെ.രാമകൃഷ്ണവാരിയൻ

അറയതാമിസപുർണ്ണാധാം
വസുധാധാം തമാവിയേ
മമാന്തഃ കരണം ചാപി
തനിതും ദീപ്തിമുജ്ജലാം

ഹരിതാദത്യരഞ്ഞഗോഡം
രമമാരുഹ്യ ഭാസ്കര
ആഗമ്യതാം സപദേവ
പ്രഭാകര ദിവാകര.

നിമീല്യ പദ്മനേത്രാണി
സാഗരോർമ്മധരം ശനേഹ :
ചാലയന്തീ ധരാ രാത്രേ
വേന്തം ധ്യായതി സ്ഥ ച.

പ്രത്യുക്ഷീഭവ ശ്രീലം ത്വം
സവിതഃ പുർവ്വിഞ്മുഖേ;
പ്രസാരയ സഹസ്രാംശോ
കിരണാൻ സർവ്വതോ ഭൂവി

അക്ഷീണി ജീവജാലസ്യ
വികസന്തു ച തത്കഷണാത് ;
നിർവ്വാശ്യം നിജ കർത്തവ്യം
സന്തു ജാഗരിതാ ജനാഃ

വിഷയുക്ത വിചാരാവ്യാഃ
ഉരഗാ വിവരാംഖപഹിഃ
നിർഭ്രൂക്ഷന്തി നിശാകാലേ
മർത്ത്യചിത്തം ദശന്തി ച.

അബലാഃ സമവിരാശേവ
ശിശവോ ഭൂർജ്യലാസ്തമാ
ഭീതാ നിശി, ഭയം തേഷ്യാം
ചണ്യാംശോ ഹര സത്യരം.

അനേകകോടിവർഷേഭ്യഃ
പുർവ്വം തവ കളേവരാത്
ഇയം ധരിത്രീ ജാതേതി
കമ്പ്യതേ ശാസ്ത്രകോപിഭേഃ

ദുരസ്ഥാർപ്പി ഭവാൻ പുത്ര്യാഃ
ക്ഷേമാർത്ഥം പ്രീതിപുർവ്വകം
ആവശ്യകാനി വസ്തുനി
യമാകാലം ദദാതി ച.

കഷിതിസ്തു പിതരം ഭേദ -
മിതി സമ്പിന്ത്യ സന്തതം
പ്രദക്ഷിണകീയാം ക്രത്യാ
കരോതി പരിതോ രവിം.

മാതാമഹസ്യമാഹാത്മ്യ -
മതുല്യം വിസ്മയാവഹം
സ്പഷ്ടരിത്യാ ന ജാനനി
ധരണിതനയാ നരാഃ

കഷമസ്യ ഭാനോ ഭദ്രഹിത്രാൻ
ശ്രാന്തഹീനാൻ ദയാമയ;
അപ്രാന്തതിമിരം തേഷ്യാം
തവ കാന്ത്യാപസാരയ.

ലവണ്ണാംശമപാക്യത്യ
സമുദ്രസലിലം ഭൂതം
പരാപരസ്യ രക്ഷാർത്ഥം
ഭൂവമാനീയതേ ത്രയാ.

ഗർഭേണ നഷ്ടബുദ്ധിഃ സന്തി
മാനുഷേം വൃക്ഷസമൈയം
വണ്ണയൻ കുരുതേ വിശ്ലേഷം
മിഹിര ത്രഞ്ചഭൂദ്യമേ.

അഞ്ചാരം ജ്യാലയൻ സേതും
ബധ്യനൻ ഭൂമിം വനൻ തമാ
അണ്ണവിസ്പോടനം കുർഖ -
നാപി മർത്തേത്യാ നിരന്തരം,

ഉള്ളജ്ജാപാർജ്ജനമുദ്ധിശ്യ
കരോതി കരിനം ശ്രമം;
ഭവദന്തർഭതാം ശക്തിം
നിസ്ത്വീമാം നിത്യവർത്തനിം,

ജാനന്തി ന നരാ വ്യക്തം
തസ്മാത് സാ നോപയുജ്യതേ;
കദാചിവേതദശാനം
ശുഭാനൈവ ഭവിഷ്യതി.

അവഗമ്യം ഭവേത്തർഹി
തജ്ജാജാനം വിപദം സൃജേത്;
യുദ്ധം പരസ്പരം കർത്തും
തത്പ്രയുജ്യത മാനവേഃ

സദാ ത്രാം പരിവ്യാതൈവ
സഖാരൻ ശ്രഹസ്ഥായഃ
തയാ ദത്തതന താപേന
പ്രകാശേനോപജീവതി.

ജനമൃത്യുസുവക്ഷേശ-
സിനധുമശശരീരിണഃ
മേദിന്യാമേവ സന്തീതി
വിചാര്യ തവ മാനസേ

വിശിഷ്ടം പ്രേമസ്തജാതം
പുമിവിം പ്രതി, നിശ്ചിതം;
ക്രഷ്ണാണ്യാ ദശാം വിചിത്രൈവ
തപ്തചിത്രൈ ഭോൻ സദാ.

സന്നേഹവത്സല ഹോ സുര്യ
ലോകബന്ധേം മഹാപ്രഭോ
താത്പാദയോർനമസ്കൃത്മോ
വയം ഭുവനവാസിനഃ

അസ്മാകം നതശീർഷേഷഷ്യ
തവദീർഘകരാഞ്ഗുലിഃ
യോജയിതാഃ ശിഷം ഭേഹി,
കർമ്മസാക്ഷാിൻ, കൃപാനിയേ !

നദി

ആർ. ഗോപിനാഥൻ

ബേയിൽ നിലാക്കേകളിലോളങ്ങൾ താഴമായ്,
മാറിൽ നിശലായാഴുകുന്ന വനതടം-
സപ്പനമായ്; കരളിൽ പുളുകവയലുകൾ
മലരിട്ടുന്ന കതിരിൽ നിറവുമായ്
ഒഴുകിയെത്തുന്നു വഴികൾ തേടിക്കാണ്ട്
ഗഗനവെൺനിലമായാവിരികളിൽ
സ്വയമലിയിച്ചുമർന്ന സുഷുപ്തിയായ്
നദിയൊഴുകുന്നു ചാടിയും തുള്ളിയും
ഇടറിമാറിയും ചുഴികളിൽചുറ്റിയും
നിമിഷനേര വിസ്ഫോടക രഹദാരം
പെരിയ സംഹാരജ്വാലകൾ കുളിർജല-
ത്തിരകളായ് നൽച്ചിലകകൾ ചാർത്തിയാി
കരകളിൽ നൃത്തലോലം ചവിട്ടിയും,
ചടുലമായ് മധുരാഗങ്ങൾ മീട്ടിയും
നദിയൊഴുകുന്നു; കാലമനനമാ-
യോഴുകുമൊറ്റ നദിപ്രവാഹം പിന്ന
കലായിലാത്മാവുണ്ടന കവിതയായ്
നദിയൊഴുക്കെട്ട്, പിന്നെയും പിന്നെയും...

(പേജ് 62 - തുന്ന് ത്രുടർച്ച)

മാധവനും “വിളിച്ചാൽ ഞാൻ വരാം. എനിക്കിഷ്ടമാണ് വരാൻ. ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ വന്നുതാമസിക്കാം. എത്ര ദിവസവും. ഏഴുവിളവിൽത്തുനാൽ അനേകിക്കണംബോ...” എന്നു പറയുന്ന ഇന്ത്യലേവയും മാറിയസാഹചര്യത്തിന്റെ മുർത്തബിംബങ്ങളായി നമ്മിൽ അവഗണിക്കുന്നു. “ചന്ദ്രമേനോന്റെ ഇന്ത്യലേവയുടെ വിശ്വാസ പ്രാണയത്തിന്റെ അടിയിൽ ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന സാമ്പത്തിക പരിഗണനകളാണ് അംബികാസുതന്റെ പുനരാവ്യാനത്തിൽ വെളിപ്പെടുന്നതെന്ന്” കണ്ണത്ത ദിവസി പ്രസക്തി, ഇവിടെയാണ്.

ചെറുപ്രായത്തിലേ നേഴ്സറിയിൽ തള്ളപ്പെടുന്ന ശൈദവത്തോടൊപ്പം സ്നിഗ്ധഭാവങ്ങളെല്ലായും നാം എന്നേക്കുമായി ഉപേക്ഷിക്കുന്നു. ആർദ്ദത നഷ്ടപ്പെട്ട പുതിയ കാലാല്പദ്ധത്തിന്റെ ശ്രമാനമാണ് ‘ലില്ലി ഫ്ലൂവി’ എന്ന നടക്കുൻ കോട്ടകൾ. മാനുഷികമായ എല്ലാമുല്യങ്ങളും നഷ്ടപ്പെട്ട ‘അമാനുഷ്യാരൂടുടെ ലോകം നമ്മുടെ മുല്യവിചാരത്തിന് പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. ഞണ്ഡിനെ തളളി മീനിനെ കൊള്ളാൻ കൊതിക്കുന്ന ഉള്ളിയുടുടെ ലോകം സംജാതമാക്കുന്നേന്നത്താണ് ഈ മുല്യവിചാരം സാർത്ഥകമാക്കുന്നത്.

എൻവി കൃഷ്ണവാരിയരുടെ കവിതകളെ സമഗ്രമായി വിലയിരുത്തുന്ന വിഷ്ണു നാരായണൻ നമ്പുതിരി,

ഡോ. എം.ആർ. രാഖവ വാരിയർ,

ഡോ. ആർ. വിശ്വനാഥൻ, ആത്മാരാമൻ എൻവിവർ

തയ്യാറാക്കിയ നാല്പ് പ്രഖ്യാപനങ്ങളും

“സഹസ്രയത്തിലേയ്ക്ക് വിണ്ടും” എന്ന കെ.പി. ശക്രൻ

എൻ.വി. അനുസ്മരണ പ്രഭാഷണവും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന

പ്രാധാന്യം -

“എൻവികവീതയുടെ അന്തർമണ്ണലം”

വില : 20.00

പ്രസാധനം :

കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് തിരുവനന്തപുരം

സ്ഥാപനം :

എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്

(പ്രഞ്ച 74 - ഒരു തൃടകൾ)

ശരിരസ്ഥിൽ അതല്ലെന്ന ചിതകത്തിൽ എന്നതിൽ നിന്നു തൃടങ്ങുന്നു. വെറു പൂട്ടപ്പും അതിൽ പുകയുന്ന കൊള്ളിയെല്ലാം അതിൽ കാണാം. അതിനെ വിധി നക്കി എന്നതു ദുരുപ്പത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നു. കിതപ്പിന്റെ ഉത്സവം കൊടിയിറിങ്ങുന്നതും കരിക്കൊന്നവൻ വന്നു പക്കുത്തുന്നതും അതിൽ ദർശിയ്ക്കാം, ഉടൽ പൊള്ളിയെല്ലാം വെറുപ്പു തീരക്കാതിയും പഴംപുരാണത്തിലെ ഇടിവെള്ളിപ്പും കൊടുച്ചുചതിയും അതോടൊപ്പം പെരുംകയത്തിൽ തുശവള്ളം മുങ്ങുന്നതും മതിദേം തിരിച്ചുനീന്നു ന്നതും കുടിയാവുസോൾ ചിത്രം പുർണ്ണമായി.

മാടഗ്രേറി നിലക്കണ്ഠംബന്തേ മഹാശാപം ഉത്തരാഖലിലെ തേഹർി യൈക്കുന്നിച്ചാണ്. ശിവന്റെ ജടവിട്ടിറിങ്ങിയ ഗംഗയ്ക്ക് ഹിമവാൻ ഗൗരി കളിച്ചുവളർന്ന സമലത്തുകുടെ വഴി അനുവദിച്ചു, അശാനം കാത്തു കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന സമുദ്രത്തിലേക്കു പോകാൻ. വഴിയിലുള്ള നാടു കളും, കാടുകളും പാവനമാക്കിക്കൊണ്ട് ഗംഗ ഓടുകയായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈന്നു തേർത്തെയിൽ ഗംഗയെ തടങ്കിടക്കാൻ കരിക്കൽ ദിന്തി കളിയരുന്നു. സേവനം ചെയ്യാതെ എങ്ങനെന ജീവിയ്ക്കുമെന്നാണ് ഗംഗയുടെ ഉൽക്കണ്ഠം, ഒപ്പം താൻ ലാളിച്ചു വളർത്തിയ സാനുക്കെള്ള തന്റെ കണ്ണിരിൽ എങ്ങനെന മുക്കിക്കൊല്ലുമെന്ന കൊടിയദ്ദുവെഡും. മുത്തുവിതച്ചുകൊണ്ട് താനങ്ങനെ കല്പാതപ്രളയമായി മാറും എന്നു വിഷമിയ്ക്കയാണ് ഗംഗ.

എങ്ങും നില്ക്കാതെ കുത്തി ഒഴുകുകതെന്നുണ്ടാണ് കവി തയ്യും. കേക്ക രണ്ടാംവരിയിൽ നിർത്തുക എന്ന പതിവു പല ദിക്കിലും പാലിച്ചിട്ടില്ല. പഴമ്പൻ രീതിയിൽ നിന്നുള്ള വ്യതിയാനമാണിതെന്ന് സമാധാനിയ്ക്കാം.

ഡോക്ടർ എം.എസ്.ടി. നസുതിരിയുടെ കണ്ണിർക്കായങ്ങൾ ശാസ്ത്രനുറാണിനവസാനനാൾക്കളിൽ നാളുകളിൽ എന്ന് അച്ചടി പൂശകാവും -അമേരിന്റുക്കാരെ ഉമ്പുലം ചെയ്തതിന്റെ ആവർത്തനംപോലെ ബാൾക്കൺസിൽ ബോംബുകൾ ചൊരിയുകയാണ്. വിടുകൾ കത്തിയെരിയുന്നു, ജനങ്ങൾ പ്രാണരക്ഷാർത്ഥം നാടുവിട്ടോ ടുന്നു. രക്തപ്പൂഴി ഒഴുകുന്നു. അമേരിന്റുക്കാരുടെ കണ്ണിർക്കാണ്ഡ് അന്നു അമേരിക്കൻ മണ്ണു നന്നെന്തെങ്കിൽ ഈന്നും ആട്ടിയോടിയ്ക്കു പ്പെടുന്നവരുടെ കണ്ണുനീരിൽ കുടിർന്നു ചരിത്രം ആവർത്തിയ്ക്കുന്നു. ഹിംസ വിതച്ചുവർ ഹിംസത്തെന്ന കൊണ്ടുന്നു.

ചിത്രം ചരിത്രമാവർത്തനം എന്നത് ചരിത്ര ത്തിന്റെ ആവർത്തനം എന്നാക്കി വായിച്ചാലേ ഭാഷാബൈശലിയ്ക്കാക്കു. മഴ പെയ്യുംപോലെ ശരശത്തങ്ങൾ ഒരേ സമയം താടുത്തുവിടുന്നതാണാല്ലോ ശരവർഷം. ആപ്രതിതി ജനിപ്പിയ്ക്കാനാണ് ശരവർഷം ബോംബുകൾ എന്ന പ്രയോഗം. അത് പക്ഷേ ഭാഷയ്ക്കുന്നിരക്കുന്ന തായില്ല.

കുടുവിട്ടുപോകുന്ന കുണ്ടികൾഇരെയകുറിച്ചുള്ള ദുഃഖമാണ് ആർ.ആർ.വർമ്മയുടെ യാത്രയുടെ ഏപ്രിൽ 10. തങ്ങൾ പബ്ലാറ്റി തീർത്തേരു കിനാവിൽ പരമാർത്ഥമാണ് മുതിരൻകിളികൾക്കു കുണ്ടികൾഇരുകൾ. അവർ വേർപെട്ടുപോകുന്നതിൽ വ്യക്ത ഹൃദയ സ്പർശിയായി പകർത്തിയിട്ടുണ്ട്. വകുപിഞ്ചിത്തുടങ്ങു മീ എന്ന തിലെ ‘ഈ’ ഉത്തരാർഹത്തിലെ കുടിനോടന്നുയിൽക്കുന്ന എന്നത് സമീചിന്നമല്ല. പോകുന്ന മുകത എന്ന് കഴിഞ്ഞ് മുന്നാംവരി ‘യങ്കൊപ്പ്’മെനുതുടങ്ങുന്നതും മരങ്ങൾ തന്ന എന്നുകഴിഞ്ഞ് ചില്ല യിൽ എന്നു വരുന്നതും ഈ വകുപ്പിൽത്തന്നെ, കൊഞ്ചികരച്ചിലിൽ നേർത്ത എന്നതുകൂപിപ്പിശകാവും. കരച്ചിലിൽ എന്നായാൽ ആല്ലമാണെങ്കിലും, അർത്ഥവും അതാണുഡോജിയുംകുക.

കെ.രാമകൃഷ്ണ വാരിയരുടെ സംസ്കൃത കവിതയാണ് അഹല്യാ. ശ്രീരാമൻ്റെ പാദസ്പർശംകാണ്ട് സ്ത്രീരൂപം തിരിച്ചുകിടിയ അഹല്യയുടെ ചിന്തകളാണിതിൽ. അച്ചെൻ്റെ മനസ്സിൽനിന്നു ജനിച്ച അവൻ അമധില്ലാത്തവളാണ്. മഹാമുനിയുടെ തപശ്ചരൂതിൽ പ്രീതനായ പിതാവ് ശുശ്രൂഷയ്ക്കുവേണ്ടി അവഭേദം അദ്ദേഹത്തിന് നൽകുകയാണുണ്ടായത്. എന്നാൽ ദേഹസൗര്യം അവർക്കു വിന്ധ്യാവുന്നു. ഇന്നൻ കോഴി കുകുന്ന ശബ്ദം പുറപ്പെട്ടവിച്ച് മുനിയെ സ്നാനത്തിനയച്ചതും മുനിവേഷത്തിൽ വന്നുവിളിച്ച് അഹല്യയുടെ പാതിപ്രത്യും ഹരിച്ചതുമായ കമ പ്രസിദ്ധമാണെല്ലാ. ഇന്നൻ്റെ കൂദലമറിയാൻ ദിവ്യദാപ്തിയുള്ള തപസ്വിയുംകുപോലും കഴിയാതെ വെന്നനിരിയക്കെ തനിയക്കു സാധിയക്കാതെ പോയതിൽ തെറ്റു കെന്നു അഹല്യ ചോദിയക്കുന്നു. എന്നിട്ടും തനെ ശപിച്ചതു നീതിക്കുനിക്കുന്നതാണോ എന്നവർ ശ്രീരാമനോടു ചോദിയക്കുന്നു. തന്നെ കമക്കള്ളാമറിയുന്ന വിശാമ്പിതനോടുമുണ്ട് ഇതേ ചോദ്യം. അങ്ങനെയുള്ള മുനിയുടെ സന്നിധിയിലേക്കു താൻ മടങ്ങിപ്പോകേണ്ട തുണ്ടാ? വീണ്ടും ശിലയാവാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ അതാണുത്തമെന്നു ഈ അഹല്യ കരുതുന്നു.

സംസക്കൃതത്തിൽ കൃതഹാസത്ത ധാരാളമല്ല എന്നു സുചിപ്പിയ്ക്കുന്ന ഭാഗങ്ങൾ അങ്ങിങ്ങുണ്ട്, ശക്തിവേവമമാസത്തിച എന്നതിലെ ‘ച’യും പ്രേഹരിതവാനഹോ എന്നതിലെ അഹോയും പാദപുരണ തതിൽ നിന്നുയരുന്നില്ല. സന്നിധി ശബ്ദം പുല്ലിംഗമാകയാൽ തമേവ എന്നുവേണ്ടം വിശ്വാസം. ‘അങ്ങയുടെ ദർശനം ലഭിച്ചു എന്നതൊഴിച്ചാൽ’ എന്ന അർത്ഥം കിട്ടാൻ വിഹായ എന്ന പദം പായോഗിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. വനാന്തം വനാന്ത്യമായതും ശാപാർത്ഥിം എന്നതിലെ അനുസ്വാരം പോയതും മനാഗവി മഹാഗവിയായതും അച്ചടിയിലാവണം.

പി.നാരായണകുറുപ്പിന്റെ ഒരു ശ്രോകവുമുണ്ട്. തെരുവിൽ കോടകാർ വേണി വഴി മുടക്കിയപ്പോൾ ഓവർ ഫേക്കു ചെയ്യാൻ കഴിയാതെ നില്ക്കുന്ന ആത്മസംഘർഷത്തിൽ ഹാസ്യത്തിൽപ്പോതിന്നതു കവിതയുടെ മിനാട്ടം കാണാം. ഓവർഫേക്കുചെയ്യാനിടം കിട്ടിയിട്ടും അങ്ങനെ ചെയ്യാതെ പിന്നിൽപ്പുതുങ്ങിയെന്ന അനുഷ്മാപ്പിലാണ് അതിന്റെ പുർണ്ണത.

ഒരു അനന്തമായ പാരമ്പര്യം. ഒരു ഇതിഹാസം.

കോട്ടക്കൽ ആര്യവൈദ്യശാല

(Ayurveda, The Authentic Way)

ബിവംഗതനായ വൈദ്യരത്നം പി. എസ്. വാരിയരുടെ ദീർഘ അർഥനവും മാർഗ്ഗദർശിതവുമാണ് ഈ സ്ഥാപനത്തെ ഇന്നത്തെ നിലയിലേയ്ക്ക് ഉയർത്തിയത്.

- ഇവിടെ മാറാരോഗ്യികൾക്ക് ആശാസം നൽകുന്ന ഫല പദ്ധതിയായ ഔഷധങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നു.
- നവീന സൗകര്യങ്ങളാട്ടകൂടിയ ഇവിടത്തെ നിശ്ചിംഗ് ഹോമിൽ വസ്തി, നസ്യം മുതലായ പഞ്ചകർമ്മങ്ങളും ധാര, പിഴിച്ചിൽ, നവരകിഞ്ചി മുതലായ മറ്റു സ്റ്റേഷൻ-സേവ കർമ്മങ്ങളും നിർവ്വഹിച്ചു കൊടുക്കുന്നു.
- അവഗർക്ക് ആശാസക്രമായ ധർമ്മാശൂപത്രി നടത്തുന്നു.
- ആയുർവ്വേദ കോളേജിന്റെ നടത്തിപ്പിന്റെയും ധനസഹായം നൽകി ആയുർവ്വേദവിദ്യാഭ്യാസത്തിന് പ്രചോദനം നൽകുന്നു.
- ആയുർവ്വേദത്തിന്റെ വളർച്ചകാഡി ആയുർവ്വേദസൈമിനാറുകളും പ്രബന്ധസമാഖ്യങ്ങളും നടത്തുകയും ആയുർവ്വേദ പുസ്തക അഭ്യും “ആര്യവൈദ്യൻ” (ഇംഗ്ലീഷ്) ലൈഭററ്റിക്കയും പ്രസി ലൈക്രിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.
- കമകളിയുടെ പരിപോഷണത്തിനായി പി. എസ്. വാരിയരുടെ സംഘം നടത്തുന്നു.

സ്ഥാപിതം : 1902

വൈദ്യരത്നം പി. എസ്. വാരിയരുടെ

ആര്യവൈദ്യശാല

കോട്ടക്കൽ - 676 503

Phone : HO. 742216-19, 742561-64 & 742571 (EPABX), TDBX 200 Lines)
Fax: 0493-742210, 742572

ശാഖകൾ : കോഴിക്കോട്, പാലക്കാട്, തിരുമലാകുളം, ആലുവ, തിരുവനന്തപുരം, മട്ടിരാശി, കല്ലേരി, കോയമ്പുത്തുരു, നൃയൽപ്പാറ, കല്ലക്കുത്ത, കോട്ടയം കുടാതെ 800-ൽ പരം ഏജൻസികളും